

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Gosciny-Sempe-Mikulasovy prazdniny.PDB

PDB Name: Mikulasovy prazdniny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2002
Modification Date: 28.2.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mikulášovy prázdniny

Gosciny - Sempé

Vyčerpávající školní rok
je u konce. Mikuláš získal cenu
za výmluvnost, i když v jeho případě
neocenili kvalitu, nýbrž kvantitu,
a rozloučil se se svými spolužáky
Vendelínem, Viktorínem, Albínem,
Augustýnem, Fridolínem, Kryšpinem
a Celestýnem.
Učebnice jsou uklizeny do skříně
a je čas myslit na prázdniny.

V Mikulášově rodině není
žádný problém, kam se pojede,
jelikož. ...

U nás vždycky o všem rozhoduje tatínek

Každý rok, chci říct loni a předloni, jelikož předtím jsem byl ještě moc malý a nepamatuj u se na to, zkrátka rok co rok se tatínek s maminkou hádají, kam se pojede na prázdniny, a nakonec se maminka rozpláče a prohlásí, že pojede k mamince, a já se dám taky do breku, jelikož mám bábinu hrozně rád, ale u ní není moře ani pláž, a potom se stejně jede tam, kam chce maminka, ale ne k bábince.

Včera po večeři na nás tatínek vrhl výhružný pohled a řekl:

"Poslouchejte! Letos nechci slyšet žádné řeči, o prázdninách rozhodnu já. Pojedeme na jih. Mám tip na jednu chatu, která se dá pronajmout na Piniovém pobřeží. Má tři místnosti, tekoucí vodu, elektriku. Mám už po krk bydlení v hotelu a těch hrozných jídel."

"Prima," řekla maminka. "To je báječný nápad."

"Senzace!" křičel jsem a začal jsem obíhat stůl, jelikož když jsem šťastný, nevydržím sedět na místě.

Tatínek vykulil oči, zatvářil se velice překvapeně a vypravil ze sebe jenom: "Cože? No dobrá."

Zatímco maminka sklízela ze stolu, šel tatínek vystrchat ze skříně ve zdi potápěčskou výzbroj.

"To budeš koukat, Mikuláši," řekl mi, "jak si spolu zarybaříme."

Já jsem se trochu začal bát, jelikož neumím ještě moc dobře plavat. Když se správně položím na vodu, dovedu splývat, ale tatínek mě ujistil, že nemusím mít strach, že mě naučí bezvadně plavat, jelikož když byl mladší, byl krajským přeborníkem v plavání a ještě dneska by strhal všechny rekordy, kdyby měl čas trénovat.

"Tatínek mě naučí lovit pod vodou," pochlubil jsem se mamince, když se vrátila z kuchyně.

"To je ohromné, miláčku," řekla maminka, "i když se mi zdá, že ve Středozemním moři už skoro žádné ryby nejsou. Je tam moc rybářů."

"To není pravda!" bránil se tatínek. Ale maminka ho napomenula, aby jí před malým neodporoval, a řekla, že to řekla, protože to četla v nějakém časopise. A pak se dala do pletení něčeho, co začala štrikovat už před dávnými časy.

"To budeme vypadat pod vodou jako dva kašpaři, když tam nejsou žádné ryby," řekl jsem tatínkovi.

Tatínek beze slova uložil potápěčské věci do skříně. Já jsem byl dost zklamaný, i když je fakt, že když tatínek jede na ryby, dopadne to pokaždé stejně: Nikdy nic nepřiveze. Tatínek se vrátil z předsíně a pohroužil se do novin.

„A kde se vlastně dají lovit ryby pod vodou?“ řekl jsem.

"Zeptej se své matky, ta se v tom vyzná," odpověděl mi tatínek.

"V Atlantském oceáně, drahoušku," řekla maminka.

Zeptal jsem se, jestli je Atlantský oceán daleko od toho místa, kde budeme, ale tatínek mi řekl, že kdybych se ve škole učil, nekladl bych takové hloupé otázky, což je nespravedlivé, jelikož ve škole podmořský lov vůbec neprobíráme. Ale nic jsem neřekl, jelikož jsem viděl, že tatínkovi není do řeči.

"Musíme udělat seznam věcí, které si vezmeme s sebou," řekla maminka. "To teda ne!" zvolal tatínek. "Letos se nepojede v přestrojení za stěhovací vůz. Plavky, kalhoty, jednoduché šaty, svetry..."

"A kastroly, kávovar, papířák a nějaké nádobí...", dodala maminka.

Tatínek prudce vstal a rozzuřeně otevřel pusu, ale nestačil promluvit, jelikož to maminka udělala za něho.

"Jen si vzpomeň," řekla, "co vyprávěl Durda, jak si loni najali vilku. Byly tam tři otloučené talíře a v kuchyni dva malé kastrolky, a to ještě jeden z nich byl dřevěný. Museli na místě koupit všechno, co potřebovali, a platili to div ne zlatem."

"Durda v tom neumí chodit, je nekňuba," řekl tatínek. A zase si sedl.

"To je možné," řekla maminka, "ale jestli dostaneš chuť na rybí polévku, nemůžu ji uvařit v dřevěném hrnci, i kdyby se nám nakrásně podařilo sehnat ryby."

Dal jsem se do breku, jelikož je fakticky otrava jet k moři, kde není ani rybička, zatímco nedaleko je Atlantik, ve kterém se to rybami jenom hemží. Maminka nechala pletení, vzala mě do náruče a řekla, že nemám být smutný kvůli hloupým rybám, že se mi to tam jistě bude líbit, když se každé ráno budu moct ze svého krásného pokoje podívat na moře.

"No vlastně...", upadl do rozpaků tatínek, "výhled na moře z té chaty není. Ale není to k němu daleko, jen dva kilometry. Je to poslední chata na Piniovém pobřeží, která je ještě k pronajmutí."

"Ovšem, miláčku," řekla maminka. Pak mi dala pusu a já jsem si šel hrát a cvrknal jsem si na koberci s dvěma kuličkami, které jsem vyhrál na Albínovi.

"Na pláži jsou oblázky?" zeptala se maminka.

"Nikoli, milostivá! Ani nápad!" zvolal tatínek nadšeně. "Pláž je písčná. Velejemný písek! Na celé pláži nenajdeš ani kamínek."

"Tím lip," řekla maminka. "Aspoň nebude Mikuláš trávit celé dny házením žabek. Od té doby, co jsi ho naučil žabky, je tím úplně posedlý."

Dal jsem se znovu do pláže, jelikož házet žabky po hladině, to je senzační zábava, fakt. Dovedu je tak, že mi skočí třeba i čtyřikrát za sebou, a je otrava jet do nějaké staré chaty s dřevěnými kastroly, daleko od moře, kde nejsou ani oblázky, ani ryby.

"Pojedu k bábince!" zaječel jsem a kopl jsem do Albínovy kuličky.

Maminka mě znovu vzala do náruče a řekla mi, abych neplakal, že tatínek potřebuje prázdniny nejvíc z nás všech, a i když to tam, kam jedeme, nebude zrovna nejlepší, musíme tam jet a tvářit se, jako by se nám to líbilo.

"Ale..., ale ..., ale ...," koktal tatínek.

"Já chci házet žabky," kňoural jsem.

"Budeš je házet příští rok," řekla maminka, "jestli se tatínek odhodlá vzít nás do Jasně nad mořem."

"Kde to je?" zůstal tatínek stát s otevřenou pusou.

"Jasná nad mořem?" opáčila maminka. "V Bretani, u Atlantského oceánu, je tam spousta ryb a roztomilý hotýlek hned u pláže, kde je písek i oblázky."

"Já chci jet do Jasně nad mořem!" volal jsem. "Já chci jet do Jasně nad mořem!"

"Ale miláčku," konejšila mě maminka, "musíš být rozumný, o tom přece rozhoduje tatínek!"

Tatínek si přejel dlaní přes obličej, zhluboka vzdychl a řekl:

"Tak to stačí, už chápu. Jak se jmenuje ten hotel?"

"Krásná vyhlídka, drahoušku," řekla maminka.

Tatínek řekl, že tedy dobrá, že jim půjde napsat, jestli mají nějaké volné pokoje.

"To nemusíš, miláčku," řekla maminka. "Už jsem to zařídila. Máme pokoj číslo 29, s vyhlídkou na moře a s koupelnou."

A pak tatínka poprosila, aby se nehýbal, jelikož mu potřebuje ozkoušet ten svetr, co mu plete, aby viděla, jestli už je dost dlouhý. V Bretani bývají asi trochu chladné noci.

Jakmile Mikulášův tatínek

rozhodl, kam se pojede, zbývalo už jen

uklidit byt, natáhnout na křesla

ochranné povlaky, svinout koberce, sundat

záclony, sbalit kufrý a nezapomenout

na vajíčka natvrdo a na banány, aby měli

ve vlaku co jíst.

Cesta proběhla příjemně,

i když Mikulášova maminka musela

vyslechnout výčitky kvůli soli

na vajíčka natvrdo, jelikož ji strčila

do hnědého kufru, který podali jako

spoluzavazadlo. A tak šťastně dojeli

do Jasně nad mořem do hotelu

Krásná vyhlídka, a prázdniny mohly

začít...

Na pláži je to senzační

Na pláži se člověk nikdy nenudí. Našel jsem si tu spoustu kamarádů. Je tady Pankrác, Servác a Bonifác... Servác - to vám je číslo! A ještě Ignác, Horác a taky Pafnuc - ale ten tu není na prázdninách, jelikož je odsud a bydlí tady pořád. A my všichni si spolu hrajeme a taky se hádáme a potom spolu nemluvíme, no zkrátka, je tu fakt bezva zábava.

"Hezky si hraj s dětmi," řekl mi tatínek ráno, "já si dám dneska pohov a budu se opalovat."

Pak se začal natírat po celém těle opalovacím olejem a smál se přitom: "Když si vzpomenu na kamarády, co zůstali v kanceláři!"

Začali jsme si házet Horácovým míčem. "Jděte si hrát kus dál," řekl tatínek, který si právě natřel poslední kousek kůže, a vtom bing! Míč mu spadl na hlavu. To se tatínkovi nelíbilo. Strašně se naštvál, zuřivě kopl do míče a ten odletěl daleko do moře. Byla to fantastická šupa. "To se mi teda povedlo," řekl tatínek. Horác pádil pryč jako namydlený blesk a vrátil se se svým tatínkem. Horácův tatínek je děsně velký a tlustý a tvářil se namíchnuté.

"Tenhleten!" řekl Horác a ukázal na tatínka prstem.

"To vy jste hodil do vody míč našeho kluka?" zeptal se Horácův tatínek mého tatínka.

"To ano," odpověděl mu tatínek. "Jenže já jsem tím míčem předtím dostal do obličejce."

"Děti jsou na pláži proto, aby si tu odpočinuly a vyvztekal se," řekl Horácův tatínek, "a když se vám to nelíbí, měl jste zůstat doma. Koukejte pro ten míč dojít."

"Vykašli se na to," řekla tatínkovi maminka. Ale tatínek si raději řekl, že se na to nevykašle.

"Tak já tu zatracenou míčudu přinesu," zabručel.

"To bych vám doporučil," řekl Horácův tatínek, "na vašem místě bych to udělal taky."

Tatínkovi to trvalo děsně dlouho, než se vrátil, jelikož vítr zanesl míč daleko do moře. Když tatínek vylezl z vody, vypadal unaveně. Dal míč Horácovi a řekl nám:

"Poslyšte, děti, rád bych si v klidu odpočinul. Co kdybyste si nehráli s míčem, ale s něčím jiným?"

"S čím například?" zeptal se Servác - to je to číslo, je to fakt kluk za všechny peníze.

"Nevím," pokrčil tatínek rameny. "Dělejte třeba jámy. To je ohromná zábava, dělat do písku jámy!"

Uznali jsme, že je to senzační nápad, a šli jsme si pro lopatky. Tatínek se mezitím chtěl znovu namazat, ale nemohl, jelikož v lahvičce už nebyl žádný olej.

"Koupím si novou tamhle v tom krámu na konci pláže," řekl tatínek a maminka se ho zeptala, proč proboha nemůže být chvíli v klidu.

My jsme se dali do kopání. Vyhloubili jsme fantastickou jámu, velkou a nepředstavitelně hlubokou. Když se tatínek vrátil s lahvičkou oleje, zeptal jsem se ho:

"Viděls naši jámu, tatínku?"

„Je nádherná," odpověděl tatínek a pokusil se otevřít lahvičku zuby.

Ale potom přišel pán v bílé čepici a zeptal se nás, kdo nám dovolil udělat na pláži takovou díru. "Tamhleten, pane!" řekli všichni moji kamarádi a ukázali na tatínka. Já jsem byl pyšný, jelikož jsem si myslel, že půjde tatínkovi gratulovat k tomu nápadu. Jenomže pán se netvářil moc nadšeně.

"Nepřeskočilo vám?" řekl tatínkovi. "Navádět děti k něčemu takovému!"

Tatínek pořád ještě pracoval na odzátkování lahvičky s olejem, a tak jen broukl: "No, a co má být?"

A ten pán s bílou čepicí začal křičet, že to je neuvěřitelné, jak jsou lidé nesvědomití, že by si někdo mohl zlomit nohu, kdyby do té jámy spadl, a až nastane příliv, můžou do ní zuchnout lidé, co neumějí plavat, a utopit se a písek se nám může sesout pod nohama a někdo z nás tam může zůstat a vůbec by se mohlo kolem té jámy stát fůra neštěstí, a tak je nutné ji okamžitě zasypat.

"No tak dobrá," vzdychl tatínek. "Děti, zaházejte tu jámu!"

Jenomže klukům se do toho nechtělo.

"Kopat jámy je zajímavé," prohlásil Ignác, "ale zasypávat je, to je nuda."

"Pojďte do vody," navrhl Bonifác a všichni utíkali pryč. Já jsem tam zůstal, jelikož jsem viděl, že tatínek má dopal.

"Děti, děti!" volal za nimi, ale pán v bílé čepici mu řekl:

"Nechtě děti na pokoji a hezky zčerstva zaházejte tu jámu!" A odešel.

Tatínek zhluboka vzdychl a pomohl mi zasypat jámu. Zabralo nám to spoustu času, poněvadž jsme měli jenom jednu malou lopatku, a sotva jsme skončili, řekla nám maminka, že je nejvyšší čas jít na oběd a že si musíme pospíšet, jelikož když se v našem hotelu někdo opozdí, oběd už nedostane.

"Seber si své věci, lopatku, kbelíček a pojď," řekla mi maminka. Všecko jsem posbíral, ale kbelíček jsem nemohl najít.

"To nevadí, pojďme už," řekl tatínek. Ale já se dal do breku.

Byl to bezvadný kbelíček, žlutočervený, a dělaly se s ním senzační bábovičky.

"Nebudeme se zbytečně rozčilovat," řekl tatínek. "Ale kam jsi ho mohl dát?"

Řekl jsem, že je asi na dně té jámy, kterou jsme právě zaházeli. Tatínek se na mě podíval, jako by měl chuť dát mi pohlavek, a tak jsem se rozbrečel ještě hlasitěji, a tatínek řekl, že tedy dobrá, že ten kbelíček najde, ale abych nevyváděl. Můj tatínek je nejbáječnější ze všech tatínků na světě!

Jelikož jsme pořád měli jenom tu jednu lopatičku pro oba, nemohl jsem tatínkovi pomáhat, a tak jsem se jen díval, jak se činí, a vtom jsme za sebou uslyšeli hrubý hlas: "Tak vy si nedáte pokoj! Děláte si ze mě legraci?"

Tatínek hekl, oba jsme se otočili a uviděli jsme pána v bílé čepici.

"Mám dojem, že jsem vám zakázal dělat tady jámy," zařval. Tatínek mu vysvětlil, že hledá můj kbelíček. Pán řekl, že tedy dobrá, ale jen pod tou podmínkou, že tu jámu zase zasypeme. A zůstal tam stát, aby na tatínka dohlédl.
"Víš co," řekla maminka, "vrátím se s Mikulášem do hotelu. Až najdeš ten kbelík, přijď za námi."
A tak jsme odešli. Tatínek přišel do hotelu hrozně pozdě, byl unavený, neměl hlad a šel si rovnou lehnout. Kbelíček nenašel, ale to nevádí, ježto jsem zjistil, že jsem si ho zapomněl v pokoji. Odpoledne jsme museli zavolat doktora, jelikož tatínek byl celý spálený. Doktor mu nařídil, že musí zůstat dva dny v posteli.
"To je taky nápad, vystavovat se takhle slunci!" řekl pan doktor. "Proč jste se nenamazal olejem?"
"Ach jo," vzdychl tatínek, "když si vzpomenu na kamarády, co zůstali v kanceláři!"
Ale už se při tom nesmál.

V Bretani se však bohužel
občas stává, že si slunce odskočí na
Azurové pobřeží a nekoná se.
Vedoucí hotelu Krásná vyhlídka proto
úzkostlivě sleduje barometr, který
ukazuje výšku tlaku a napětí jeho
hostů...

Šprýmař

Letos jsme o prázdninách v jednom hotelu, kde je pláž a moře a je to tu děsně prima až na dnešek, kdy prší, a to není fakt moc velká zábava, to musíte uznat. Nejhorší na tom je, že když prší, nejsou dospělí s to nás zvládnout a my jsme nesnesitelní a každou chvíli je nějaký průšvih. Mám tu v hotelu plno kamarádů - Pankráce, Bonifáce a Serváce... To vám je číslo! A ještě Horáce, který má strašně velkého a silného tatínka, a Ignáce a taky Pafnuce. Jsou to bezva kluci, ale nejsou vždycky moc poslušní.
Jelikož je úterý, měli jsme k obědu masové taštičky ravioli a řízky, kromě Ignácových rodičů, ti si dávají pokaždé něco zvláštního, a měli malé langusty. Během jídla jsem řekl našim, že půjdu na pláž.
"Vidíš přece, že prší," namítal tatínek. „Nevymýšlej si pořád. Budeš si hezky hrát se svými kamarády v hotelu."
Já jsem odpověděl, že si chci hrát s kamarády, ale na pláži, a tatínek se mě zeptal, jestli chci dostat přede všemi pohlavek, a to jsem nechtěl, a tak jsem se dal pro jistotu do pláče. U Horácova stolu se taky brečelo a Pankrácova maminka řekla nahlas Pankrácovu tatínkovi, že to byl pitomý nápad, jezdit na prázdniny někam, kde v jednom kuse prší, a Pankrácův tatínek začal křičet, že to nebyl jeho nápad a že poslední vlastní nápad, který v životě měl, byl oženit se. Maminka řekla tatínkovi, že mě nemusel dohánět k pláči, a tatínek se rozkřikl, že už toho začíná mít dost, a Horácovi spadl dortík šlehačkou na zem a jeho tatínek mu vlepil pohlavek.
V jídelně byl nepředstavitelný rámus a přišel ředitel hotelu a oznámil, že káva se podává v salóně, kde také bude pouštět hudbu z desek, a že poslouchal rádio, kde hlásili, že zítra bude slunce pálit jako zběsilé.
V salóně prohlásil pan Laterna: "Já se postarám o děti."
Pan Laterna je takový hrozně milý pán, který se rád hlasitě směje a s každým se hned přátelí. Mohutně poplácává lidi po rameni, což tatínek nemá rád, zvlášť pokud ho pan Laterna poplácává, zrovna když je spálený. Když se jednou večer pan Laterna pro legraci jakoby "převlékl" a zabalil se do záclony a na hlavu si dal stínidlo od lampy, vysvětlil vedoucí hotelu tatínkovi, že pan Laterna je veselá kopa a šprýmař.
"Mně se moc zábavný nezdá," řekl tatínek a šel si lehnout.
Paní Laternová, která je tu na dovolené se svým mužem, nikdy nemluví a vypadá trochu unaveně.
Tak zkrátka pan Laterna se postavil doprostřed salónu, zvedl ruku a vykřikl:
"Chlapci! Na můj rozkaz! Seřadte se za mnou a vyrazíme husím pochodem. Připraveni? Směr jídelna, kupředu, pochodem v pochod!"
A odešel do jídelny, ale hned se zase odtud vrátil a tvářil se mírně našnupnutě.
"Proč jste nešli za mnou?" zeptal se.
"Protože my chceme jít na pláž," odpověděl mu Servác (to je to číslo).
"Ale to je nesmysl!" zvolal pan Laterna. "Jedině šílenec by se mohl jít máčet do toho deště na pláž. Pojdte se mnou, pobavíte se lip než na pláži. Uvidíte, že si pak budete přát, aby lilo v jednom kuse!" A pan Laterna se začal chechtat od ucha k uchu.
"Půjdeme tam?" zeptal jsem se Horáce.
"Pch!" udělal Horác místo odpovědi a potom jsme tam šli s ostatními.
V jídelně pan Laterna odtahal stoly a židle ke zdi a navrhl, že si budeme hrát na slepou bábu. "Kdo bude dělat slepou bábu?" zeptal se a my jsme mu řekli, že on, a tak řekl, že dobrá, a aby mu někdo zavázal oči kapesníkem. Ale když viděl naše kapesníky, vyndal z kapsy radši svůj. Potom natáhl ruce před sebe a volal: "Hů, já vás chytím! Hů - hů!" A ryčel smíchem.
Já senzačně hraju dámu, a tak mě rozesmálo, když mi Pankrác řekl, že v dámě každého porazí, že je na ni přeborník.

Pankráčovi se nelíbilo, že se tomu směju, a řekl mi, že když jsem tak chytřej, že se uvidí, a tak jsme šli do salónu říct si vedoucímu, aby nám hru půjčil, a ostatní kluci šli za námi, jelikož byli zvědaví, kdo z nás dvou je lepší. Ale vedoucí hotelu nám nechtěl dámu půjčit. Povádal, že je jenom pro dospělé a že bychom mu poztráceli figurky. Zrovna jsme s ním o tom diskutovali, když se za námi

ozval našťvaný hlas: "Proč jste odešli z jídelny?" Byl to pan Laterna, který nás snadno našel, jelikož už neměl zavázané oči. Byl celý rudý a hlas se mu trochu třásl, zrovna jako tatínkovi, když mě jednou přistihl, jak foukám mýdlové bublinky z jeho nové fajfky.

"No vida," řekl, "vaši rodiče si odešli odpočinout, tak můžeme zůstat v salóně a pěkně se bavit. Známe jednu nádhernou hru, to se vezme tužka a papír a já řeknu písmeno a vy musíte napsat jména pěti zemí, pět živočichů a pět měst. Ten, kdo prohraje, musí dát fant."

Pan Laterna šel pro tužky a papír a my jsme se vrátili do jídelny a hráli jsme si tam s židlemi na autobus. Když se pan Laterna vrátil, měl jsem dojem, že už má zase na nás pítku.

"Všichni do salónu!" vykřikl.

"Začneme písmenem A," řekl potom. "Do práce!" a začal psát, jen se mu od ruky prášilo.

"Zlomila se mi špička, to je nespravedlivé!" zvolal Horác a Bonifác začal ječet:

"Pane Laterno! Ignác opisuje!"

"Co žvaníš? Ty sprostěj lháři!" bránil se Ignác a Bonifác mu dal facku. Ignác strnul překvapením, ale pak začal Bonifáce kopat, a Horác si chtěl půjčit mou tužku, zrovna když jsem se chystal napsat Anglie, a tak jsem mu dal pěstí do nosu. Horác zavřel oči a začal rozdávat rány pěstí na všechny strany, Pankráč taky jednu koupil, a do toho se ptal Servác:

"Haló, kluci, je Ašsko země, nebo ne?"

Dělali jsme pekelný rámus a bylo to bezvadné jako o přestávce ve škole, když vtom bac! Popelník spadl na zem. Okamžitě přiběhl vedoucí hotelu a spustil křik a přišli taky všichni tatínkové a maminky a hádali se s ním i s námi. Jenom pan Laterna odešel.

Našla ho až večer paní Laternová. Ukázalo se, že seděl celé odpoledne na pláži a nechal se máčet deštěm.

Pan Laterna je fakt šprýmař k popukání, to se musí nechat. Když ho viděl náš tatínek, jak se vrací do hotelu, tolik se smál, že z toho ani nemohl večeřet. A přitom je ve středu k večeři vždycky fantastická rybí polévka!

Z hotelu Krásná vyhlídka
je široký pohled na moře, když si člověk
stoupne na okraj vany a dává
přitom pozor, aby neuklouzl. Když je
hezky a když člověk neuklouzne,
je dobře vidět i tajemný ostrov Vodní
tříště, kde - jak píše cestovní
kancelář v prospektu - byl málem uvězněn
bratr Ludvíka XIV., zvaný
Železná maska. Návštěvníci si mohou
prohlédnout vězení, kde by byl
seděl, kdyby tam byl zavřen, a koupit si
ve stánku suvenýry.

Ostrov Vodní tříště

Už se děsně těším, jelikož máme jet na výlet lodí. Pan a paní Laternovi jedou s námi, ale tatínek tím není nijak nadšený, ježto nemá pana Laterna v lásce. Nechápu proč. Pan Laterna bydlí s námi ve stejném hotelu, je fakt legrační a snaží se všechny lidi pobavit. Včera přišel do jídelny s falešným nosem a s mohutným knírem a řekl vedoucímu hotelu, že ryba nebyla čerstvá. Mohl jsem se potřhat smíchy. Když se maminka před panem Laternou zmínila o tom, že pojedeme na ostrov Vodní tříště, řekl pan Laterna:

"To je báječný nápad, pojedeme s vámi, aspoň se nebudete nudit."

Tatínek potom řekl mamince, že to od ní nebylo moc chytré a že nám ten zatracený vtipálek pokazí celý výlet.

Ráno jsme vyrazili z hotelu s výletním košíkem plným studených řízků, obložených chlebů, vajec natvrdo, banánů a jablečného moštu. Bylo to prima. Pak přišel pan Laterna a na hlavě měl bílou kšiltovku, jakou bych taky chtěl, a začal vyvolávat:

"Posádka připravena k nalodění? Kupředu! Pravá, levá, pravá, levá, pravá, levá!"

Tatínek něco potichu řekl mamince a maminka na něho doširoka vykulila oči.

Když jsem v přístavu uviděl tu loď, byl jsem trochu zklamaný, jelikož byla malá. Jmenovala se Johanka a majitel byl rudolící tlustouch s rádiovkou a neměl uniformu se spoustou zlatých knoflíků, jak jsem doufal, abych o tom později mohl ve škole vyprávět klukům. Ale na tom nesejde, stejně jim o tom budu povídat, z toho se přece nestřelí, no ne?

"Tak co, kapitáne," volal pan Laterna, "je loď připravena k odplutí?"

"Vy jste ti turisté, co jedou na ostrov Vodní tříště?" zeptal se majitel lodi a my jsme nastoupili. Pan Laterna zůstal stát a

vykřikoval:

"Zvednout kotvy! Napnout plachty! Kupředu, jedem!"

"Nešijte sebou tolik," řekl mu tatínek, "nebo nás všechny vykoupete."

"To je pravda, pane Laterno, dávejte radši pozor," přidala se maminka. Pak se pokradmu usmála, stiskla mi ruku a pošeptala mi: "Neměj strach, miláčku." Ale mě, jak jsem to taky potom vykládal ve škole, ani nenapadlo se bát.

"Žádné strachy, paninko," uklidňoval pan Laterna maminku, "máte na palubě starého zkušeného námovníka."

"Vy že jste byl námovník?" zeptal se tatínek.

"To ne," odpověděl pan Laterna, "ale mám doma na římse u krbu plachetnici v láhvi!" Zachechtal se a mocně plácl tatínka do zad.

Majitel lodi nenapnul plachty, jak žádal pan Laterna, z toho jednoduchého důvodu, že na lodi žádné plachty nebyly. Byl tam jenom motor, který dělal pot-pot-pot-pot a smrděl jako autobus, co jezdí kolem našeho domu. Vyjeli jsme z přístavu a na moři byly drobné vlnky a loďka se pohupovala a bylo to bezva.

"Zůstane moře klidné?" zeptal se tatínek majitele lodi. "Nejsou na obzoru žádné mraky?"

Pan Laterna se rozesmál.

"Páni," řekl tatínkovi, "snad nemáte strach z mořské nemoci?"

"Z mořské nemoci?" opakoval tatínek. "To jsou hloupé vtipy. Já mám náhodou námořnickou krev. Pojdte se vsadit, že dostanete mořskou nemoc dřív než já, Laterno!"

"Tak platí!" řekl pan Laterna a znovu plácl tatínka po rameni. Tatínek se zatvářil, jako by mu chtěl tu šupu vrátit rovnou do obličeje.

„Co je to mořská nemoc, maminko?“ zeptal jsem se.

"Mluvme o něčem jiném, miláčku, buď" tak hodný," řekla mi maminka.

Vlny byly pořád větší a větší a plavba byla čím dál tím primovnější. Z místa, kde jsem seděl, jsem viděl náš hotel.

Vypadal na tu dálku docela malinký a rozeznal jsem okénko naší koupelny, jelikož si v něm maminka nechala sušit své červené plavky. Říkalo se, že plavba na ostrov Vodní tříšť trvá hodinu. To bude nádherný výlet!

„Povím vám historku, která se vám bude líbit,“ obrátil se pan Laterna k tatínkovi. "Dva tuláci dostali jednou chuť na špagety..."

Konec té anekdoty jsem se bohužel nedověděl, jelikož ji pan Laterna dovyprávěl tatínkovi do ucha.

"To není špatné," řekl tatínek. "A znáte tu, jak lékař ošetřuje pacienta, který trpí nevolností?" Jelikož ji pan Laterna neznal, šeptal mu ji tatínek do ucha. To od nich nebylo fěr, no uznejte! Maminka neposlouchala, dívala se směrem k hotelu. Paní Laternová jako obvykle mlčela. Vypadá pořád tak nějak unaveně.

Před námi už bylo vidět ostrov Vodní tříšť, byl ještě daleko a vypadal moc krásně, celý obklopený bílou pěnou na hřebenech vln. Pan Laterna se na ostrov nedíval. Díval se na tatínka a nevím, co ho to napadlo, bůhvíproč mu vykládal, co jedl na nějaké školní hostině. Dostal jsem z těch jejich anekdot a historek pořádný hlad. Chtěl jsem poprosit maminku, aby mi

dala vejce natvrdo, ale neslyšela mě, jelikož si oběma rukama zacpávala uši - asi kvůli větru.

"Připadáte mi nějak bledý," řekl tatínkovi pan Laterna, "asi by vám udělal dobře pořádný hrnek teplého, rozpuštěného skopového loje."

"To je fakt," řekl tatínek, „to není špatné, zvlášť s ústřicemi politými čokoládou."

Ostrov Vodní tříšť už byl na dosah ruky.

"Už budeme vystupovat," řekl pan Laterna tatínkovi. "Co říkáte, nebyl byste proti tomu, dát si ještě teď, než vystoupíme z lodi, studený řízek s obloženým chlebem?"

"To je skvělý nápad," odpověděl tatínek, "při pohledu na širé moře člověk vyhládne."

Tatínek vzal košík s jídlem a obrátil se k majiteli lodi.

"Nedáte si s námi obložený chleba, šéfe?" zeptal se.

Ostrov Vodní tříšť jsme nikdy neviděli, jelikož když se majitel lodi podíval na chleba, udělalo se mu příšerně zle a museli jsme se urychleně vrátit do přístavu.

Na pláži se objevil nový profesor tělocviku a všichni rodiče se k němu o překot hrnuli, aby si zapsal jejich děti do kursu gymnastiky. Jejich rodičovský instinkt jim totiž říkal, že když budou děti hodinu denně něčím zaměstnány, může to být všem jenom ku prospěchu.

Buď fit!

Včera se na pláži objevil nový profesor tělocviku a rodiče usoudili, že bude prospěšné pro všechny strany, když si nás denně vezme na hodinu na starost.

"Zdravím vás, buď fit! Jmenuju se Hektor Čuměl," řekl nám profesor, "a vy?"

"My ne," odpověděl mu Bonifác a to nás všechny rozesmálo.

Byl jsem na pláži se všemi svými kamarády z hotelu, s Pankrácem, Horácem a se Servácem (páni, to vám je číslo!), i s Bonifácem a s Ignácem. Ale na hodinu gymnastiky nás bylo daleko víc - byli tam kluci z Mořského hotelu a z hotelu Na pláži, a ty my z hotelu Krásná vyhlídka nemáme rádi.

Když jsme se přestali mezi sebou bavit, ohnul profesor gymnastiky paže a hned mu na nich naskočily obrovské boule svalů.

"Chtěli byste mít taky takové bicepsy?" zeptal se nás.

"Pche," uchechtl se Horác.

"Mně se to nelíbí," prohlásil Pankrác, ale Ignác řekl, že koneckonců proč ne, mít něco takového na rukou, aby se člověk mohl vytahovat před spolužáky ve škole, to není k zahoezení.

Ignác mi jde na nervy, musí se v jednom kuse předvádět.

Profesor řekl:

"Tak jestli budete hodní a budete při hodinách gymnastiky poctivě cvičit, budete mít, až budete odjíždět, zrovna takové svaly."

Potom nás vyzval, abychom se seřadili, a Ignác mi pošeptal:

"Vsad' se, že neumíš takové kotrmelce jako já!"

A udělal kotrmelec. To mě rozesmálo, jelikož na kotrmelce jsem přeborník. A taky jsem mu to ukázal!

"Já je taky umím! Já je taky umím!" křičel Bonifác, ale kecal, neuměl je. Dobře je válel jenom Horác, rozhodně lip než Pankrác. A tak jsme všichni metali kotrmelce jeden přes druhého a nad tím vším se ozývalo pískání píšťalky.

"Tak přestanete, nebo ne?" křičel profesor. "Žádal jsem vás, abyste se seřadili. Na kašpařiny vám zbude ještě celý den."

Seřadili jsme se, aby byl pokoj, a profesor řekl, že nám ukáže, co máme dělat, jestli chceme mít po celém těle takové svaly. Zvedl ruce a připažil, zvedl ruce a připažil, zvedl ruce, a vtom nám jeden kluk z Mořského hotelu řekl, že náš hotel je pitomý.

"Co to meleš?" rozčilil se Horác. "Náš hotel je bezva, zato ten váš stojí za starou bačkoru!"

"To v našem hotelu," začal se vytahovat jeden kluk z hotelu Na pláži, "nám dávají každý večer čokoládu a zmrzlinu!"

"To je toho!" usklíbl se jiný kluk z Mořského hotelu, "my ji máme i po obědě, a ve čtvrtek jsme měli palačinky se zavařeninou!"

"Náš tatínek," vmísil se do toho Ignác, "si každý den dává nasup a vedoucí mu pokaždé přinese, kolik si vzpomene!"

"Ty lháři, to teda kecáš!" vykřikl další Plážák.

"Vydrží vám ta zábava ještě dlouho?" zeptal se profesor, který teď stál se zkříženými rukama a nehýbal se. Pohybovaly se na něm jenom nosní

dírký, a ty zato mohutně, ale pochybuju, že by člověk mohl zesvalovatět jenom tím, že zuřivě funí.

Profesor si přešel dlaní po obličejí a pak nám řekl, že cvičení pažemi nám vysvětlí později, pro začátek že si zahrajeme.

Musím uznat, že je přece jen třída.

"Dáme si závod," řekl. "Postavte se tady do jedné řady. Na zapískání vyrazíte. Kdo doběhne první k tamtomu slunečníku, je vítěz. Připraveni?"

Profesor zapískal. Ale jediný vyběhl Servác, jelikož my ostatní jsme si prohlíželi mušli, kterou našel na pláži Bonifác, a Ignác nám vykládal, že on našel jednu ještě o moc větší a že ji chce dát tatínkovi, aby si z ní udělal popelník. Když to profesor viděl, zahodil píšťalku na zem a začal po ní dupat. Už dlouho jsem neviděl nikoho takhle rozčileného, naposledy Celestýna - to je nejlepší žák z naší třídy a mazánek paní učitelky - ten takhle vyváděl, když se dověděl, že je v matematické písence druhý.

"Uráčíte se mě poslouchat, nebo ne?" křičel profesor.

"O co jde?" zeptal se Bonifác. "Ten závod si dáme, ale snad nehoří?"

Profesor zavřel oči a zaťal pěsti, a nakonec zvedl obličej s těmi pohyblivými se nosními dírkami k nebi. Když se postavil zase normálně, začal mluvit velice pomalu a mdle.

"Tak dobrá," řekl, "začneme znovu. Připravte se ke startu."

"To ne!" rozječel se Servác. "To je nespravedlivé! Já jsem vítěz, byl jsem u slunečníku první! To je nespravedlnost, řeknu to tatínkovi."

Začal bulit a kopal do písku a řekl, že když je to takhle, že tam nebude, a nakonec s brekem odešel a já myslím, že dobře udělal, jelikož profesor se na něho díval se stejným výrazem jako včera náš tatínek na guláš, co nám dali k večeři.

"Chlapci," řekl nám profesor, "dětičky, přátelé, ten, kdo mě neposlechne

a nebude dělat, co vám nařídím. ..., tomu stfelim takový pohlavěk, že na něj do smrti nezapomene!"

"Na to nemáte právo!" vykřikl nějaký kluk. "Pohlavkovat mě může jenom tatínek a maminka a strýček a dědeček a nikdo jiný!"

"Kdo to řekl?" zeptal se profesor.

"Tenhleten!" řekl Bonifác a ukázal na jednoho docela prt'avého kluka z hotelu Na pláži.

"To není pravda, ty lháři špinavá!" bránil se ten prcek a Bonifác mu hodil hrst písku do obličejí, ale ten kluk mu vsolil facku jako hrom. Mám dojem, že už někdy musel dělat gymnastiku. Bonifác z toho byl tak překvapený, že se ani nezmohl na pláč. Tak jsme se všichni začali prát, ale kluci z hotelu Na pláži a z Mořského hotelu jsou nádivové.

Když jsme skončili, zvedl se profesor, který mezitím seděl na písku, a řekl:

"Tak fajn, přistoupíme k další hře. Postavte se všichni obličejem k moři. Až vám dám signál, rozběhnete se do vody.

Připraveni ke startu? Pozor, teď!"

To se nám líbilo, jelikož na pláži je vedle písku nejlepší moře. Utíkali jsme jako diví a potápěli jsme se navzájem a skákali jsme na vlnách a Ignác křičel: "Podívejte se na mě! Podívejte se na mě! Plavu kraula!" A když jsme se ohlédlí, profesor

tam už nebyl.
Dneska přišel místo něho nový profesor tělocviku.
"Zdravím vás, buď fit! Jmenuju se Boban Vazba," řekl nám „a vy?"

Prázdniny blaženě plynou
a Mikulášův tatínek si nemůže na hotel
Krásná vyhlídka v ničem stěžovat -
když nepočítáme guláš, zvlášť ten večer,
co v něm našel mušličku.
A přestože se teď na pláži vyskytuje
několik profesorů tělocviku, hledají
děti další zábavy, při nichž by vybily
přebytek energie. . .

Minigolf

Dnes jsme se rozhodli, že si půjdeme zahrát minigolf. Není na tom nic zvláštního, ale jestli to neznáte, tak vám to vysvětlím: Je to osmnáct jamek a dají vám tam míčky a hole a vy se musíte těmi míčky strefit do těch jamek na co možná nejmenší počet úderů. Než se do těch jamek strefíte, musí míček napřed proběhnout malými brankami a serpentýnami, přeskočit řeky, kopce a vyběhnout do schodů. Je to peklo. Lehká je totiž jenom první jamka, ty ostatní vám dají zabrat. Otrava je, že vedoucí toho minigolfu nás nechá hrát, jenom když je s námi nějaký dospělý. A tak jsem s Pankrácem, Servácem, Bonifácem, Ignácem, Horácem a s ostatními kluky z našeho hotelu šel poprosit mého tatínka, jestli by tam s námi nešel.

"Ne," řekl tatínek a četl dál noviny.

„Pojďte, jenom jednou. Co vám to udělá?" řekl mu Pankrác.

"Pojďte, co vám to udělá?" opakovali po něm kluci a já s nimi a nakonec jsem se dal do breku a řekl jsem, že když nemůžu jít hrát minigolf, půjdu si na plovárnu půjčit vodní kolo a odjedu na něm pekelně daleko a už nikdy mě nikdo neuvidí.

"To nejde, ty jsi pitoma," řekl mi Servác. "Aby sis mohl vypůjčit vodní kolo, musí tě doprovázet dospělá osoba."

"Pche," řekl Ignác, který mi jde na nervy, jelikož se v jednom kuse vytahuje, "já vodní kolo nepotřebuji!, když se budu chtít dostat daleko, vezmu to kraulem."

Stáli jsme okolo tatínka a hádali jsme se, až nakonec tatínek zmačkal noviny, zahodil je a řekl:

„No tak dobrá, zaveďu vás na minigolf."

Mám nejskvělejšího tatínka na světě. Taky jsem mu to řekl a dal jsem mu pusu.

Když nás vedoucí minigolfu uviděl, nehnul se do toho, aby nás nechal hrát.

"No dovolte! Jak to?" křičeli jsme na něho, a tak on nakonec souhlasil, ale řekl tatínkovi, že na nás musí dohlédnout.

Postavili jsme se před první jamku, která je směšně lehká, a tatínek, který umí spoustu věcí, nám ukázal, jak se drží golfová hůl.

"Já to umím!" volal Ignác a chtěl hned začít hrát, ale Bonifác mu řekl, že neví, proč by měl začínat právě on.

"Mělo by se hrát podle abecedy jako ve škole při zkoušení," navrhoval Pankrác, ale s tím jsem nesouhlasil, jelikož jsem v abecedě pekelně daleko, což je ve škole výhoda, ale v minigolfu je to nespravedlivé. Vtom přišel k tatínkovi vedoucí a upozornil ho, že musíme začít hrát, poněvadž tu čekají ještě další zájemci.

"Ať začne Servác, ten je z vás nejhodnější," řekl tatínek.

Servác se postavil na čáru, rozehnal se a dal fantastickou šup. Míček vyskočil, přeletěl přes drátěný plot a dopadl na auto, které parkovalo u silnice. Servác začal natahovat moldánky a tatínek šel pro míček. Dlouho se nevracel, jelikož v tom zaparkovaném autě byl pán a ten pán vystoupil a začal s tatínkem mluvit a děsně přitom mával rukama a seběhlo se tam řada lidí a stáli a dívali se a smáli se.

Chtěli jsme hrát dál, ale Servác seděl na jamce, brečel a říkal, že nevstane, dokud mu nevrátíme jeho míček, a že jsme zlí.

Potom se tatínek vrátil s míčkem a netvářil se moc potěšené.

„Snažte se být opatrní," řekl nám.

"To se ví," přikývl Servác, "dejte mi ten míček."

Ale tatínek nechtěl a řekl Servácovi, že si zahraje zase jindy. To se Servácovi nelíbilo, začal kopat na všechny strany a křičel, že ho šidíme, a že když je to tak, dojde pro tatínka. A odešel.

"Fajn, teď je řada na mně," řekl Pankrác.

"Ba ne, pane," prohlásil Horác, "teď budu hrát já."

Pankrác ho přetřel holí přes hlavu a Horác mu dal facku a přiběhl vedoucí minigolfu.

"Poslyšte," volal na tatínka, "koukejte si ty mřáta odvést. Ostatní lidi chtějí taky hrát!"

"Buďte slušný," pravil mu tatínek. "Ty děti si zaplatily, aby mohly hrát, a tak hrát budou."

"Senza!" řekl tatínkovi Bonifác, "jen mu to dejte!"

A všichni kluci nadšeně tatínkovi fandili, jen Horác s Pankrácem ne, jelikož měli plné ruce práce - fackovali se a mlátili se holemi.

"Tak když je to takhle," řekl vedoucí minigolfu, "co byste řekl tomu, kdybych zavolal strážníka?"

"Jen ho zavolejte," řekl mu tatínek, "uvidíme, komu dá za pravdu."

A tak vedoucí minigolfu zavolal strážníka, který stál na silnici.

„Medarde," zavolal na něho. A strážník přišel.

"Co se děje, Silvestře?" zeptal se vedoucího minigolfu.

"Děje se to," řekl vedoucí, "že tohle individuum brání ostatním lidem ve hře."

"Ano," přidal se k němu jeden pán, "čekáme tady před první jamkou už půl hodiny!"

"To nemáte ve svém věku nic zajímavějšího na práci?" zeptal se ho tatínek.

"Cože?" namíchl se vedoucí minigolfu. "Jestli se vám minigolf nelíbí, neotravujte ho druhým!"

"Jeden pán si u nás stěžoval," řekl strážník, "že mu míček z minigolfu poškrábal karosérii na autě."

"Tak můžeme se pustit do té první jamky, nebo ne?" zeptal se pán, který byl po nás první na řadě.

Vtom přišel Servác se svým tatínkem.

"To je on!" řekl Servác svému tatínkovi a ukázal na mého tatínka.

"Poslyšte," řekl Servácův tatínek, "vy prý bráníte mému synovi ve hře s kamarády?"

Tatínek se na něho rozkřikl a vedoucí minigolfu taky začal křičet a všichni ostatní taky začali křičet a strážník pískal na píšťalku a nakonec nás tatínek z minigolfu odvedl a Bonifác byl naštvaný, jelikož zatímco se nikdo nedíval, udělal prý první jamku na jedinou ránu, ale já bych se vsadil, že kecá.

Jelikož byla na minigolfu taková legrace, rozhodli jsem se, že tam půjdeme zítra znovu a pustíme se do druhé jamky.

Jenom si nejsem jistý, jestli bude tatínek ochoten jít tam s námi.

Ne, Mikulášův tatínek
už nepůjde na minigolf ani zanic, ani za
milión. Pojal k němu stejnou nechť
jako ke guláši, který vaří v hotelu Krásná
vyhlídka. Mikulášova maminka
řekla, že kvůli guláši nemusí hned dělat
skandál, ale tatínek odpověděl,
Že skandál spíš je, když jim - při těch
cenách, co se tam platí - servírují
něco takového k večeři. A k dovršení
všeho znovu začalo pršet...

Hráli jsme si s holkama na obchod

S holkama si prostě neumím hrát, jelikož to v jednom kuse jenom brečí a žaluje a vůbec, jsou s tím jenom potíže. V našem hotelu jsou holky tři.

Ty holky z našeho hotelu se jmenují Justýna, Ernestýna a Gustýna. Justýna je sestra mého kámoše Bonifáce a on se s ní pořád jenom musí prát. Prozradil mi, že je to strašná otrava, mít za sestru holku, a jestli to tak půjde dál, že uteče z domu.

Když je hezky a jsme na pláži, holky nám nevadí. Hrají si svoje pitomé hry, dělají si hory báboviček, ustavičně si něco vyprávějí a pastelkami si barví nehty na rudu. My s kluky se bavíme senzačně. Honíme se, děláme kotrmelce, hrajeme kopanou, plaveme a pereme se. Zkrátka samé bezvadné věci.

Zato když je ošklivo, to je jiná, to musíme zůstat všichni pohromadě v hotelu. Tak to bylo zrovna včera - od rána do večera pršelo, jen se lilo. K obědu jsme měli italské masové taštičky ravioli s rajskou omáčkou, a to je o moc lepší než ten věčný guláš, a po obědě si šli naši tatínkové a maminky odpočinout. Byli jsme s Pankrácem, Servácem a Bonifácem, a ještě taky s Horácem a s Ignácem - zkrátka se všemi kluky z hotelu v salóně a tiše jsme hráli karty. Ani nás nenapadlo dělat nějaké opičárny, jelikož

když prší, není s tatínky a s maminkami žádná legrace. A během těchhle prázdnin tatínkové a maminky na legraci fakt moc nebyli.

Vtom přišly do salónu ty tři holky.

"Chceme si s vámi hrát," řekla Justýna.

"Vlez nám na záda, Justo, nebo ti střelím pohlavek," řekl Bonifác.

To se Justýně nelíbilo.

"Jestli si s námi nebudete hrát, Fáro," řekla Justýna, "hádej, co udělám? Povím to tatínkovi a mamince a ty si to slízneš a všichni ostatní kluci si to taky vypijou a po večeři nedostanete moučník."

"Ale to se ví, že si s vámi budeme hrát," řekl Servác. "Bonifác je trouba, nech ho!"

"Co to kecáš? Tebe se nikdo na nic neptal!" rozčilil se Bonifác.

Servác se dal do breku a řekl, že nemá chuť dávat se pro nic za nic trestat, že je to nespravedlivé, a jestli nedostane

moučník, že se zabije. My jsme byli otrávení, jelikož Servác dělal takový randál, že by se nakonec mohli vzbudit naši tatínkové a maminky.

"Co uděláme?" zeptal jsem se Horáce.

"No co!..." odpověděl a tak bylo rozhodnuto, že si holky můžou hrát s námi.

"Na co se bude hrát?" zeptala se Ernestýna, tlustá holka, která mi připomínala Vendelína; to je jeden můj kamarád ze školy, který od rána do večera pořád jenom jí.

"Budeme si hrát na obchod a budeme nakupovat," řekla Gustýna.

"Spadla jsi z višně, nebo co?" řekl Bonifác.

"Jak chceš, Fáfo," řekla Justýna. "Jdu vzbudit tatínka. A víš, jaký tatínek je, když ho někdo prudce vzbudí!"

Servác se znovu rozbřečel a řekl, že si chce hrát na obchod. Pankrác prohlásil, že než by si hrál na nakupování, půjde radši sám osobně vzbudit Bonifácova tatínka. Ale vtom si Horác vzpomněl, že večer je místo moučníku zmrzlina, a tak jsme všichni řekli, že tedy dobrá, že si budeme hrát na obchod.

Justýna se postavila za velký stůl, na který rozložila karty a popelníky, a řekla, že bude prodavačkou a ten stůl že bude jako pult, a to, co je na něm, je zboží na prodej a my že máme chodit a kupovat to.

"Správně," řekla Ernestýna, "a já budu strašně krásná a bohatá paní a budu mít auto a kupu kožešin."

"Prima," řekla Gustýna, "a já budu jiná paní, ještě bohatší a ještě krásnější, a budu mít auto s červenými sedadly, jako má strýček Jan Jakub, a střevíčky s vysokými podpatky."

"Fajn," přikývla Justýna, "a Ignác bude Ernestýnin manžel."

"To mě ani nenapadne," řekl Ignác.

"Proč, prosím tě?" zeptala se ho Ernestýna.

"Protože jsi moc tlustá, to dá rozum," řekla Gustýna. "Bude radši dělat mého manžela."

"To není pravda," řekla Ernestýna a dala Ignácovi facku a Servác začal zase natahovat moldánky. Aby přestal bulit, prohlásil Ignác, že bude dělat manžela komukoli na světě.

"Fajn," řekla Justýna, "tak tedy začneme. Ty, Mikuláši, budeš můj první zákazník, ale jelikož jsi strašně chudý, nemáš si zač koupit jídlo. A já budu děsně ušlechtilá a dám ti nějaké věci zadarmo."

"Já nehraju," řekla Ernestýna. "Po tom, co mi řekla Gustýna, s nikým nemluví." "

"A jéje, slečna dělá fóry," zasmála se Gustýna. "Myslíš si, že nevím, co jsi o mně říkala Justýně, když jsem tu nebyla?"

"Cože? Ty jedna lhářko!" vykřikla Ernestýna. "To se mi odvažuješ říct po tom, co jsi mi povídala o Justýně?"

"Co jsi o mně povídala Gustýně, Ernestýno?" zeptala se Justýna.

"Nic. Nic jsem jí o tobě nepovídala a bašta," odsekla Gustýna.

"Máš vygumovaný mozek, nebo co?" křičela Ernestýna. "Nepamatuješ se, co jsi mi říkala před výkladem s těma černýma, růžově kytičkovanýmá plavkama, co by mi tak slušely?"

"To není pravda," zasyčela Gustýna, "ale zato Justýna mi řekla, co jsi o mně povídala na pláži."

"Poslouchejte, holky, tak hrajeme, nebo ne?" zeptal se Bonifác.

Ernestýna mu řekla, aby si hleděl svého, a podrápala ho na tváři.

„Nech mého bratra na pokoji," vyletěla Justýna a začala ji tahat za copy. Ernestýna se dala do křiku a vlepila jí pohlavek. Bonifác se tomu začal chechtat, ale Servác se znovu rozbřečel a holky dělaly pekelný rámus a do salónu se vřítily davy tatínků a maminek a ptaly se, co se děje.

"Kluci nás nenechají v klidu hrát na obchod a nakupování," řekla Gustýna.

A tak nikdo z nás nedostal večer zmrzlinu.

Takže Horác měl pravdu, a byla zrovna čokoládová!

Ale nakonec sluníčko přece jen
vysvitlo a poslední den prázdnin
oslnivé zářilo. Nezbyvalo než rozloučit
se s kamarády, sbalit kufry a vypravit se
na vlak. Vedoucí hotelu Krásná
vyhlídka nabídl Mikulášovu tatínkovi,
že mu připraví na cestu trochu
guláše, ale tatínek odmítl. Udělal chybu,
protože tentokrát byla v hnědém
kufru, který poslali jako spoluzavazadlo,
pro změnu vejce natvrdo.

Návrat z prázdnin

Jsem strašně rád, že jsem zase doma, ale kluci z prázdnin, Pankrác, Servác, Bonifác, Ignác, Horác ani ostatní, tu nejsou, a kamarádi ze školy, Vendelín, Augustýn, Celestýn, Fridolín, Viktorín, Albin a Kryšpín, jsou ještě na prázdninách, a tak jsem tu sám a to je nespravedlivé. Dal jsem se z toho do breku.

"Tak tohle teda ne!" rozčilil se tatínek. "Zítra jdu zase do práce, chci si dnes ještě odpočinout, a ty mi tu svým řevem

rvát uši nebudeš!"

"Prosím tě, měj s tím klukem trochu trpělivosti," řekla tatínkovi maminka. "Viš, jaké jsou děti, když se vrátí z prázdnin!" Potom mi dala pusku, umyla mi obličej, utřela mi nos a řekla mi, abych si hezky hrál. Já jsem mamince řekl, že bych rád, ale že nevím, co mám dělat.

"Co kdybys nechal vzkličít fazoli?" navrhla mi maminka. A potom mi vysvětlila, jak je to zábavné, jak se vezme fazole, uloží se do kousku namočené vaty a potom se člověk už jenom kouká, jak z ní vyráží stonek, pak listy a nakonec má člověk krásnou rostlinu a je to ohromně zajímavé a tatínek mi ukáže, jak se to dělá. A potom šla nahoru uklidit můj pokoj.

Tatínek ležel v obýváku na gauči. Těžce vzdychl a řekl mi, abych si donesl kousek vaty. Šel jsem do koupelny a ani jsem tam nepřevrátil tak moc věcí - pudr na podlaze, to se snadno setře troškou vody -, vrátil jsem se do obýváku a řekl jsem:

"Tak tady je ta vata, táti."

„Dobře," řekl tatínek. „A teď dones fazoli."

Zeptal jsem se ho, kde tu fizuli najdu, a tatínek mi vysvětlil, že se neříká fizule, ale fazole - on totiž zná hrozně moc věcí, jelikož když byl tak starý jako já, byl nejlepší ze třídy a dávali ho za příklad všem spolužákům. Potom mi tatínek řekl, že fazoli najdu v kuchyni.

Ale v kuchyni jsem fazoli nenašel. Nebyl tam ani koláč, ani sušenky, poněvadž maminka před odjezdem všechno vyklidila, zapomněla jenom na kus romadúru v almaře, kvůli čemuž jsme museli po návratu otevřít dokořán všechna okna.

Vrátil jsem se do obýváku a řekl jsem, že jsem žádnou fazoli nenašel, a tatínek řekl:

"Tak to se nedá nic dělat," a četl si dál noviny.

Já jsem se dal do pláce a začal jsem křičet:

"Já chci nechat vzkličít fazoli! Já chci nechat vzkličít fazoli!"

"Mikuláši," řekl tatínek, "ty si koleduješ o pohlavek!"

No to se teda povedlo! Člověku se poradí, aby nechal vzkličít fazoli, a když fazole není, ještě ho za to potrestají! Teď už jsem začal brečet doopravdy a přišla maminka a já jsem jí všechno pověděl a ona mi řekla:

"Dojdi si do krámu na rohu a popros, ať ti dají jednu fazoli."

"To je nápad!" řekl tatínek. "A dej si načas."

Šel jsem k panu Kompanimu, to je hokynář, co má krám na rohu naší ulice, a je hrozně prima, poněvadž když tam přijdu nakupovat, dává mi občas sušenky. Ale tentokrát mi nedal nic, jelikož jeho krám byl zavřený a bylo tam napsáno, že je to z důvodu prázdnin.

Utíkal jsem honem domů a tatínek pořád ještě ležel na gauči, ale už nečetl, měl novinami přikrytý obličej.

"Žádnou fazoli nemám," volal jsem na něho, "pan Kompani má zavřeno!"

Tatínek se prudce posadil.

"Cože? Co se děje?" zeptal se. Musel jsem mu to znovu vysvětlit. Tatínek si přejel rukou přes obličej, těžce vzdychl a řekl mi, že mi nemůže pomoci.

"Tak co mám tedy nechat vzkličít v tom kousku vaty?" zeptal jsem se ho.

"Mikuláši, už toho mám dost!" rozkřikl se tatínek. „Jdi si hrát do svého pokoje!"

Šel jsem s brekem do svého pokoje a zastihl jsem tam maminku, která tam zrovna uklízela.

"Ne, Mikuláši, teď mi sem nechod," řekla mi. "Jdi si hrát do obýváku. Proč nenecháš vzkličít tu fazoli, jak jsem ti poradila?"

Když jsem se vrátil do obýváku, začal jsem tatínkovi vysvětlovat radši hned zkraje, než se na mne rozkřikne, že mě tam posílá maminka, a kdyby slyšela, že zase brečím, že by se určitě zlobila.

"Tak dobrá," řekl tatínek, "ale buď hodný."

"Kde bych sehnal fazoli, abych ji mohl nechat vzkličít?" zeptal jsem se.

Tatínek se nadechl a chtěl něco říct, ale pak se na mě podíval, podrbal se na hlavě a poradil mi:

"Přines z kuchyně čočku. Ta může fazoli nahradit."

Čočka v kuchyni byla a já jsem byl celý šťastný. Tatínek mi ukázal, jak se namočí vata a jak se do ní ta čočka nastrká.

"Ted" to dáš na talířek, postavíš to mezi okna a potom z toho vyráží stonek a listy."

A lehl si zase na gauč.

Udělal jsem všechno, jak mi to tatínek poradil, a čekal jsem. Jenomže

žádný stonek z čočky pořád nevyrážel a já jsem se v duchu ptal, v čem je chyba, že to neklape. Jelikož jsem si to nedovedl vysvětlit, šel jsem za tatínkem.

"Co zas?" zařval tatínek.

"Z čočky žádné stonky nevyrážejí!"

"Chceš dostat nářez?" křičel tatínek a já mu řekl, že odejdu z domu, že jsem děsně nešťastný, že už mě nikdy neuvidí, že mu to bude líto, ale už bude pozdě, a že to s tou čočkou byl podvod, a do toho přiběhla maminka.

"Nemůžeš mít s tím klukem trochu trpělivosti?" zeptala se tatínka. "Já musím uklidit a nemám čas se o něj starat, a myslím..."

"Já zase myslím," přerušil ji tatínek, "že by člověk měl mít doma trochu klidu."

"Chudák babička měla pravdu," řekla maminka.

"Nepleť do toho babičku, která ostatně není žádný chudák!" zvolal tatínek.

"No prosím, jen si urážej mou matku," řekla maminka.

"Já že urážím tvou matku?" křičel tatínek.

Maminka se dala do pláče a tatínek chodil rozčileně po pokoji a křičel a já jsem řekl, že jestli čocka okamžitě nevzklíčí, že se zabiju. V tu chvíli mi maminka vlepila pohlavek.
Rodiče, když se vrátí z prázdnin, jsou úplně nesnesitelní!

Mikuláš se rozloučil s Pankrácem,
Servácem a Bonifácem, i s Horácem
a s Ignácem, avšak dlouho po nich
nesmutnil. Prázdniny jsou krásná věc, ale
i uprostřed školního roku se
koneckonců najdou volné chvíle, které se
prázdninám skoro vyrovnají.

A pak... Mikuláš už tak dlouho
neviděl Vendelína, Viktorína, Albína,
Augustýna, Fridolína a Celestýna,
že si je hned na druhý den pozval.

Kovbojové

Pozval jsem na dneska odpoledne kluky k nám, že si budeme hrát na kovboje. Každý z nich se na to vybavil, jak mohl. Viktorín přišel s kompletní policajtskou výzbrojí, kterou mu dal jeho tatínek - s helmou, s pouty, revolverem, s bílým pendrekem a pišťalkou. Albín měl na sobě starý skautský klobouk po bratrovi a pás se spoustou dřevěných nábojnic a s dvěma pouzdry, ve kterých měl senzační revoly s rukojetmi vykládanými slonovinou jako ta pudřenka, co dal tatínek mamince po té hádce kvůli připálené pečení, jak maminka říkala, že za to stejně může on, protože přišel pozdě domů. Vendelín byl oblečený jako Indián, měl dřevěnou sekyrku a na hlavě péra, a vypadal jako tlusté kuře. Augustýn, který strašně rád chodí v převlečení a má děsně bohatého tatínka, který mu koupí všechno, nač si vzpomene, přišel do hlavy až k patě jako kovboj - měl kalhoty z jehnětiny, koženou vestu, kostkovanou košili, široký kovbojský klobouk, revoly se zásobníky a fantastické ostruhy. Já jsem měl černou masku, kterou jsem dostal na dětský karneval, svou starou špuntovku a okolo krku červený šátek, což byla vlastně mamčiná odložená šála. Vypadali jsme opravdu senzačně.

Byli jsme na zahradě a maminka řekla, že nás zavolá, až bude svačina.

"Tak víte co, pánové?" řekl jsem. "Já jsem mladý muž, který jede na Západ, a mám bílého koně, a vy jste banditi a přepadnete mě, ale já nad vámi nakonec zvítězím."

Ostatní s tím nesouhlasili. To je na tom to nejhorší - když si člověk hraje sám, je to nuda, a když není sám, musí se s ostatními pořád jen hádat.

"Proč bych neměl být tím mladým mužem já," řekl Albín, "a proč bych taky neměl mít bílého koně?"

"S takovou makovicí, jako máš ty, nemůžeš dělat mladého muže," řekl mu Vendelín.

"Ty, Indiáne, koukej držet zobák, nebo tě nakopnu do biskupa!" řekl Albín, který má hroznou sílu a rád rozdává rány pěstí na všechny strany, hlavně do nosu kamarádům, ale s tím biskupem mě překvapil, to je fakt, i když je pravda, že Vendelín vypadá jako tlusté kuře.

"Mně je to fuk," prohlásil Viktorín, "já budu šerif."

"Ty, a šerif?" řekl Augustýn. "Už jsi někdy viděl šerifa s policajtskou helmou? Dovol, abych se zasmál!"

To se Viktorínovi nelíbilo, jelikož jeho tatínek je policejní strážník.

"Můj tatínek taky nosí helmu," řekl, "a nikdo se mu nesměje."

"Kdyby se s takovouhle výstrojí objevil v Texasu, smáli by se mu všichni,

až by se za břicho popadali," řekl Augustýn a Viktorín mu dal facku. Augustýn vytáhl z pouzdra revolver a zvolal:

"Toho budeš litovat, Joe!"

Viktorín mu dal další pohlavek a Augustýn si kecl na zemi a začal dělat z revolveru pan! pan! pan!

Viktorín se chytil za břicho, všelijak kroutil obličej, pak padl k zemi a zašeptal:

"Dostals mě, kojote, ale budu pomstěn!"

Já jsem cválal po zahradě a plácal jsem se zezadu do kalhot, abych popohnal koně, ale Albín mě dohonil.

"Slez z toho koně!" řekl mi. "Bílý kůň patří mně!"

"A to zase ne," řekl jsem mu, "já jsem tu doma a bílého koně mám já!"

A tak mi Albín dal jednu do nosu.

Viktorín silně zapískal na pišťalku.

"Jsi zloděj koní," řekl Albínovi, "a u nás v Kansas City zloděje koní věšme!"

Příběhl Vendelín a křičel: "Počkat! Ty ho nemůžeš pověsit, šerif jsem já!"

"Odkdy, ty špinavý kojote?" zeptal se Viktorín.

Vendelín popadl svou dřevěnou sekyrku a bims!, praštil násadou Viktorína do hlavy. Viktorín to nečekal, jelikož Vendelín se obvykle nerad pere. Ještě že měl na hlavě helmu!

"Moje helma! Rozbil jsi mi helmu!" ječel Viktorín a rozběhl se za Vendelínem, zatímco já jsem zase začal cválat po zahradě.

"Hej, kluci, přestaňte! Slyšíte? Mám nápad," řekl Albín. "My budeme ušlechtilí běloši a Vendelín bude náčelník zlých Indiánů a pokusí se nás skalpovat a vezme jednoho z nás do zajetí, ale nám se podaří uniknout a osvobodit zajatce a Vendelína porazíme!"

My jsme byli všichni pro, jelikož to byl bezva nápad, jenom Vendelín byl proti.

"Proč bych zrovna já měl být Indián?" bránil se.

"Protože máš na hlavě peří, nádivo!" řekl mu Augustýn. "A vůbec, jestli se ti to nelíbí, tak si s námi nemusíš hrát, beztak pořád jenom otravuješ, fakt!"

"Když jste takoví, tak já teda nehraju," řekl Vendelín a šel do kouta trucovat a sníst čokoládový chlebiček, který měl v kapse.

"Proč by nehrál, musí hrát!" zvolal Albín. "Vždyť je to jediný Indián, kterého tu máme, a jestli nebude hrát, oškubu ho!"

Vendelín tedy svolil, ale jenom pod tou podmínkou, že nebude zlý, nýbrž hodný Indián.

"No tak jo, koneckonců můžeš být třeba vzbouřenec," kývl Augustýn.

"A kdo bude dělat zajatce?" zeptal jsem se.

"Třeba Augustýn," navrhl Albín, "přivážeme ho ke stromu šňůrou na prádlo."

"No dovol, to nejde," rozčilil se Augustýn. "Proč já? Nemůžu přece dělat zajatce, když mám nejlepší oblečení ze všech!"

"No a co má být?" zasmál se Albín. "Odmítám si snad já s vámi hrát jen proto, že mám bílého koně?"

"Bílého koně mám já," opravil jsem ho.

Albín se naštvál, řekl, že bílý kůň je jeho, a jestli se mi to nelíbí, že mi dá do nosu.

"Jen to zkus!" řekl jsem a on to zkusil a povedlo se mu to.

"Ani hnout, Oklahoma Kide!" křičel Augustýn a střílel na všechny strany z revolveru.

Viktorín pískal na píšťalku jako pominutý a vykřikoval: "Héj, já jsem šerif a všechny vás zatýkám!"

Vendelín ho praštil do helmy svou sekyrkou a řekl mu, že ho bere do zajetí, a Viktorín se rozzuřil, protože mu píšťalka spadla do trávy, a já jsem brečel a řekl jsem Albínovi, že jsem tu doma a že už ho nechci ani vidět. Všichni křičeli, bylo to prima, bavili jsme se opravdu bezva.

Vtom vyšel z domu tatínek a nevypadal moc spokojeně.

"Co je to za rámus, děti, neumíte se bavit slušně?"

"Za všechno může, prosím, Augustýn, nechce dělat zajatce!" řekl Albín.

"Chceš dostat po kebuli?" zeptal se Augustýn a znovu se začali prát, ale tatínek je od sebe odtrhl.

"Víte co, děti," řekl tatínek, "já vám ukážu, jak se to hraje. Zajatcem budu já!"

Měli jsme děsnou radost. Můj tatínek je opravdu senzační. Přivázali jsme ho šňůrou na prádlo ke stromu, a sotva jsme s tím byli hotoví, vidíme pana Durdu, jak skáče přes plot k nám do zahrady.

Pan Durda je náš soused, který si z tatínka rád dělá legraci.

"Já si s vámi taky chci zahrát, budu rudoch! Splašený býk!"

"Vypadni odsud, Durdo, nikdo tě nevolal!"

Pan Durda je formát - postavil se před tatínka se zkříženýma rukama a řekl: "Necht' bledá tvář schová jazyk za zuby!"

Tatínek se zuřivě snažil dostat z pout a pan Durda tančil s indiánským pokřikem okolo stromu.

Byli bychom strašně rádi zůstali na zahradě a dívali se, jak si tatínek s panem Durdou hraje a dělají opičky, ale nemohli jsme, jelikož nás maminka zavolala na svačinu a pak jsme šli do mého pokoje pouštět elektrický vláček. Fakt jsem neměl ani tušení, že si tatínek tak rád hraje na kovboje. Když jsme večer přišli na zahradu, byl pan Durda už dávno pryč, ale tatínek byl pořád ještě připoutaný ke stromu, křičel a dělal příšerné obličejy.

To je senzace, když si někdo dokáže takhle hrát sám a ještě se přitom baví!

Ale škola se hlásí o svá práva.

Už zase začalo zkoušení,

úkoly i Polívkovo:

„Podívejte se mi do očí!"

Ještě štěstí, že vyučování se nekoná

vždycky jen ve škole.

Občas se taky někam vyrazí. Třeba

do galerie...

Návštěva v galerii

Na dnešek jsem se moc těšil, jelikož nám paní učitelka řekla, že nás vezme do umělecké galerie, abychom se podívali na obrazy. Jít někam takhle pohromadě, celá třída najednou, je fantastická legrace. Škoda že paní učitelka, která je jinak docela prima, nechce s námi takhle chodit častěji.

Do galerie nás měl odvézt autobus. Jelikož nemohl parkovat před školou, museli jsme přejít ulici. Paní učitelka nám řekla:

"Seďte se po dvou, chytěte se za ruce, a hlavně dávejte pozor!"

Já jsem z toho neměl moc velkou radost, jelikož chodím vždycky vedle Vendelína, to je můj kamarád, který je děsně tlustý a pořád jí, a není tudíž žádná slast podat mu ruku. Mám Vendelína rád, ale když on má věčně mastné nebo lepkavé ruce - podle toho, co zrovna jí. Dneska jsem ale měl štěstí. Měl ruce suché!

„Co dneska jíš, Vendelíne?“ zeptal jsem se ho.

"Sušenky," odpověděl mi a vyprskl mi do obličeje vodotrysk drobků.

Před námi, vedle paní učitelky, šel Celestýn. Je nejlepší ze třídy a mazánek paní učitelky. My ho nemáme moc rádi, jelikož ho kvůli brýlím nemůžeme praštit, kdy se nám zachce.

"Kupředu, pochodem v chod!" zvolal Celestýn a my jsme začali přecházet ulici a stál tam taky strážník a zastavoval auta, abychom mohli přejít.

Vendelín najednou pustil mou ruku a řekl, že se hned vrátí, že si zapomněl ve škole karamely. Vracel se opačným směrem a trhal tím dvojstupy, takže nastal parádní zmatek.

"Kam jdeš, Vendelíne?" volala na něho paní učitelka. "Hned se vrať!"

"To se ví, kam jdeš, Vendelíne?" opakoval po ní Celestýn. "Okamžitě se vrať!"

To, co řekl, se nelíbilo Albínovi. Albín má hrozitánskou sílu a rád rozdává rány pěsti do nosu.

"Co se do toho pleteš, mazánku? Chceš dostat jednu do nosu?" řekl a pohrozil Celestýnovi.

Celestýn se schoval za zády paní učitelky a řekl, že mu nemůžeme dát pěsti do nosu, jelikož má brýle. Albín, který je hrozně velký, a chodí proto v poslední dvojici, se začal prodírat dopředu a odstrkoval všechny kluky, aby mohl Celestýnovi sundat brýle a jednu mu vrazit.

"Vrať se na své místo, Albíne!" volala paní učitelka.

"To se ví," řekl Celestýn, "vrať se na své místo!"

"Nechci vás rušit," vmísil se do toho strážník, "ale zdržuji tady dopravu už hodnou chvíli. Jestli máte v úmyslu pokračovat ve vyučování uprostřed vozovky, stačí říct. Budu posílat auta přes školu!"

To by se nám hrozně líbilo, dívat se na něco takového, ale paní učitelka pekelně zrudla a podle toho, jakým tónem nám řekla, že máme nastoupit do autobusu, jsme pochopili, že nemá náladu na legraci. Tak jsme urychleně poslechli.

Autobus vyjel, strážník za námi dal pokyn autům, že můžou taky jet, a vtom jsme uslyšeli skřípění brzd a křik. Vendelín vběhl do vozovky se svými karamelami a chtěl přejít.

Nakonec všechno dobře dopadlo, Vendelín nastoupil do autobusu a mohli jsme v klidu vyjet. Když jsme odbočovali za roh, zahlédli jsme ještě strážníka, jak hází pendrek na zem a kolem něho je nepropustná zácpa aut.

Do galerie jsme vstoupili ve vzorných dvojstupech a byli jsme děsně hodní, jelikož máme rádi naši paní učitelku a všimli jsme si, že vypadá dost nervózně, úplně stejně jako naše maminka, když tatínek oklepne popel z cigarety na koberec. Vstoupili jsme do velkého sálu, kde visela na stěnách spousta obrazů.

"Tady vidíte díla velkých mistrů vlámské školy," vysvětlovala nám paní učitelka.

Dál se nedostala, jelikož přiběhl hlídač a rozčileně křičel, jelikož Vendelín zkoušel prstem na jednom obraze, jestli je malba ještě čerstvá. Hlídač řekl, že se nesmíme ničeho dotýkat, a pak se chvíli hádali s Vendelínem, který tvrdil, že když je olejomalba suchá, nemůžeme ji ušpinit. Paní učitelka řekla Vendelínovi, aby dal pokoj, a slíbila hlídačovi, že na nás dohlédne. Hlídač šel pryč, ale vrtěl přitom hlavou.

Zatímco paní učitelka pokračovala ve výkladu, my jsme se klouzali. Bylo to senzační, jelikož tam byly naleštěné dlaždice a bezvadně to klouzalo. Klouzali jsme se všichni kromě paní učitelky, která k nám byla otočená zády a vysvětlovala nějaký obraz, a Celestýna, který stál vedle ní, poslouchal a dělal si poznámky. Vendelín si s námi taky nehrál. Stál před obrazem, na kterém byly namalovány ryby, bifteky a ovoce. Díval se na to a oblizoval se.

My jsme se senzačně bavili. Největší mistr v klouzání byl Albín. Na jedno klouznutí přeletěl skoro celý sál. Když jsme se dost naklouzali, začali jsme skákat kozu, ale museli jsme toho nechat, jelikož Celestýn se obrátil a řekl:

"Koukejte, paní učitelko, oni si hrají!"

Albín se namíchl a rozběhl se k Celestýnovi, který si zrovna sundal brýle a čistil si je, a tak ho neviděl přicházet.

Celestýn měl smůlu. Kdyby si nebyl sundal brýle, nebyl by slíznul šupou do nosu.

Přišel hlídač a zeptal se paní učitelky, jestli si nemyslí, že by bylo lip, kdybychom odešli. Paní učitelka vzdychla a řekla, že ano, že už toho má dost.

Když jsme vycházeli z galerie, přišel k hlídači Vendelín. Pod paží držel obrázek, ten, co se mu tolik líbil, s rybami, bifteky a ovocem, a chtěl ho koupit. Ptal se hlídače, kolik za něj chce.

Když jsme byli venku, řekl Augustýn paní učitelce, že když má ráda obrazy, může se přijít podívat k nim, že jeho tatínek s maminkou mají světovou sbírku, o které mluví celé město. Paní učitelka si unaveně přejela rukou přes obličej a řekla, že už asi v životě nebude chtít vidět žádný obraz, že už nechce o obrazech ani slyšet.

Teď už konečně chápu, proč se celý ten den, co jsme strávili s naší třídou v obrazárně, tvářila tak našťavaně. To je jasné - ona v zásadě nemá smysl pro výtvarné umění.

Ale pak to jde zase dál.
Ráno vstávat, každou chvíli za trest
něco opisovat, stát na hanbě,
sotva člověk špitne nebo se zašklebí...
Není úniku. A přece!
Taková malá nemoc, když to není
moc vážné ...

Jsem nemocný

Ještě včera jsem se cítil úplně dobře. Důkazem toho je, že jsem snědl spoustu karamel, několik čokoládiček, koláče, smažené brambůrky a zmrzlinu. Ale v noci, sám nevím proč, se mi najednou udělalo strašně zle.

Ráno přišel pan doktor. Když vstoupil do mého pokoje, dal jsem se do breku, ale spíš jenom ze zvyku než pro něco jiného, jelikož ho dobře znám, on je fakt prima. A kromě toho mám rád, když mi poslouchá na prsou, jak mi bije srdce, protože je úplně holohlavý a jeho pleš mi svítí přímo pod nosem a to je legrační. Doktor se u mne dlouho nezdržel, poplácal mě po tváři a řekl mamince:

"Nechtě ho, ať se postí, a hlavně ať zůstane v posteli a odpočine si."

Maminka mi řekla: "Slyšel jsi, co říkal pan doktor. Doufám, že budeš hodný a mimořádně poslušný."

Odpověděl jsem jí, že může být klidná. To je totiž fakt, já mám svoji maminku moc rád a vždycky ji poslouchám na slovo. Je to tak ostatně lepší, protože když ne, jsou z toho pokaždé maléry.

Vzal jsem si knížku a začal jsem číst. Byla moc hezká, samé obrázky, a vyprávělo se v ní o medvídkovi, jak se ztratil v lese, kde byli zrovna lovci na honu. Já mám radši příběhy o kovbojích, ale teta Pulcherie mi ke každým narozeninám dává knížky, kde se to hemží samými malými medvídky, zajíčky a kočičkami, zkrátka všemi možnými malými zvířátky. Tetě Pulcherii se to asi líbí.

Zrovna jsem četl, jak se malého medvídky chystá sežrat zlý vlk, když přišla do mého pokoje maminka a za ní Vendelín. Vendelín je můj kamarád, je hrozně tlustý a od rána do večera se cpe.

"Podívej, Mikuláši," řekla maminka, "tvůj kamarád Vendelín tě přišel navštívit, není to od něho pěkné?"

"Ahoj, Vendelíne," řekl jsem, "to je bezva, že jsi přišel."

Maminka mě napomenula, že se nemá pořád říkat bezva a senza a fěr a tak podobně, ale vtom si všimla, že Vendelín drží pod paží nějakou krabici.

"Co to neseš, Vendelíne?" zeptala se.

"Kočí jazyčky," odpověděl Vendelín.

Maminka mu řekla, že je to od něho moc hezké, ale že si nepřeje, aby mi dával čokoládu, jelikož musím držet dietu.

Vendelín ujistil maminku, že ho ani nenapadlo dávat mi ty jazyčky, že si je přinesl pro sebe, a jestli chci čokoládu, že si ji můžu koupit, to je přece jasan. Maminka se na něho podívala trochu překvapeně, pak si vzdychla, řekla, že máme být hodní, a odešla. Vendelín se posadil vedle mé postele, mlčky se na mne díval a jedl své kočí jazyčky.

"Vendelíne," poprosil jsem ho, "nedal bys mi jeden?"

"Copak nejsi nemocný?" odbyl mě Vendelín.

"To od tebe není fěr," řekl jsem mu.

Vendelín mi řekl, že se nemá v jednom kuse říkat fěr a podobně, a strčil si do pusy dva jazyčky najednou. Tak jsme se začali prát.

Maminka okamžitě přiběhla a vypadala naštvaně. Odtrhla nás od sebe,

vyhubovala nám a řekla Vendelínovi, že má jít domů. Já jsem byl otrávený, že musí jít pryč, protože jsme se dobře bavili, ale cítil jsem, že bude líp, když se s maminkou nebudu přít, jelikož nevypadala, jako by jí bylo do legrace. Vendelín mi stiskl ruku, řekl ahoj a šel. Mám Vendelína rád, je to bezva kamarád.

Když se maminka podívala na mou postel, dala se do křiku. Je fakt, že jak jsme se prali, rozmačkali jsme s Vendelínem na posteli několik jazyčků, a měl jsem je i na pyžamu, a dokonce i ve vlasech. Maminka prohlásila, že jsem nesnesitelný, šla vyměnit povlečení a odvedla mě do koupelny, kde mě vydrhla houbou namočenou do kolínské vody, a potom mi dala čisté pyžamo s modrými proužky. Pak mě uložila do postele a řekla, abych ji už nevytrhoval z práce.

Dal jsem se znovu do čtení knihy o medvídkovi. Zlý vlk nakonec medvídky nesežral, jelikož ho, tedy toho vlka, zastřelil lovec, jenomže teď se malého medvídky zase chystal sežrat lev, a medvídek toho lva neviděl, jelikož právě jedl med.

Když jsem to četl, dostával jsem z toho čím dál tím větší hlad. Chtěl jsem zavolat maminku, ale bál jsem se, aby mi nevynadala, když přece říkala, abych ji nevytrhoval z práce, a tak jsem vstal a šel jsem se podívat, jestli by se nenašlo něco na zub v ledničce.

Byla tam fůra dobrých věcí. Maminka je výborná kuchařka. Vyndal jsem si kuřecí stehýnko - studené je moc dobré -, kus dortu se šlehačkou a láhev mléka. Když jsem to všechno držel v rukou, ozval se za mnou výkřik:

"Mikuláši!" Lekl jsem se a všechno jsem upustil na zem. Byla to maminka, která právě přišla do kuchyně a nečekala, že mě tam najde. Pro jistotu jsem se dal do breku, jelikož maminka vypadala velice rozzlobeně. Maminka tedy už nic neřekla, ale odvedla mě do koupelny, vydrhla mě houbou namočenou do kolínské a vyměnila mi pyžamo, jelikož to, co jsem měl na sobě, bylo upadané od mléka a od šlehačkového dortu. Dostal jsem červené kostičkované pyžamo a musel

jsem si jít rychle lehnout, jelikož maminka šla umýt kuchyni.

Když jsem se vrátil do postele, neměl jsem už chuť na knížku o medvídkovi, kterého chtěli všichni sežrat. Měl jsem toho medvídku až po krk, jelikož mě nutil k samým nepravostem. Ale protože mě nebavilo ležet jen tak v posteli a nic nedělat, rozhodl jsem se, že si budu kreslit. Šel jsem si najít něco na kreslení do tatínkova psacího stolu. Nechtěl jsem ničit krásný bílý dopisní papír, kde má tatínek v rohu zlatými písmeny vytištěné své jméno, jelikož to bych určitě dostal, a tak jsem si raději vzal stránky, které byly už po jedné straně popsané a zřejmě už nebyly k ničemu. A půjčil jsem si tatínkovo staré plnicí pero, tomu už vůbec nic neuškodí.

Bleskurychle jsem se vrátil do svého pokoje a vlezl jsem si do postele. Ke kreslení jsem si vybral samé senzační náměty: válečné lodi střílející z děl na letadla, která explodují ve vzduchu, pevnosti ztíkané davy mužů, kterým zase jiné davy mužů házejí na hlavy všechno možné, aby jim ve zteči zabránily.

Protože jsem už dost dlouho nedělal žádný rámus, přišla se maminka podívat, co se děje. A znovu se dala do křiku.

Musím přiznat, že tatínkovo pero pouští trochu inkoust, proto už ho taky tatínek nepoužívá. Při kreslení výbuchů je to ohromně výhodné, ale bohužel byl inkoust i jinde než na papíře - na prostěradle, na dece, všude. Maminka se zlobila a taky se jí

nelíbilo, že jsem použil těch popsaných papírů, jelikož se ukázalo, že to, co bylo napsáno na druhé straně výkresů, tatínek moc nutně potřebuje.

Musel jsem vstát, maminka znovu vyměnila povlečení, odvedla mě do koupelny, vydrbala mě penzou a houbou namočenou do zbytku toho, co zůstalo v láhvi po kolínské, a dala mi tatínkovu starou košili místo pyžama, jelikož svoje pyžamo jsem už neměl ani jedno čisté.

Večer mi přišel pan doktor přiložit ucho na prsa, já jsem na něho vyplázl jazyk a on mě popleskal po tváři a řekl, že jsem vyléčený a můžu vstát.

Ale s těmi nemocemi máme u nás dneska smůlu. Když pan doktor uviděl maminku, prohlásil, že vypadá špatně, a že si musí lehnout do postele a držet dietu.

Dárky jsou ostrůvky
radosti uprostřed jednotvárného roku.
Mikuláše každý dárek
vždycky potěší a dovede ho
mnohostranné využití, třebaže jeho
tatínek někdy mívá námitky.
Zvlášť když je to dárek
od báby ...

Hodinky

Když jsem se včera odpoledne vrátil ze školy, přišel listonoš a přinesl mi balíček. Byl v něm dárek od babičky. Tedy fantastický dárek - nikdy byste neuhádli, co to bylo. Náramkové hodinky! Moje babička i moje nové hodinky jsou vážně světové, kluci ve škole budou valit bulvy. Tatínek nebyl doma, jelikož měl ten den nějakou služební večeři, a tak mi maminka ukázala, jak se hodinky natahují a nařizují, a připevnila mi je na zápěstí. Naštěstí se už v hodinách dobře vyznám, ne jako vloni, když jsem byl ještě malý, to bych se musel v jednom kuse ptát lidí, kolik hodin mám na hodinkách, což by asi byla otrava. Na mých hodinkách je prima, že mají ještě jednu velkou ručičku a ta utíká mnohem rychleji než ty druhé dvě, na kterých není ani vidět, že se hýbají, ledaže by se na ně člověk díval moc dlouho a moc pozorně. Zeptal jsem se maminky, k čemu ta velká ručička je, a ona mi řekla, že je to moc praktické, když se vaří vejce naměkko.

V 7 hod. 32 jsme si s maminkou sedli ke stolu, ale bohužel jsme neměli k večeři vajíčka naměkko. Jedl jsem a pořád jsem se přitom díval na hodinky, až mi maminka musela říct, abych si pospíšil, nebo mi vystydne polívka. Dojedl jsem ji ráz dva, dřív než velká ručička oběhla třikrát kolem dokola. V 7 hod. 51 přinesla maminka báječný pudink, který zbyl od oběda,

a v 7 hod. 58 jsme se zvedli od stolu. Maminka mě nechala ještě chvíli hrát a já jsem celou tu dobu tiskl ucho k hodinkám, abych slyšel, jak tikají, a v 8 hod. 15 mě maminka poslala spát.

Byl jsem šťastný jak blecha, úplně stejně jako tenkrát, když jsem dostal to plnicí pero, co dělalo všude kaňky. Chtěl jsem si nechat hodinky na ruce, ale maminka mi řekla, že to hodinkám nedělá dobře, a tak jsem si je dal na noční stolek, kde jsem na ně docela dobře viděl, když jsem si lehl hned vedle, a v 8 hod. 38 mi maminka zhasila světlo.

A teď se ukázalo něco úžasného. Čísla a ručičky na hodinkách ve tmě svítily! I kdybych si chtěl uvařit vejce naměkko, nemusel bych rozsvěcet. Nechtělo se mi spát, každou chvíli jsem se díval na hodinky, a tak jsem uslyšel, když se v noci otevřely domovní dveře. To se vracel domů tatínek.

Byl jsem rád, že mu můžu zateplá ukázat dárek od babičky. Vstal jsem, dal jsem si hodinky na ruku a vyběhl jsem z pokoje.

Uviděl jsem tatínka, jak jde po špičkách nahoru.

"Táti!" zavolal jsem na něho. "Podívej se, jaké krásné hodinky mi dala babička!"

Tatínka to překvapilo a tak se lekl, že málem spadl ze schodů.

"Pst, Mikuláši," řekl mi. "Buď zticha, nebo vzbudíš maminku."

Vtom se rozsvítilo světlo a maminka vyšla z pokoje.

"Maminka se už vzbudila," řekla tatínkovi podrážděně a pak se zeptala, jestli je tohle hodina vhodná k návratu ze služební večeře.

"No co," řekl tatínek, "vždyť ještě není tak pozdě."

"Je jedenáct hodin, padesát osm minut," řekl jsem pyšně, protože mám vždycky radost, když můžu tatínkovi a mamince v něčem pomoci.

"Když jde o dárky, má tvoje matka geniální nápady," řekl tatínek mamince.

"Teď je ta pravá chvíle mluvit o mamince, zvlášť před klukem," řekla maminka a nevypadala, jako že je jí do legrace.

Potom mě poslala do hajan, a "koukej, ať už jsi v limbu, miláčku!"

Vrátil jsem se do svého pokoje a ještě chvíli jsem slyšel tatínka a maminku, jak spolu mluví, a v limbu jsem byl ve 12 hod. 14.

Probudil jsem se v 5 hod. 7 minut. Začínalo svítat, což bylo škoda, jelikož číslice na hodinkách už tolik nezářily. Se vstáváním jsem nepospíchal, jelikož byl čtvrtek a ten den nemáme školu, ale řekl jsem si, že bych mohl píchnout tatínkovi, on si totiž často stěžuje, jak se jeho vedoucí zlobí, že chodí pozdě do kanceláře. Ještě chvíli jsem počkal a v 5 hod. 12 jsem šel do ložnice našich a zavolal jsem:

"Tatínku! Už je ráno! Přijdeš pozdě do práce!"

Tatínek se zase lekl, ale tentokrát to nebylo tak nebezpečné jako na schodišti, jelikož v posteli nemohl upadnout. Ale zatvářil se stejně legračně, jako kdyby byl spadl.

Maminka se taky probudila, najednou se posadila a opakovala: "Co se děje? Co se děje?"

"To ty hodinky," řekl tatínek. "Zdá se, že už je ráno." "Ano," řekl jsem. "Je pět hodin patnáct minut, jde na šestnáctou." "To je prima," řekla maminka. "Jdi si zase lehnout, my už jsme vzhůru." Šel jsem si lehnout, ale musel jsem se ještě třikrát vrátit, v 5 hod. 47, v 6 hod. 18 a v 7 hod. 02, než tatínek s maminkou konečně vstali.

Šli jsme snídat a tatínek volal na maminku:

"Pospěš si trochu s tou kávou, miláčku, přijdu pozdě do práce, už čekám pět minut."

"Osm minut," opravil jsem ho a maminka se po mně divně podívala. Když nalévala kávu do šálků, rozlila jí trochu na igelitový ubrus, tak se jí třásla ruka. Doufám, že není nemocná.

Po snídani mě maminka poslala nahoru, abych si šel hrát do svého pokoje. Poprvé v životě jsem litoval, že ve čtvrtek není škola, jelikož bych byl rád klukům ukázat hodinky. U nás ve třídě přišel jenom jednou jeden kluk s hodinkama - Augustýn, přinesl si tatínkovy velké kapesní cibule se zaklapávacím víčkem a s tlustým řetězem. Ty hodinky jeho tatínka byly senzační, ale Augustýn se asi nezeptal, jestli si je může půjčit, jelikož s tím potom měl patálie, a ty hodinky jsme už nikdy neviděli. Augustýn pak povídal, že dostal takový pohľavek, že jsme ho už málem taky nemuseli vidět, tedy jako Augustýna.

Šel jsem k Vendelínovi, to je jeden kluk, co bydlí hned vedle nás, je to takový tlouštík a od rána do večera se bez přestání cpe. Vím, že vstává brzy, jelikož mu snídaně zabere spoustu času.

"Vendelíne!" zavolal jsem před jejich domem. "Vendelíne, pojď se podívat, co mám!"

Vendelín přišel ven, jeden rohlík v puse a druhý v ruce.

"Mám hodinky!" řekl jsem mu a strčil jsem mu je pod nos, hned vedle špičky rohlíku, který mu čouhal z pusy.

Vendelín zašilhal závistí a řekl: "Jsou fakt bezva!"

"Jdou přesně, mají ručičku na vejce naměkko a v noci svítí," vysvětloval jsem mu.

"A jaké jsou uvnitř?" zeptal se Vendelín.

To jsem nevěděl, podívat se dovnitř mě nenapadlo.

"Počkej," řekl Vendelín, utíkal zpátky do domu a vrátil se s dalším rohlíkem a s kapesním nožem.

„Půjč mi ty hodinky," řekl mi, "otevřu je tím nožem. Vím, jak se to dělá, otevřel jsem už tatínkovy hodinky."

Dal jsem hodinky Vendelínovi a on je začal nožem páčit. Měl jsem strach, aby mi je nerozbil, a řekl jsem mu:

"Vrať mi je!"

Ale Vendelín nechtěl, vystrkoval špičku jazyka a pokoušel se hodinky otevřít. Chtěl jsem mu je vytrhnout, ale nůž sklouzl a zajel Vendelínovi do prstu, Vendelín vykřikl a hodinky spadly na zem přesně v 9 hod. 10.

A bylo na nich pořád 9 hod. 10, když jsem s brekem přišel domů. Hodinky nešly. Maminka mě vzala do náručí a řekla mi, že s tím tatínek něco udělá.

Když tatínek přišel domů, podala mu maminka hodinky. Tatínek kroutil šroubkem, podíval se na maminku, potom znovu na hodinky, potom se podíval na mě a řekl mi:

"Poslouchej, Mikuláši, tyhle hodinky už nejdou spravit. Ale to vůbec nevadí, aby sis s nimi neužil stejně zábavy jako dřív, ba ještě víc. Teď už se jim nic nemůže stát a na tvé ruce budou vypadat stejně pěkně jako předtím."

Tvářil se tak spokojeně a maminka taky vypadala spokojeně, že mi nezbylo nic jiného než být taky spokojený.

Na mých hodinkách jsou teď pořád 4 hodiny. Je to prima čas - doba svačiny, a v noci hodinky svítí stejně jako dřív.

Ta babička měla stejně bezva nápad, její dárek je fakt senzační!

Občas se plácne
přes kapsu i tatínek, zejména když se

Mikuláš nějak vytáhne ve škole.
Posledně si Mikuláš za sedmé místo
v pravopise koupil
baterku a mel s ní spoustu problémů -
hlavně proto, že se do všeho
vždycky pletou dospělí.
Tentokrát si chce všechno důkladně
rozmyslit...

Cena peněz

Dneska jsem napsal dějepisnou písemku za jedna. Dostali jsme totiž Karla Velikého a to já si bezvadně pamatuju, zvlášť tu historku o Rolandovi a jeho meči, který se nedal zlomit.

Když se to dověděli tatínek s maminkou, měli náramnou radost a tatínek vytáhl peněženku a dal mi... že neuhádnete, co? Desetifrank!

"Tady máš, chlape," řekl tatínek, "a zítra si za to kup, co budeš chtít!"

"Ale... miláčku," namítla maminka, "nemyslíš, že to je pro takové dítě moc peněz?"

"Vůbec ne," odpověděl tatínek. "Je nejvyšší čas, aby se Mikuláš naučil znát cenu peněz. Jsem přesvědčen, že utratí těch deset franků rozumným způsobem. Co říkáš, člobrdo?"

Řekl jsem, že ano, a dal jsem tatínkovi i mamince pusku. Jsou oba děsně prima. Papírovou bankovku jsem si strčil do kapsy a večeri jsem musel sníst jednou rukou, jelikož druhou jsem se pořád přesvědčoval, jestli tam ten papír pořád ještě je. Je totiž fakt, že jsem ještě nikdy neměl tolik peněz jen tak sám pro sebe. Někdy mi sice maminka dá papírové peníze, když jdu nakupovat do hokynářství pana Kompaniho, ale to mi taky vždycky řekne, kolik mi má pan Kampani vrátit. A to je samozřejmě něco docela jiného.

Když jsem si večer lehl, dal jsem si desetifrankovku pod polštář, ale nemohl jsem usnout. A potom se mi zdály legrační sny. Napřed na mě ten pán, co je namalovaný na bankovce, dělal všelijaké obličejy a opičky, a potom se ten veliký dům, co je na obrázku za ním, proměnil v hokynářství pana Kompaniho.

Když jsem druhý den přišel do školy, ukázal jsem ty peníze před vyučováním klukům.

"Co s tím budeš dělat?" vykulil oči Kryšpín.

"Ještě nevím," řekl jsem. "Tatínek mi to dal, abych poznal cenu peněz, a tak to musím utratit rozumným způsobem. Ale něj radši bych si asi koupil letadlo, to je fakt."

"To nemůžeš," poznamenal Jáchym, „opravdivké letadlo stojí nejmíň tisíc franků."

"Tisíc franků?" řekl Augustýn. "Ty jsi blázen! Tatínek povídal, že stojí nejmíň třicet tisíc franků, a ještě docela mňavý!"

Dalí jsme se všichni do smíchu. Augustýn totiž děsně kecá a vymýšlí si, je to největší lhář ze třídy.

"Proč si nekoupíš atlas?" zeptal se Celestýn, mazánek paní učitelky. "Jsou tam krásné mapy a poučné fotografie, to se vždycky může hodit."

"Snad nechceš, abych to utratil za knihy?" řekl jsem mu. "Knížky mi zásadně dává dědeček, vždycky k narozeninám, nebo když jsem nemocný. Ještě jsem ani nestačil dočíst knihu, kterou jsem dostal k příušnicím."

Celestýn na to ani nemukl, vrátil se do lavice a začal si opakovat mluvnici. On je vážně cvok!

"Měl by sis koupit kopací míč, abysme měli s čím hrát," navrhoval Viktorín.

"Ty jsi chytrák," zasmál jsem se. "To jsou moje peníze, přece za ně nebudu kupovat věci pro ostatní. Když chceš hrát kopanou, máš mít z písemky taky jedničku."

"Ty moulou," zařval na mě Viktorín, "jedničku jsi dostal jenom proto, že jsi mazánek paní učitelky, zrovna tak jako Celestýn." Nemohl jsem mu jednu vsolit, jelikož zrovna zazvonilo a my jsme se museli seřadit a jít do třídy. To je pokaždé stejné: Sotva se začneme trochu bavit, cink, cink, zvoní a musíme do tříd. Když jsme se už seřadili, přiběhl Vendelín.

"Jdete pozdě," řekl mu Polívka, to je náš dohlížitel.

"Já za to nemůžu," odpověděl Vendelín. "Měl jsem dneska k snídani o rohlík víc."

Polívka zhluboka vzdychl a řekl Vendelínovi, aby se zařadil do dvojstupu a utřel si máslo na bradě.

Ve třídě jsem řekl Vendelínovi, který sedí vedle mě: "Viděl jsi, co mám?" A ukázal jsem mu desetifrankovku.

Paní učitelka se na mě rozkřikla:

"Mikuláši, co to máte za papír? Okamžitě mi to doneste, zabavuji to!"

Dal jsem se do breku a donesl jsem bankovku paní učitelce. Vykulila na mě oči.

"Jak to, že máte tolik peněz, co s tím budete dělat?" zeptala se.

"Já ještě nevím," řekl jsem. "Dostal jsem to od tatínka za Karla Velikého."

Paní učitelka se musela přemáhat, aby se nerozesmála. Někdy se jí to stává a moc jí to v takových chvílích sluší. Vrátila mi ty peníze a řekla, že si je mám dát do kapsy, že si s nimi nemám hrát a že je nemám utratit za hlouposti. Potom vyvolala Kryšpína a nedovedu si představit, co by mu dal jeho tatínek za známku, kterou slízl.

O přestávce mě Vendelín zatahal za ruku, a zatímco si ostatní kluci hráli, vyptával se mě, co si míním za ty peníze koupit. Přiznal jsem se mu, že nevím. Vendelín mě upozornil, že bych za to mohl mít celou hromadu tabulek čokolády.

"Mohl by sis jich koupit padesát! Padesát tabulek čokolády, dovedeš si to představit, člověče?" vykřikoval rozčileně.
„Každý z nás by jich měl pětadvacet!"
"Proč bych ti měl dávat pětadvacet čokolád?" zeptal jsem se ho. "Ty peníze jsou přece moje!"
„Nech ho!" řekl Vendelínovi Viktorín. "Je to krkoun."
Nechali mě stát a šli si hrát, ale mně je to jedno, co mi má kdo mluvit do toho, co si udělám se svými penězi?
Ale v duchu jsem si řekl, že Vendelínův nápad vlastně není tak špatný. Za prvé mám čokoládu moc rád a za druhé jsem ještě nikdy neměl padesát tabulek najednou, dokonce ani u babičky ne, a ta mi přece dá vždycky všechno, nač si vzpomenu. A tak jsem po vyučování utíkal do cukrárny, a když se mě paní prodavačka zeptala, co si přeji, dal jsem jí peníze a řekl jsem:
"Za tohle všechno čokoládu. Povídal Vendelín, že mi dáte padesát tabulek."
Paní prodavačka se podívala na desetifrankovku, potom na mě a zeptala se:
"Kde jsi to našel, chlapečku?"
"Já jsem to nenašel," řekl jsem, "já jsem to dostal."
"Tys to dostal, aby sis za to koupil padesát tabulek čokolády?" zeptala se paní prodavačka.
"Ano, to se ví," odpověděl jsem.
"Nemám ráda děti, které lžou," řekla paní prodavačka. "Uděláš nejlíp, když to zase hezky dáš tam, kde jsi to vzal."
A protože se na mě dívala děsně podezřívavě, utekl jsem a brečel jsem celou cestu až domů.
Doma jsem všechno vyprávěl mamince. Dala mi pusku a slíbila mi, že o tom promluví s tatínkem. Vzala desetifrank a šla za tatínkem do obýváku. Potom se vrátila s kovovým frankem.
"Tady máš frank, kup si za něj tabulku čokolády a je to," řekla.
Byl jsem spokojený. Koupím si čokoládu už bez problémů - a možná že polovičku dám Vendelínovi. Je to koneckonců můj nejlepší kamarád a jsme zvyklí se o všechno dělit.

Dostávat dárky je příjemná věc.
Ale dávat je, to je
ještě krásnější.
Už ten začátek - když se člověk
rozhodne, že někomu
něco dá, když si vymýšlí, co to bude,
a představuje si, jaká to bude
krása . . .

Nádherná kytice

Maminka má narozeniny a já jsem se rozhodl, že jí koupím nějaký dárek jako každý rok počínajíc od loňska, jelikož předtím jsem byl ještě moc malý.
Vzal jsem si všechno, co jsem měl našetřeno v pokladničce, a bylo toho dost, protože zrovna včera mi maminka náhodou dala nějaké peníze. Už jsem se rozhodl, co mamince dám: květiny do velké modré vázy v salóně, nádhernou kytici, obrovskou jako keř.
Ve škole už jsem se nemohl dočkat, až skončí vyučování a já půjdu ten dárek koupit. Abych neztratil peníze, držel jsem je celé dopoledne v ruce a tu jsem měl v kapse, dokonce i o přestávce, když jsme hráli kopanou, ale to mi nevadilo, jelikož nejsem brankář. V brance je pokaždé Vendelín, to je jeden kluk, který je hrozně tlustý a rád se pořádně nacpe.
"Proč pořád běháš jenom s jednou rukou?" zeptal se mě Vendelín. Když jsem mu vysvětlil, že chci odpoledne jít koupit mamince květiny, řekl mi, že on by dal přednost něčemu k jídlu, třeba dortu, nebo bonboniére, nebo bílé klobáse, ale protože ten dárek nebyl pro něho, nešímal jsem si toho, co říká, a vstřílil jsem mu branku. Vyhráli jsme 44:32.
Když jsme vyšli ze školy, šel se mnou Vendelín do květinářství a cestou jedl čokoládový chlebiček, který mu zbyl z hodiny mluvnice. V krámě jsem položil všechny své peníze na pult a řekl jsem prodavačce, že chci obrovskou kytici květin pro maminku, ale žádné begónie, jelikož těch máme řadu na zahradě, a tak nemá cenu kupovat je jinde.
"Chceme něco moc krásného," řekl Vendelín a strčil nos do kytěk ve výloze, aby zjistil, jestli voní.
Prodavačka spočítala moje peníze a řekla, že mi bohužel nemůže dát velikánskou spoustu květin. Tvářil jsem se zklamaně. Paní se na mne zadívala, chvíli přemýšlela a potom mě poplácala po hlavě a řekla, že jsem roztomilý malý chlapec a že to nějak zařídí. Vybírala květiny napravo i nalevo a nakonec k tomu přidala spoustu zeleného listí, což se líbilo Vendelínovi. Přiznal se, že mu to připomíná tu zeleninu, která se přidává při vaření k hovězímu masu. Kytice to byla nádherná a strašně velká a ta paní ji zabalila do průhledného papíru, takže to krásně šustilo, a řekla mi, že mám dát pozor, až to ponesu. Protože jsem měl svou kytici a Vendelín se už dost načichal vůně květin, poděkoval jsem prodavačce a šli jsme ven.
Kráčel jsem pyšně se svou kyticí, když jsme potkali Augustýna, Kryšpína a Viktorína, to jsou tři kluci z naší třídy.
"Kluci, koukněte na Mikuláše, ten s tou kytkou vypadá jako pucejř!" vykřikl Augustýn.
"Máš vztek, že mám květiny, a závidíš," řekl jsem. "Dej si pozor, abys nedostal facku!"

"Dej mi tu kytku, já ti ji podržím, abys mu mohl jednu ubalit!" nabídl se mi Vendelín.

Dal jsem tedy kytici Vendelínovi a Augustýn mi vlepil pohlavěk. Začali jsme se prát, ale pak jsem si vzpomněl, že už je pozdě, a tak jsme přestali.

Ale ještě jsem se přece jen chvíli zdržel, jelikož Kryšpín najednou řekl:

"Koukněte se na Vendelína, teď vypadá s tou kytkou jako pucejř zase on!"

A Vendelín ho praštil mou kyticí.

"Moje květiny!" volal jsem. "Zničíte mi mou kytici!"

Taky jsem měl bohužel pravdu. Vendelín otloukl mou kytici Kryšpínovi o hlavu a květiny lítaly na všechny strany, jelikož se papír při tom roztrhal, a Kryšpín křičel:

"Heč, mě to nebolí, heč, mě to nebolí!"

Když Vendelín přestal, měl Kryšpín hlavu celou obalenou zeleným listím a je fakt, že to vážně vypadalo jako bobkový list. Začal jsem sbírat kytky ze země a řekl jsem klukům, že jsou zlí.

"Mikuláš má pravdu," řekl Viktorín, "to, co jste udělali s jeho kytka, je sprostěrna."

"Co se do toho pleteš, nikdo se tě na nic neptal!" odpověděl mu Augustýn

a začali se pohlavkovat. Vendelín odešel, jelikož pohled na Kryšpínovu hlavu v něm probudil hlad, a nechtěl přijít pozdě na večeři.

Já jsem se taky sebral a šel jsem domů se svým dárkem. Moc kytek chybělo, neměl jsem už ani tu zeleninu kolem, ani papír, ale přesto to byl ještě docela hezký pugét, a hned nato jsem potkal Albína.

"Nezahraješ si partii kuliček?" zeptal se.

"Nemůžu," odpověděl jsem mu, "musím se vrátit domů, nesu mamince květiny."

Albín řekl, že je ještě brzy, a já hraju kuličky děsně rád, hraju je totiž dobře, zaměřím a bing! - skoro vždycky se strefím rovnou do důlku. Tak jsem položil květiny na chodník a začal jsem hrát s Albínem kuličky, s ním se prima hraje, jelikož Albín často prohrává. Potíží je jenom v tom, že když prohraje, má vzteká. Tentokrát taky začal křičet, že švindluju, a já jsem mu řekl, že je lhář prolhaná, a on do mě strčil a já jsem si kecl na kytici a květinám to moc neprospělo.

"Povím mamince, co jsi udělal s jejíma kytka," řekl jsem Albínovi a ten z toho byl celý vykulený a pomohl mi sebrat ty, co nebyly úplně rozmačkané. Mám Albína rád, je to dobrý kámoš.

Výdal jsem se se svou kyticí k domovu. Už nebyla velká, ale ty květiny, co zbyly, docela ušly. Jedna byla trochu pomačkaná, zato ty druhé dvě byly moc hezké. Vtom jsem uviděl Jáchyma, jak jede na kole. Jáchym je jeden kluk z naší třídy, který má vlastní kolo.

Dal jsem si slovo, že se už nebudu prát, jelikož kdybych se měl hádat se všemi kluky, co potkám na ulici, nezbyla by mi brzy ani jedna kytky pro maminku. Ostatně do toho klukům vůbec nic není, že chci dát mamince k narozeninám květiny, mám na to právo a stejně si myslím, že mi docela obyčejně závidí, jelikož maminka bude šťastná a dá mi děsně dobrý dort a řekne mi, že jsem její hodný chlapec, a vůbec, co mě mají co pokoušet!

"Ahoj, Mikuláši," řekl mi Jáchym.

"Taky ti vadí moje kytky?" zavolaal jsem na něho. "Tak abys věděl, pucejř jsi ty sám!"

Jáchym zastavil kolo, vyvalil na mě bulvy a zeptal se: "Jaká kytky?" "Tahle!" ukázal jsem mu a strčil jsem mu květiny pod nos. Mám dojem, že to Jáchym nečekal, a rozhodně se mu nelíbilo mít květiny v obličejí. Chytil mou kytici a hodil ji za sebe, jenomže kytky nedopadla na silnici, ale na střeche auta, které zrovna jelo kolem, a odjela s ním. "Moje květiny!" vykřikl jsem zoufale. "Květiny pro maminku!" "Nic si z toho nedělej," řekl Jáchym. "Vezmu kolo a to auto dohoním." Jáchym je prima kluk, ale nešlape moc rychle, zvlášť když ulice vede do kopce, a to se přitom trénuje na závody Tour de France, chce se jich zúčastnit, až bude velký. Jáchym se vrátil a řekl mi, že nemohl to auto dohonit, že je ztratil v zatáčce. Ale přinesl mi aspoň jednu květinu, která spadla ze střechy na zem. Naneštěstí to byla zrovna ta pomačkaná.

Jáchym odstartoval jako blesk a mastil si to k domovu a já jsem šel domů se svou otřepanou kytičkou. V krku jsem měl obrovský knedlík, úplně jako když nesu domů žákovku, ve které mám pár pěttek.

Otevřel jsem dveře, řekl jsem: "Všechno nejlepší k narozeninám, maminko," a rozbřečel jsem se. Maminka se podívala na květinu, zatvářila se trochu udiveně, ale pak mě vzala do náruče, dala mi spoustu pus a potom mi řekla, že ještě nikdy nedostala tak krásnou kytku, a dala ji do velké modré vázy v salóne.

Říkejte si co chcete, ale moje maminka je nejsenzáčnější ze všech maminek!

Takovými
miniprázdňinami uprostřed školního roku
jsou neděle.

V neděli se toho dá podniknout!

Třeba tábořit,
nebo pořádat atletické závody na plácku,
hrát fotbal a kdovíco ještě.

Chce to ovšem hezké počasí.

Když prší, zachrání to
obyčejně někteří rodiče tím, že pozvou
Mikuláše a jeho kamarády ke svému
synovi na svačinu.

Šachy

V neděli bylo zima a přšelo, ale mně to nevadilo, jelikož jsem byl pozvaný na svačinu k Vendelínovi. Vendelín je bezva kamarád, který moc rád jí a je dost tlustý, ale senzačně se spolu vždycky pobavíme, i když se hádáme.

Když jsem přišel k Vendelínovi, otevřela mi jeho maminka. Tatínek s Vendelínem už seděli u stolu a čekali na mě.

"Jdeš pozdě," vyčetl mi Vendelín.

"Nemluv s plnou pusou," napomenul ho tatínek, "a podej mi máslo."

K svačině jsme měli každý dva krajáče horké čokolády, šlehačkový dort, topinky s máslem a se zavařeninou, salám a sýr. Když jsme dojedli, zeptal se Vendelín maminky, jestli by nám mohla dát ještě trochu vepřového se zelím, co zbylo od oběda, jelikož chtěl, abych to ochutnal. Ale maminka řekla, že ne, že bychom pak neměli chuť na večeři, a že ostatně žádné vepřové se zelím od oběda nezbylo. Mně to bylo jedno, já už jsem stejně moc hlad neměl.

Potom jsme si šli hrát a Vendelínova maminka nám řekla, že musíme být strašně hodní, a hlavně nesmíme ve Vendelínově pokoji nic rozházet, jelikož celé dopoledne uklízela.

"Budeme si hrát s vláčkem, s autíčky, s kuželkami a s kopací míčudou," řekl Vendelín.

"To zrovna! Opovažte se!" zvolala Vendelínova maminka. "Nechci, abys měl v pokoji rodeo. Vymyslete si nějakou klidnější hru."

"Ale jakou?" zeptal se Vendelín.

"Mám nápad," vmísil se do toho Vendelínův tatínek. "Naučím vás nejinteligentnější hru na světě. Jděte do pokoje, přijdu tam za vámi."

Tak jsme šli do Vendelínova pokoje a bylo tam fakt nádherně uklizeno, a za chvíli přišel Vendelínův tatínek a měl pod paží šachy.

"Šachy?" protáhl Vendelín zklamaně. "Ale to my neumíme."

"No právě," řekl jeho tatínek, "já vás to teď naučím. Uvidíte, jaká je to výborná hra."

Vypadalo to fakt zajímavě. Vendelínův tatínek nám ukázal, jak se na šachovnici seřadí figurky (já umím hrát dámu, v té jsem přeborník), vysvětlil nám, co jsou pěšci, věže, střelci, koně, král a dáma, řekl nám, jak se s nimi táhne - což vůbec není jednoduchá věc! - a jak sebrat soupeřovi figurku.

"Podobá se to bitvě dvou armád," řekl Vendelínův tatínek, "a vy jste generálové."

Potom vzal Vendelínův tatínek do každé ruky jednoho pěšce, sevřel je v pěst a dal nám volit. Já dostal bílé a začali jsme hrát. Vendelínův tatínek, který je děsně prima, tam zůstal s námi, radil nám a upozorňoval nás, když jsme udělali nějakou chybu. Přišla i Vendelínova maminka a vypadala spokojeně, když nás viděla, jak sedíme kolem stolu a hrajeme. Potom Vendelínův tatínek pohnul jedním střelcem, zasmál se a řekl mi, že jsem prohrál.

"No dobrá," řekl potom a vstal, "myslím, že jste to pochopili. Teď si zase Mikuláš vezme černé a hrajte už sami."

A odešel z pokoje i s Vendelínovou maminkou a cestou jí říkal, že všechno jde zařídit, jenom člověk musí vědět, jak na to, a jestli opravdu od oběda nezbyl ani kousek vepřového se zelím.

S černými figurkami jsem měl trochu potíž, jelikož byly lepkavé od marmelády, kterou má Vendelín v jednom kuse na prstech.

"Bitva začíná," prohlásil Vendelín. "Kupředu! Bum!"

A postrčil dopředu svého pěšce. Já jsem táhnul koněm, kůň je na tah ze všech figurek nejsložitější, jelikož jde dopředu a potom ještě stranou, ale taky nejbezvadnější, protože může skákat.

"Nepřátel se nelekáme, na množství nedbáme!" vykřikl jsem.

"Kupředu! Vrrr-bum-bum, vrum-bum!" odpověděl na to Vendelín s rukama stočenýma do trumpetky a hřbetem ruky posunul dopředu několik pěsců najednou.

"No dovolí!" řekl jsem. "To se nesmí!"

"Braň se, jak umíš, hanebníku!" volal Vendelín, který byl se mnou ve čtvrtku u Kryšpína na televizi, kde dávali film plný rytířů a pevností. Postrčil jsem tedy svoje pěšce oběma rukama a napodobil jsem přitom pusou dělo a kulomet - ratatata!, a když se moji pěšci srazili s Vendelínovými, spousta jich padlo.

"Počkat!" křičel Vendelín. "To nejde! Děláš kulomet, a ten tehdy vůbec nebyl! Jenom dělo - bum!, a meče nebo šavle - čaf! čaf! Když chceš švindlovat, nemá cenu hrát."

Uznal jsem, že Vendelín má pravdu, a pokračovali jsme ve hře v šachy. Táhl jsem střelcem, ale dalo to fušku, jelikož všude po šachovnici se váleli poražení pěšci. Vendelín cvrnkl do mého střelce jako při kuličkách a strefil se do mého koně, který upadl. Tak jsem udělal totéž se svou věží - vyřídil jsem s ní jeho královnu.

"To nejde," namítal Vendelín, "věž se pohybuje rovně a tys ji poslal šikmo jako střelce!"

"Vítězství!" křičel jsem. "Máme je v hrsti! Kupředu, stateční rytíři! Za krále Artuše! Bum! Bum!"

A začal jsem všemi prsty prudce postrkovat figurky dopředu. Bylo to senzační.

"Počkej," zarazil mě Vendelín, "strkat do nich prstem, to nemá vejšku. Co kdybysme to zkusili s kuličkou? Kuličky budou jako dělové koule. Bum! Bum! Bum!"

"Prima," souhlasil jsem. "Jenomže na šachovnici na to není dost místa."

"To není problém," řekl Vendelín. "Ty si vezmeš jednu stranu pokoje a já druhou. Figurky schováme za nohy od postele, od židle a od stolu."

Vendelín šel pro kuličky do skříně, která zdaleka nebyla tak vzorně uklizená jako pokoj. Byla v ní řůra věcí, které

vypadly, když skříň otevřel. Já jsem mezitím vzal do jedné ruky bílého pěšce, do druhé černého, sevřel jsem ruce v pěst a dal jsem Vendelínovi vybrat... Zvolil bílé. Cvrnkali jsme do kuliček a pokaždé jsme křičeli: "Biím!", ale nebylo lehké se trefit, jelikož figurky byly dobře schované.

"Poslouchej," napadlo mě, "co kdybys vzal vagóny z vláčku a autíčka -dalo by se jich použít jako tanků!"

Vendelín vytáhl ze skříně vláček a autíčka, naložili jsme do nich vojáky a vyrazili jsme s tanky kupředu, vrr, vrr, vrrrr.

"Jenomže," namítl Vendelín, "když budou vojáci v tancích, v životě je kulička nezasáhne."

"Nemůžeme je bombardovat?" navrhl jsem.

Tak jsme dělali letadla s rukama plnými kuliček, vrum! vraum! vrum!!! A když jsme letěli nad tanky, pouštěli jsme na ně kuličky, bum! bum! bum! Chyba byla, že kuličky s auty a s vagóny ani nehnuly. A tak vytáhl Vendelín kopací míč a mně dal jinou mičudu, červenobílou, kterou mu rodiče koupili na pláž, a házeli jsme ty míče proti tankům. Byla to úplná senzace. Ale potom kopl Vendelín do míče moc silně, míč se odrazil ode dveří, spadl na Vendelínův psací stůl, překotil tam inkoust, a vtom vešla Vendelínova maminka.

Byla pekelně naštvaná. Vendelínovi řekla, že si za trest nesmí vzít po večeři nasup moučnicku, a mně řekla, že už je pozdě a že bude lip, když se vrátím k chudince své mamince.

Když jsem odcházel, ozýval se z jejich bytu ještě křik, protože se do Vendelína pustil i jeho tatínek.

Škoda že jsme už nemohli hrát dál, jelikož šachy jsou fakt senzační hra. Až bude hezky, zahrajeme si je na plácku.

To dá totiž rozum, že to není žádná hra, která by se dala pořádně hrát v bytě - no uznejte sami - šachy!!! Vrrr, bum, bum!

Další školní rok,
stejně vyčerpávající jako ten minulý,
uplynul. Když se Mikuláš,
Vendelín, Viktorín, Albín, Augustýn,
Fridolín, Jáchym, Kryšpín
a Celestýn po rozdělení vysvědčení a cen
loučili, bylo jim trochu smutno.
Ale prázdniny volají a do srdcí školáků
se rychle vrací radost.
Jenom Mikuláš si dělá
starosti. U nich doma se o prázdninách
nemluví.

Musíš být rozumný

Nemůžu pochopit, jak to, že se u nás doma ještě nezačalo mluvit o prázdninách. Jindy touhle dobou tatínek už vždycky ohlašuje, kam chce jet, a maminka zase říká, že chce jet jinam, a je kolem toho spousta dohadování. Nakonec oba prohlásí, že když je to tak, zůstanou raději doma, a já brečím, a pak se jede tam, kam chtěla maminka. Jen letos nic. Zato kluci ve škole se všichni chystají, že někam pojedou. Augustýn, který má hrozně bohatého tatínka, stráví prázdniny ve velkém domě, co má jeho tatínek u moře. Augustýn povídal, že má kousek pláže úplně jen sám pro sebe a nikdo jiný se tam nesmí přijít vyvalovat. Ale možná že to jsou jenom kecy, poněvadž Augustýn je děsný lhář. Celestýn, který je nejlepší žák ze třídy, pojedou do Anglie do nějaké prázdninové školy, kde ho naučí anglicky. Celestýn je totiž cvok.

Vendelín se bude krmit lanýží v Périgordu, kde má kamarád jeho tatínka lahůdkářství. A tak je to se všemi: Pojedou k moři, do hor nebo k babičkám na venkov. Jen já ještě nevím, co budu dělat, a to je pekelná otrava, jelikož jedna z věcí, které mám na prázdninách nejraději, je povídat si o nich předem s kluky.

Proto jsem se dneska maminky zeptal, kam pojedou na prázdniny. Maminka se zatvářila tak nějak divně, potom mě políbila na čelo a řekla, že si o tom promluvíme, "až přijde tatínek domů, miláčku," a poslala mě, abych si zatím šel hrát do zahrady.

Tak jsem šel do zahrady a čekal jsem na tatínka, a když šel tatínek z kanceláře, utíkal jsem mu naproti. Chytil mě do náruče, vyhodil mě do vzduchu a já jsem se ho zeptal, kam pojedou na prázdniny. Tatínek se přestal smát, postavil mě na zem a řekl, že si o tom promluvíme doma. Maminka seděla v obývacím pokoji.

"Myslím, že je čas," řekl jí tatínek.

"Ano," odpověděla maminka, "před chvílí se mě na to ptal."

"Musíme mu to tedy říct," řekl tatínek.

"Tak mu to řekni," řekla maminka.

"Proč já?" ohradil se tatínek. "Můžeš mu to říct ty."

"Já? Řekni mu to ty, je to tvůj nápad," řekla maminka.

"No dovol," řekl tatínek, "ty jsi s tím přece souhlasila, a dokonce si řekla, že mu to moc prospěje, a nám taky. Můžeš mu to povědět zrovna tak jako já."

"Tak mluví se tu o prázdninách, nebo ne?" řekl jsem. "Všichni kluci někam jedou a já vypadám jako blázen, když ani nemůžu říct, kam pojedeme a co tam budeme dělat."

Tatínek si sedl do křesla, chytil mě a posadil si mě na kolena.

"Náš Mikulášek je rozumný chlapec, vid'?" řekl.

"No samozřejmě," dodala maminka, "vždyť už je to velký mužský."

Nemám rád, když mi někdo říká, že jsem už velký chlapec, jelikož když se mi to řekne, následuje obvykle něco, co se mi moc nelíbí.

"A já jsem přesvědčený," pokračoval tatínek, „že by ten můj velký chlapec jistě rád jel k moři!"

"To zase jo," řekl jsem.

"Jet k moři, plavat, chytat ryby, hrát si na pláži, chodit na procházku d' lesa," řekl tatínek.

„Je tam, kam se jede, taky les?" zeptal jsem se. "Tak to není tam, se jsme byli vloni?"

"Poslyš," řekla maminka tatínkovi. "Já nemůžu. Uvažuji o tom, zda je to vůbec správné. Skoro bych se toho raději vzdala. Třeba příští rok..."

"Ne!" prohlásil tatínek. "Jednou je rozhodnuto, tak je rozhodnuto. Nedělej z toho drama! A Mikuláš bude opravdu rozumný, vid', Mikuláši?"

Přikývl jsem, jako že ano, že budu ohromně rozumný. Byl jsem spokojený, jelikož moře a pláž, to já mám moc rád.

Procházky v lese už nejsou tak zajímavé, jedině když se hraje na schovávanou, to je bezva.

"Budeme bydlet v hotelu?" zeptal jsem se.

"Ne tak docela," zaváhal tatínek. "Myslím, že budeš spát pod stanem. Víš, je to moc hezké..."

Ted' jsem byl teprve šťastný.

"Ve stanu jako Indiáni v té knížce, co mi dala teta Dorotea?" zeptal jsem se.

"Zrovna tak," řekl tatínek.

"Sláva!" zvolal jsem. „A necháš mě, abych ti pomohl ten stan postavit? A rozdělat oheň, až budeme vařit? A naučíš mě lovit pod vodou, a přineseme pak mamince velikánské ryby? To bude bezva, bezva!"

Tatínek si oťel tvář kapesníkem, poněvadž mu bylo hrozně horko, a pak mi řekl: "Mikuláši, promluvíme si jako muž s mužem. Musíš být opravdu rozumný."

"A jestli budeš hodný a budeš se chovat jako velký chlapec, bude dnes po večeři dort," řekla maminka.

"A dám ti opravit kolo, už dávno sis o to přece říkal," dodal tatínek. "Tak zkrátka... Musím ti něco vysvětlit..."

"Jdu do kuchyně," řekla maminka.

"Ne! Zůstaň tady," řekl tatínek. "Dohodli jsme se, že mu to řekneme spolu ..."

Tatínek si odkašlal, pak mi položil ruce na ramena a řekl mi:

"Mikuláši, chlapče, my s tebou letos na prázdniny nepojedeme. Pojedeš sám. Jako dospělý člověk."

"Jak to, sám?" zeptal jsem se. "Vy nepojedete?"

"Mikuláši," řekl tatínek, "prosím tě, buď rozumný. My s maminkou chceme trochu cestovat a myslili jsme, že by tě to nebavilo, a tak jsme se rozhodli, že tě pošleme do dětského tábora. To ti prospěje, budeš tam mít kamarády stejně staré, jako jsi ty, a určitě se budeš dobře bavit..."

„Je to sice poprvé, co nebudeš s námi, Mikuláši, ale je to pro tvé dobro," dodala maminka.

"Tak co, Mikuláši... co říkáš, kamaráde?" zeptal se tatínek.

"Senzace!" zařval jsem a začal jsem nadšeně poskakovat po pokoji. Jelikož, fakt, uznejte sami, letní tábory jsou zaručeně bezva. Je tam fůra kluků, chodí se na výlety, hrají se všelijaké hry, zpívá se okolo táboráku ... Byl jsem tak nadšený, že jsem dal tatínkovi a mamince pusu.

Po večeři byl hrozně dobrý dort a já jsem si mohl vzít několik kousků, poněvadž tatínek s maminkou vůbec nejedli. Jen jsem nemohl pochopit, proč se na mne dívají tak vytřeštěnýma očima. Vypadali dokonce trochu rozzlobeně.

Ale já vážně nevím proč, vždyť jsem byl přece rozumný, ne?

Přípravy na prázdniny

zdárně pokračovaly, jen občas

- celkem sedmkrát - do nich

telefonicky zasáhla Mikulášova babička.

A divná věc: Mikulášové mamince

každou chvíli něco padlo do oka

a marně si je utírala kapesníkem,

nic nepomáhalo...

Odjezd

Dnes odjíždím do prázdninového tábora a strašně se těším. Radost mi kazí jen to, že tatínek s maminkou vypadají smutně. Zřejmě nejsou zvyklí být o prázdninách sami.

Maminka mi pomohla zabalit trička a trenýrky, tenisky, autička, plavky, kapesníky, lokomotivu od elektrického vláčku, vejce natvrdo, banány, housky se salámem a se sýrem, síť na mořské racky, svetr s dlouhým rukávem, ponožky a kuličky. Museli jsme přibrat ještě několik tašek, jelikož do kufru se to všechno nevešlo, ale zvládli jsme to.

Děsně jsem se bál, abych nezmeškal vlak, a tak jsem se hned po snídani tatínka zeptal, jestli bychom už neměli jít na nádraží. Ale tatínek řekl, že je ještě trochu brzy, že vlak odjíždí až v šest hodin večer a že vypadám, jako bych se už nemohl dočkat, až se jich zbavím. A maminka odešla do kuchyně s kapesníkem na očích a tvrdila, že jí něco spadlo do oka.

Fakt nevím, co jim je, ale oba, tatínek i maminka, vypadají nějak divně. Jsou tak divní, že se jim vůbec neodvážuju říct, že mám v krku obrovský knedlík, když si představím, že je celý měsíc neuvidím. Kdybych jim to řekl, asi by se mi vysmáli, nebo by mi dokonce vyhubovali.

Neměl jsem do odjezdu co dělat a maminku dopáčil, že jsem rozbalil kufr, abych vyndal kuličky, které jsem měl na dně.

"Ten kluk už nemá stání," řekla maminka tatínkovi. "Snad by vážně bylo nejlíp, kdybychom už vyrazili."

"Ale do odjezdu vlaku máme ještě půldruhé hodiny," namítl tatínek.

"To nevadí," řekla maminka, "když přijdeme dřív, vyhneme se aspoň shonu a tlačenci na nádraží."

"Jak myslíš," řekl tatínek.

Nastoupili jsme do auta a vyjeli jsme. Dvakrát, jelikož napoprvé jsme zapomněli doma kufr.

Na nádraží se ukázalo, že všichni přišli dřív. Všude bylo plno lidí, všichni křičeli a dělali zmatek. Nemohli jsme najít místo k zaparkování, nakonec jsme museli zůstat stát hrozně daleko od nádraží a pak jsme ještě čekali na tatínka, jelikož se musel vrátit pro tašku, o které si myslel, že ji vzala maminka. V nádražní hale nám tatínek řekl, že se musíme držet pěkně pohromadě, abychom se jeden druhému neztratili. A vtom jsme uviděli jednoho pána v uniformě, který vypadal hrozně legračně, byl v obličejí celý rudý a čepici měl nakřivo.

"Promiňte, pane," řekl mu tatínek, "mohl byste nám laskavě říct, kde je jedenácté nástupiště, prosím?"

"Najdete ho mezi nástupištěm desátým a dvanáctým," odpověděl nám ten pán. "Aspoň když jsem tam byl naposledy, tak tam bylo."

"No dovolte, vy...", začal tatínek, ale maminka mu řekla, že nemá cenu se s někým hádat a rozčilovat se, že to nástupiště najdeme sami taky.

Když jsme tam přišli, bylo tam plno, plno, plničko, prostě nátřesk, a tatínek koupil pro sebe a pro maminku tři perónní lístky. Dva hned napoprvé a ten třetí, když se vrátil pro tašku, kterou nechal stát před automatem na perónní lístky.

"Tak to by bylo," řekl. "Zachovejme klid. Máme stát před vagónem Y."

Vzhledem k tomu, že vagón, co stál hned u vchodu na nástupiště, byl áčko, museli jsme dlouho pochodovat, než jsme došli k Y, a nebylo to zrovna lehké kvůli lidem, roztomilým malým vláčkům naloženým zavazadly a košíčky, a hlavně kvůli deštníku jednoho tlustého pána, který se chytil do mé sítky na mořské racky, a ten pán se s tatínkem začal hádat, ale maminka zatahla tatínka za ruku, a tak deštník toho pána, pořád ještě zachycený v síti na racky, sklouzl na zem. Dopadlo to našťastí dobře, jelikož na nádraží byl takový rámus, že vůbec nebylo slyšet, co ten pán na nás křičí.

Před vagónem Y bylo plno kluků stejně starých jako já, a tatínkové a maminky a pán, který držel ceduli s nápisem MODRÝ TÁBOR. Tak se jmenuje tábor, kam jedu. Všichni křičeli. Pán s cedulí držel v ruce papíry a tatínek mu řekl moje jméno a pán hledal v seznamech a najednou zařval: "Bertrand Bašta! Ještě jeden do vašeho oddílu!"

Přiběhl jeden dospělý chlápek, mohlo mu být nejmiň sedmáct jako bráchovi mého kamaráda Albína, co se učí boxovat. "Ahoj, Mikuláši," řekl mi ten chlápek. "Já se jmenuju Bertrand Bašta a jsem vedoucí tvého oddílu. Náš oddíl se jmenuje Rysí oko."

A podal mi ruku. Byl fakt bezva.

"Tak vám ho svěťujeme," zasmál se tatínek.

"Nebojte se o něho," řekl mu vedoucí. "Až se vrátí, nepoznáte ho."

Mamince zase něco spadlo do oka a musela znovu vytáhnout kapesník. K vedoucímu oddílu přistoupila nějaká paní, která držela za ruku kluka děsně podobného Celestýnovi, hlavně brýlemi, a řekla:

"Nejste moc mladý na to, abyste mohl být odpovědný za výchovu dětí?"

"Ale ne, paní," odpověděl můj vedoucí. "Mám instruktorské zkoušky. Nemusíte se ničeho bát."

"No dobře," vzdychla paní, "koneckonců... A jak vaříte?"

"Prosím?" zeptal se vedoucí.

"No, myslím tím, jestli vaříte na másle, na oleji, nebo na sádle," vysvětlovala paní. "Protože vás předem upozorňuje, že náš malý sádlo nesnáší. Zkrátka a dobře, jestli chcete, aby se vám rozstonal, dejte mu sádlo."

"Ale paní...," koktal můj vedoucí.

"A dál," pokračovala nemilosrdně paní, "před každým jídlem mu dávejte jeho užívání, ale hlavně žádné sádlo! Nemá cenu dávat jim léky, když se pak stejně rozstůnou. A při výstupech dávejte pozor, aby někam nespadl."

"Při výstupech?" ptal se můj vedoucí. "Při jakých výstupech?"

"No přece při výstupech v horách!" odpověděla paní.

"V horách?" podivil se můj vedoucí. "Tam, co jedeme, na pláži Písečné jámy, žádné hory nejsou."

"Jakže! Písečné jámy?" zvolala paní. "Vždyť mi řekli, že děti jedou na Jedlové výšiny! To je ale organizace! To vám teda gratuluju! Nepovídala jsem, že jste moc mladý na to, abyste..."

"Vlak do Jedlových výšin stojí na čtvrté koleji, paní," poznamenal pán v uniformě, který šel kolem. "A uděláte dobře, když si pospíšíte, odjíždí za tři minuty."

"Proboha!" zvolala paní. "To ani nebudu mít čas promluvit s vedoucíma a říct mu, co má dělat!"

Chytila kluka, který se podobal Celestýnovi, a utíkala s ním pryč.

Najednou se ozvalo dlouhé, silné zapískání a všichni začali s halasem nastupovat do vagónů, a za pánem s cedulí přiběhl pán v uniformě a řekl mu, že má okamžitě nařídít tomu blbečkovi, co si tu hraje s pišťalkou, aby přestal a nedělal maglajz. Polovina kluků začala zase z vagónů vystupovat, ale nešlo to moc dobře, jelikož druhá polovina nastupovala. Tatínkové a maminky něco vykřikovali, dožadovali se, aby jim kluci psali, aby se v noci pořádně přikrývali a aby

nedělali skopičiny. Pár kluků brečelo a dalším zas pořád někdo nadával, jelikož hráli na nástupišti kopanou, no vyložená senzace. Dokonce ani nebylo slyšet pána v uniformě, který pískal, až byl v obličeji tmavě rudý, jako by se zrovna vrátil od moře. Všichni dali všem pusy a vlak se rozjel a odvážel nás k moři. Díval jsem se z okna a viděl jsem tatínka a maminku, všechny tatínky a maminky, jak nám mávají kapesníkem. Bylo mi jich líto. Je to nespravedlivé - my odjíždíme, a oni vypadají mnohem unavenější než my. Měl jsem pláč na krajíčku, ale nerozbrečel jsem se, jelikož prázdniny jsou přece na to, aby se člověk bavil a užíval, a všechno určitě dobře dopadne. A co se týče mého kufru, který zůstal na nástupišti, tatínek s maminkou to už jistě nějak zařídí, aby mi ho po někom poslali.

Mikuláš tedy odjel
na prázdniny jako velký kluk, skoro
jako dospělý.
Jen jednu chvíli se ho zmocnila slabost
- když uviděl, jak jsou rodiče na konci nástupišť čím dál
menší a menší...
Ale díky válečnému pokřiku svého
oddílu se zase vzchopil
a byl opět statečný tak jako
vždycky ...

Odvahu!

Cesta vlakem uběhla docela dobře. Jeli jsme tam celou noc. Vedoucí našeho oddílu, který se jmenuje Bertrand Bašta a je hrozně prima, nám v kupé řekl, že máme spát, abychom si odpočinuli a přijeli zítra ráno do tábora svěží. V tom má jistě pravdu. Říkám vedoucí našeho oddílu, jelikož nám vysvětlili, že teď tvoříme oddíly po dvanácti klucích a každý oddíl má svého vedoucího. Náš oddíl se jmenuje Rysí oko a vedoucí nám řekl, že máme válečný pokřik "Odvahu!" Fakt ovšem je, že jsme toho moc nenaspali. Jeden kluk totiž v jednom kuse brečel, že chce zpátky k tatínkovi a mamince. Jiný se mu zase posmíval a říkal mu, že je jako holka. Ten první, co brečel, mu dal facku, takže pak bulili oba dva a vedoucí jim řekl, že jestli hned nepřestanou, budou muset celý zbytek cesty stát na chodbičce. Ten první tedy začal vytahovat z kufru zásoby, z čehož jsme všichni dostali hlad a pustili jsme se do jídla. A to dá rozum, že když člověk kouše, zvláště tvrdé sušenky, nemůže přitom dobře spát, jednak kvůli rámusu, co to dělá, a taky kvůli drobkům. Potom šli kluci na konec vagónu a jeden se nevrátil a vedoucí šel tedy pro něho a ukázalo se, že se nevrátil proto, že nějak zapadly dveře, a museli jít zavolat pana průvodčího, aby ty dveře otevřel, a všichni byli celí bez sebe, jelikož ten kluk, co byl uvnitř, plakal a křičel, že má strach, co se stane, jestli mezitím přijedeme do nádraží, jelikož je tam nápis, že když je vlak ve stanici, nesmí být nikdo uvnitř. Potom ten kluk vyšel ven a vytahoval se, jak se pobavil, a vedoucí nám řekl, že se máme všichni vrátit do svých oddělení, což byla legrace, jelikož mezitím všichni kluci vyběhli na chodbičku a nikdo nevěděl, které oddělení je to jeho, a všichni pobíhali po vagónu sem tam a otvírali dveře. Z jednoho kupé vykoukl nějaký pán s rudým obličejem a řekl, že jestli ten randál ihned nepřestane, bude si stěžovat na správu železnic, že tam má přítele v nějakém pekelně důležitém postavení. Postupně jsme se uložili ke spaní a ráno jsme přijeli na pláž Písečné jámy, kde na nás čekaly autobusy, aby nás odvezly do tábora. Náš vedoucí je senzační, vůbec nevypadal unaveně. A přitom strávil celou noc pobíháním po voze - ještě třikrát musel otvírat ty dveře na konci vagónu. Dvakrát nějakým klukům, co zůstali třet uvnitř, a jednou tomu pánovi s přítelem na správu železnic a ten dal našemu vedoucímu z vděčnosti svou navštívenku. V autobuse jsme hrozně křičeli jeden přes druhého, až nám vedoucí řekl, že místo křiku by bylo lepší zpívat. Naučil nás bezva písničky, jednu o chatě vysoko v horách a jinou o kamíncích, co jsou na všech cestách. Ale nakonec řekl, že nás raději nechá křičet, a mezitím jsme přijeli do tábora. Byl jsem trochu zklamaný. Tábor je sice hezký, to je fakt, jsou tu stromy a kytky, ale nejsou tu stany. Budeme spát v dřevěných srubech, což je škoda, jelikož jsem se těšil, že budeme žít ve stanech jako Indiáni, to by bylo zábavnější. Dovedli nás doprostřed tábora, kde už na nás čekali dva páni. Jeden bez vlasů a druhý s brýlemi na nose, ale oba v krátkých kalhotách. Ten pán bez vlasů nám řekl: "Milé děti, jsem šťastný, že vás mohu uvítat v Modrém táboře, jsem přesvědčen, že tu strávíte nádherné prázdniny v duchu čistého a upřímného přátelství a že tu z vás v prostředí dobrovolně udržované kázně vychováme budoucí zdatné muže. Já jsem vedoucí tábora Polda a tady vám představuji pana Kolena, našeho hospodáře, který vás občas požádá, abyste mu v jeho práci pomohli. Doufám, že budete poslouchat své velké bratry, vedoucí oddílů, kteří vás teď odvedou do srubů. A za deset minut se tu znovu shromáždíme a vyrazíme na pláž, kde se poprvé vykoupáte." Pak někdo zvolal: "Ať žije Modrý tábor, hip, hip!" a spousta kluků zařvala: "Hurrá!" To celé třikrát. Úplná senzace. Náš vedoucí nás dovedl, nás dvanáct z oddílů Rysí oko, do našeho srubu. Tam nám řekl, že si máme každý vybrat svou

postel a natáhnout si plavky a že pro nás za deset minut přijde.

"Tak já mám postel vedle dveří," prohlásil jeden dlouhán.

"A proč, smím se ptát?" zeptal se ho jiný kluk.

"Poněvadž jsem ji viděl první a poněvadž jsem z vás nejsilnější, abys věděl," odpověděl mu ten dlouhán.

"Tak tohle zas ne, tohle tedy ne, panel" cílil se ten druhý. "Postel vedle dveří je moje. Už u ní stojím."

"Já taky! Já taky u ní stojím!" volali další kluci.

"Vypadněte od ní, nebo si budu stěžovat," zařval ten dlouhán.

Bylo nás osm na jednu postel a začali jsme se právě pohlavkovat, když vešel náš vedoucí v plavkách a se spoustou svalů všude po těle.

"Tak co se tu děje?" zeptal se. "Co to má znamenat? Vy ještě nejste v plavkách? Naděláte víc rámusu než všechny ostatní sruby dohromady. Pospěšte si."

"To všechno kvůli mé posteli...," začal vysvětlovat ten dlouhán.

"O postele se postaráme potom," řekl vedoucí. "Teď si oblékněte plavky. Všichni jsou už shromážděni a čekají jen na nás."

"Já se nechci převlíkat před ostatními! Já se chci vrátit k tatínkovi a k mamince!" zakňoural nějaký kluk a začal natahovat moldánky.

"Ale jdi, prosím tě," řekl mu vedoucí. "Vzpomeň si, Robertku, na náš

válečný pokřik - Odvahu! A pak, nezapomínej, že teď už nejsi kluk, teď jsi muž!"

"A jsem! Jsem kluk! Jsem kluk! Jsem kluk!" ječel Robertek a lehl si na zem a rozbřečel se.

"Já si nemůžu vzít plavky," řekl jsem, "poněvadž můj tatínek a maminka mi na nádraží zapomněli dát kufr."

Vedoucí si sevřel obličej do dlaní a pak řekl, že se jistě najde nějaký kamarád, který mi plavky půjčí.

"To nejde," prohlásil nějaký kluk. "Maminka mi řekla, že své věci nesmím nikomu půjčovat."

"Jsi špína, já se tě o ty tvoje plavky neprosím," řekl jsem mu a bing!, vlepil jsem mu pohlavek.

"Kdo mi rozváže tkaničky u bot?" volal jiný kluk.

"Bertrande!" křičel další. "Rozlila se mi do kufru marmeláda! Co mám dělat?"

Najednou jsme zpozorovali, že náš vedoucí už s námi ve srubu není.

Když jsme vyšli ven, byli jsme všichni v plavkách. Jeden bezva kluk, který se jmenuje Hubert, mi půjčil svoje rezervní.

Na sraz jsme přišli poslední. Byl to legrační pohled, protože všichni byli v plavkách.

Jediný náš vedoucí na sobě plavky neměl. Byl oblečený do normálních šatů, měl vestičku a kravatu a v ruce kufr. Pan Polda s ním dlouho mluvil a nakonec mu řekl:

"Rozmyslete si to, přáteli. Jsem si jist, že se vám podaří je zvládnout. Odvahu!"

Život na táboře

vjíždí do ustálených kolejí - život, který

má z Mikuláše a jeho

kamarádů udělat pravé muže.

I vedoucí jejich

oddílu, Bertrand Bašta, se od svého

příjezdu sem změnil.

Čas od času se v jeho jasném pohledu

sice objeví krápkět únavy,

ale jinak se naučil se ovládat

a nepropadat panice...

Koupání

V táboře, kde jsem na prázdninách, se každý den děje spousta věcí:

Ráno vstáváme v osm hodin. Vcukuletu se oblékneme a jdeme na ranní nástup. Potom je rozcvička, ráz-dva, ráz-dva, pak se utíkáme umýt, což je legrace, jelikož stříkáme jeden druhému vodu do obličeje. Potom ti, co mají službu, rychle dojdou pro snídani. Ta je děsně dobrá, sníme celou kupu namazaných topinek. Jsme s tím hotovi jedna dvě a pak běžíme do srubů ustlat, ale nesteleme tak jako maminka doma. Stáhneme prostě prostěradla i příkrývky, složíme je načtyřikrát a položíme je na slamník. Služby potom uklidí celou místnost i okolí, dojdou nakoupit panu Kolenovi, to je náš hospodář, a potom je nástup, tam letíme, div se nepřetrhneme, a pak se jde na koupačku. Po ní je znovu nástup a vracíme se do tábora na oběd. Ten nám moc chutná, jelikož máme v jednom kuse hlad. Po obědě zpíváme písničky, jako třeba "Dřeváky" nebo "Kluci od maríny, námořníci směli" a tak. Potom je odpolední klid. To už není taková legrace, ale je to povinné a člověk se z toho nevykrotí, ani když má výmluvu. Během odpočinku na nás dohlíží vedoucí oddílu a vypráví nám všelijaké historky. Pak je zase nástup a znovu se jde na pláž a tam se koupeme, a znovu nástup a návrat na večeri. Po večeri se zase zpívá, někdy okolo velkého táboráku, a když není noční hra, pospícháme do postele a musíme rychle zhasit světlo a spát. Ve zbývajícím čase si

můžeme dělat, co kdo chceme.

Já mám ze všeho nejradši koupání. Jdeme tam vždycky se svými vedoucími a máme celou pláž pro sebe. Ne že by tam ostatní neměli přístup, to ne, ale když tam někdo přijde, tak zase hned odejde. Asi proto, že naděláme dost rámusu a hrajeme na písku fůru her.

Jsme rozděleni do oddílů. Ten můj se jmenuje Rysí oko a máme děsně prima vedoucího a válečný pokřik "Odvahu!" Vedoucí oddílu si nás pokaždé svolá, a když stojíme okolo něho, řekne nám: "Tak poslouchejte. Netrpí se žádná neopatrnost. Zůstanete všichni pohromadě a nebudete se moc vzdalovat od břehu. Až zapískám, vylezete z vody. Chci vidět na pláži všechny do jednoho. A platí zákaz plavání pod vodou! Kdo neposlechne, nebude se smět příště koupat. Rozuměli jste? Tak, a teď konec trdlování na břehu a všichni do vody!"

Vedoucí oddílu silně zapískal a my jsme za ním utíkali do vody. Byla studená a dělaly se velké vlny, což bývá obvykle bezva.

Ale pak jsme si všimli, že tam přece jenom nejsme všichni. Na pláži zůstal jeden kluk a brečel. Byl to Robertek, ten, co v jednom kuse fňuká, že se chce vrátit k tatínkovi a k mamince.

"Tak co je, Robertku? Pojď taky!" volal na něho Bertrand.

"Ne!" řval Robertek. "Já se bojím! Já se chci vrátit k tatínkovi a k mamince!" Lehl si na zem a svíjel se na písku a křičel, že je hrozně nešťastný.

"No dobrá," řekl vedoucí oddílu, "zůstaňte ve skupině a nerozbihejte se. Jdu pro vašeho kamaráda."

Vylezl z vody a šel domluvit Robertkovi.

"Prosím tě, chlapečku," konejšil ho, "nesmíš mít strach!"

"Musím!" vriskal Robertek. "Musím!"

"Nehrozí ti žádné nebezpečí," domlouval mu Bertrand Bašta. "Pojď, podej mi ruku a půjdeme do vody spolu. Já tě nepustím, neboj se."

Robertek mu s pláčem podal ruku a nechal se táhnout až k vodě.

Ale sotva si smočil nohy, začal hekat: "Hú! Hú! Je to studené! Já se bojím! Já umřu! Hú!"

"Ale vždyť ti povídám, že ti nehrozí žádné...", začal náš vedoucí, ale vtom vykulil oči a zařval: "Kdo to plave k té boji?"

"To je Herbert," odpověděl mu jeden kluk. "On senzačně plave a vsadil se s námi, že doplave až k boji."

Vedoucí oddílu pustil Robertkovu ruku, rozběhl se do vody, plaval a křičel přitom: "Herberte!!! Zpátky! Okamžité se vrať!" Taký přitom pískal, a jak měl v píšťalce vodu, vydávalo to krásně bublavý zvuk.

Robertek za ním volal: "Neopouštějte mě! Já se topím! Hú! Hú! Tatínku! Maminko! Hú!" A jelikož stál ve vodě jenom po kotníky, vypadalo to legračně.

Vedoucí oddílu se vrátil s Herbertem a ten byl pekelně naštvaný, jelikož mu vedoucí nařídil, že má vylézt z vody a zůstat na pláži. Potom nás vedoucí začal počítat, ale moc se mu to nedařilo, jelikož zatímco plaval za Herbertem, tak trochu jsme se rozběhli, a poněvadž ztratil v moři píšťalku, dal se do křiku: "Oddíle Rysí oko! Všichni na sraz! Oddíl Rysí oko! Odvahu! Odvahu!"

Pak k němu přišel vedoucí jiného oddílu a řekl mu: "Poslouchej, Bertrande, nemohl bys o trochu míň hulákat? Moji kluci neslyší píšťalku!"

Je fakt, že vedoucí oddílů nadělají pekelný rámus, jak pořád jen pískají, křičí a na někoho volají. - Konečně nás Bertrand spočítal, zjistil, že jsme všichni, a poslal Gualberta na pláž za Herbertem, který byl až po bradu ve vodě a vykřikoval: "Spadl jsem do jámy! Pomoc! Spadl jsem do jámy!" Ale ve skutečnosti seděl ve vodě na bobku. S Herbertem si užijeme legrace!

Potom se vedoucí oddílů dohodli, že už jsme se tohle dopoledne dost nakoupali, a začali zase pískat a křičet: "Sraz podle oddílů na pláži!"

Seřadili jsme se a vedoucí nás znovu spočítal.

"Jedenáct!" řekl. "Jeden chybí!"

Byl to Robertek, který seděl ve vodě a nechtěl z ní vylézt.

"Chci zůstat ve vodě!" křičel. "Když vylezu, bude mi zima! Chci tu zůstat!"

Bertrand, který už vypadal dost nervózně, ho chytil za ruku a vytáhl ho, ale Robertek ječel, že se chce vrátit k tatínkovi a k mamince a do vody. A když nás vedoucí oddílu znovu spočítal, přišel na to, že zase jeden kluk chybí.

"To Herbert. ...," řekli kluci.

"Snad se nevrátil do vody?" zeptal se Bertrand a příšerně zbledl.

Ale vedoucí vedlejšího oddílu na něho zavolal: "Já mám jednoho navíc, není to náhodou tvůj?" A byl to Herbert. Šel si promluvit s jedním klukem, který držel v ruce tabulku čokolády.

Když se vedoucí vrátil s Herbertem, do třetice nás spočítal a zjistil, že je nás třináct.

"Kdo z vás nepatří do oddílu Rysí oko?" zeptal se.

"Já, pane," odpověděl mu malý prcek, kterého nikdo z nás neznal.

„A z kterého jsi oddílu?" zeptal se ho Bertrand. "Z Orlů? Nebo z Jaguárů?"

"Ne," odpověděl ten prcek. "Jsem z hotelu Krásná vyhlídka. Tamten pán, co spí na molu, je můj tatínek."

A zavolal na něho: "Táti! Táti!" Pán, který spal, zvedl hlavu a pomalu se k nám přilouдал.

"Co zas, je, Bertíku?" zeptal se.

Náš vedoucí mu řekl: "Váš syn si přišel hrát s našimi chlapci. Asi ho lákají dětské prázdninové tábory."

Pán odpověděl: „To ano, ale nikdy ho do žádného nepošlu. Nechci se vás dotknout, ale mám pocit, že takhle bez rodičů nemají děti žádný dozor."

Jestli má vedoucí
tábora pan Polda něco rád - kromě
dětí, jsou to procházky
v lese. Proto se nemohl dočkat,
až skončí večere, aby
něco navrhl...

Vichrný štít

Pan Polda, vedoucí letního tábora, kam mě poslali tatínek s maminkou (bezva nápad!), si nás včera po večeri dal svolat a řekl nám:

"Zítra půjdeme všichni na výlet na Vichrný štít. Hlubokým lesem, pěšky, s rancem na zádech, jako opravdoví muži. Bude to pro vás nádherná procházka a vzrušující zážitek."

Pan Polda ještě řekl, že vyjdeme časně zrána a že pan Koleno, hospodář, nám před odchodem rozdá balíčky s jídlem. Zavolali jsme třikrát jednohlasně "Hip, hip, hurá!" a šli jsme do postele celí rozčilení.

Ráno v šest hodin nás přišel do srubu vzbudit náš vedoucí, ale dalo mu to dost práce.

"Natáhněte si silné ponožky a vezměte si svetry," řekl nám. "A nezapomeňte na chlebník, abyste měli kam dát jídlo. A vemte s sebou taky volejbalový míč."

"Bertrande," zeptal se Hubert. "Dovolíte mi, abych si vzal fotoaparát?"

"Samozřejmě, Huberte," řekl mu náš vedoucí, "na Vichrném štítě nás aspoň vyfotografuješ. Budeme mít hezkou památku."

"Haló, kluci! Haló, kluci!" křičel Hubert pyšně. "Slyšeli jste? Budu fotografovat!"

"Hele, nevytahuj se s tím svým foťákem!" řekl mu Herbert. "Já ti na něj kašlu. Snad si nemyslíš, že se od tebe dám fotografovat? - Pohnu se ti!"

"Mluvíš tak o mém fotoaparátu jen proto, že závidíš," řekl mu Hubert. "Protože sám žádný fotoaparát nemáš!"

"Já že nemám fotoaparát, já?" řekl Herbert. "Dovol, abych se zasmál. Mám doma mnohem senzačnější foťák než ty."

"Jsi lhář a nádiva," řekl mu Hubert a začali se prát, ale zase přestali, jelikož jim vedoucí řekl, že jestli budou dál vyvádět skopičiny, nepůjdou na Vichrný štít.

A pak nám vedoucí řekl, že si musíme pospišit, abychom nepřišli pozdě na sraz.

Dostali jsme vydatnou snídani a pak jsme se postavili do fronty před kuchyní, kde pan Koleno každému dal namazaný chléb a pomeranč. Zabralo to dost času a zdálo se, že pan Koleno začíná ztrácet nervy. Zvlášť když Robertek nakoukl mezi chleby a řekl:

"Pane Koleno, já tam mám špek."

"No a co má být, sníš ho a hotovo," řekl pan Koleno.

"Doma maminka nechce, abych jedl špek," řekl Robertek, "a já ho ani nemám rád."

"Tak ten špek nech," řekl mu pan Koleno.

"Ale vy jste mi řekl, že ho mám sníst. To je nespravedlivé. Já se chci vrátit k tatínkovi a mamince." A dal se do breku. Nakonec se to srovnalo, poněvadž Gualbert už svůj špek snědl a vyměnil si chleba s Robertkem.

Vyšli jsme z tábora, pan Polda v čele a my ostatní se svými vedoucími za ním, seřazeni podle oddílů. Bylo to jako při přehlídce, museli jsme zpívat spoustu písní a zpívali jsme velice silně, jelikož jsme byli na sebe pyšní.

Jenom škoda, že bylo tak brzy ráno a nikdo nás nemohl vidět, zvláště když jsme šli kolem hotelů, kde bydlí lidé, co tam jsou na dovolené. Ale přece se otevřelo aspoň jedno okno a nějaký pán na nás volal:

"Nejste snad blázni, tak hulákat v tuhle hodinu?"

Potom se otevřelo jiné okno a jiný pán se rozkřikl:

"Kdo to tu tak řve? To jste vy, pane Sandál? Nestačí vám, že musíme celý den poslouchat vaše ratolesti?"

"Nemusíte se hned rozčilovat, Lanči. Každý ví, že si u stolu berete přídavky, div neprasknete," křičel ten první pán.

Pak se otevřelo další okno a další pán začal vykřikovat nějaké věci. ale my už jsme nerozuměli, jelikož jsme byli daleko a jelikož jsme zpívali tak silně, že stejně nebylo nic slyšet.

Pak jsme sešli ze silnice a dali se přes louku a moc kluků tam nechtělo jít, poněvadž tam byly tři krávy. Ale řekli nám, že jsme přece muži, že nesmíme mít strach, a donutili nás, abychom tam šli. Na louce zpívali jen pan Polda a vedoucí oddílů. Nám se vrátila odvaha, až když jsme byli z louky venku a vešli jsme do lesa.

Lesy jsou hrozně prima, je tam spousta a spousta stromů, jaké člověk

v životě neviděl. Je tam tolik listů, že není ani vidět nebe, a je tam dost šero a vůbec žádné cesty. Museli jsme zůstat stát, poněvadž si Robertek lehl na zem a křičel, že se bojí, aby se v lese neztratil a aby ho nesežraly lesní šelmy.

"Poslouchej, ty kluku," řekl mu náš vedoucí, "ty jsi úplně nesnesitelný! Podívej se na své kamarády, má snad někdo z nich strach?"

Vtom začal natahovat moldánky jiný kluk a řekl, že ano, on že má strach, a pak začali plakat ještě tři další, ale myslím, že to dělali jen z legrace.

Poklusem k nám přiběhl pan Polda a shromáždil nás kolem sebe, což nebylo snadné, jelikož tam všude překážely

stromy. Vysvětlil nám, že se musíme chovat jako muži a že existuje spousta způsobů, jak najít správnou cestu. Za prvé máme busolu, pak slunce, dále hvězdy, dále mech na stromech, a konečně, minulý rok už tudy šel a zná cestu, tak konec zbytečných řečí, už jsme se dost zdrželi, kupředu!

Nevyrazili jsme hned, jelikož jsme napřed museli sehnat kluky, co se pustili dál do lesa. Dva si hráli na schovávanou; jednoho jsme našli hned, ale kvůli druhému jsme museli počítat do desíti, aby vylezl z úkrytu za stromem. Jiný kluk šel hledat houby, další tři hráli odbíjenou a Gualbert nemohl slézt ze stromu, na který vylezl, aby se podíval, jestli na něm nejsou třešně. Když jsme byli zase všichni pohromadě a chystali jsme se vykročit, Hubert najednou zvolal:

"Bertrande! Musíme se vrátit do tábora! Zapomněl jsem fotoaparát!"

Herbert se rozesmál, a tak se začali prát, ale okamžitě přestali, poněvadž náš vedoucí oddílu zařval: "Dost, nebo vám nařežu!" Byli jsme všichni hrozně překvapení. Takhle křičet jsme svého vedoucího slyšeli poprvé.

Šli jsme strašně, strašně dlouho lesem a už jsme začínali být unavení. Konečně jsme se zastavili. Pan Polda si mnul pleš a pak si zavolal vedoucí

oddílů. Všichni mávali rukama a ukazovali na různé strany a já jsem zaslechl, jak pan Polda povídá: "To je zvláštní, zřejmě některé stromy pokáceli, nemohu najít své značky." Nakonec strčil prst do pusy, zvedl ho nad hlavu a potom zase vykročil a my za ním. Bylo to divné, o tomhle způsobu, jak najít cestu, předtím nic neřikal.

Po dlouhém, moc dlouhém pochodu jsme se nakonec dostali z lesa ven a zase jsme šli přes tu louku. Ale krávy tam už nebyly, asi proto, že se dalo do deště. Utíkali jsme až na silnici a tam jsme se schovali do jedné garáže, kde jsme snědli své namazané chleby, zpívali jsme a bezva jsme se bavili. Když přestalo pršet, vrátili jsme se do tábora, poněvadž už bylo hrozně pozdě. Ale pan Polda prohlásil, že se nepovažuje za poraženého, že zítra nebo pozítří vyrazíme na Víchrný štít znovu.

Autobusem...

Milá maminko a tatínku,
jsem hrozně hodný, jím všechno, co mi
dají, dobře se tu bavím
a byl bych moc rád,, kdybyste napsali
panu Poldovi a omluvili mě,
abych nemusel ležet při odpoledním
klidu, zkrátka kdybyste mi
napsali takový dopis, jako jsem tenkrát
donesl paní učitelce, když
se nám s tatínkem nepodařilo vypočítat
domácí úkol...

(Úryvek z Mikulášova dopisu rodičům)

Odpolední klid

Jediná věc, která se mi na prázdninovém táboře nelíbí, je to, že si každý den po obědě musíme jít lehnout. Odpolední klid je povinný a nikdo se mu nevyhne, ani kdyby si vymyslel sebelepší výmluvu. Vlastně je to nespravedlivé, jelikož, uzněte sami, od rána, co jsme vstali, jsme si akorát zacvičili, umyli se, ustlali, nasnídali se, šli jsme na pláž, trochu jsme se koupali a trochu si hráli na písku, takže fakt nemáme proč být unavení a není důvod k odpočinku.

Ale jedna věc je na odpoledním klidu dobrá. Do našeho srubu totiž vždycky přijde náš vedoucí a vypráví nám všelijaké historky, aby nás udržel vleže, a to je zvlášť bezva.

"Prima!" zvolal náš vedoucí. "Všichni jste v posteli, tak ať už vás neslyším ani pípnout!"

Všichni jsme poslechli kromě Huberta, který se posadil na posteli.

"Huberte!" zařval na něho Bertrand Bašta. "No bodejt', to jsem si mohl myslet, kdo jiný, pořád jen on - věčně musí dělat špumpnákle! Jsi nejnesnesitelnější kluk z celého oddílu!"

"O co kráčí, Bertrande?" řekl mu Hubert. "Hledám jenom tenisky."

Hubert je můj kamarád a je pravda, že je nesnesitelný - je s ním fantastická legrace.

Když si konečně Hubert lehl jako ostatní, řekl nám vedoucí, že máme spát a nedělat rámus a nerušit kluky z ostatních srubů.

"Vypravujte nám něco, Bertrande! Vypravujte!" prosili jsme ho jeden přes druhého.

Náš vedoucí si vzdychl a řekl, že tedy dobrá, ale že musí být ticho.

"V jedné daleké zemi byl jednou jeden kalif," začal Bertrand vyprávět, "a ten byl moc hodný, ale měl ukrutně zlého vezíra ..."

Bertrand se zastavil a zeptal se:

"Může nám někdo říct, kdo to je vezír?"

Hubert zvedl ruku.

"No, Huberte?" vyzval ho náš vedoucí.

"Můžu se jít vyčurat, Bertrande?" zeptal se Hubert.

Vedoucí se na něho podíval přimhouřenýma očima, pak nabral do pusy vzduch a konečně po chvíli řekl:

"No dobrá, jdi, a hned se vrať," a Hubert šel.

Náš vedoucí se znovu začal procházet v uličce mezi postelemi a vyprávěl ten příběh. Musím se přiznat, že mám radši historky o kovbojích, o Indiánech nebo o letcích. A jak tak Bertrand mluvil a nikdo nedělal rámus, mně se začaly zavírat oči, a najednou jsem byl na koni a měl jsem fantastické stříbrné kolty u opasku a velel jsem stovkám kovbojů, jelikož jsem byl šerif, a přepadli nás Indiáni a jeden z nich křičel: "Koukejte, kluci, našel jsem vejce!" Posadil jsem se na postel a viděl jsem, že do srubu přiběhl Hubert a v ruce držel vejce.

Všichni jsme vstali, abychom se na ně podívali.

"Lehnout! Okamžitě si lehněte!" rozkřikl se Bertrand a tvářil se dost nespokojeně.

"Či myslíte, že to vejce je, Bertrande?" zeptal se Hubert.

Ale vedoucí mu odpověděl, že to není jeho věc, aby šel dát vejce zpátky tam, kde je našel, a okamžitě se vrátil zpět do postele. A tak Hubert s vejcem zase odešel.

Jelikož už nikdo nespál, pokračoval vedoucí ve vyprávění. Nebylo to špatné, zvlášť to místo, jak se hodný kalif přestrojí, aby se dověděl, co si lidi o něm myslí, a velkovezír, který byl pekelně zlý, toho využije a zmocní se jeho postavení. Najednou se Bertrand zastavil a řekl:

"Co tam zase vyvádí ten uličník Hubert?"

"Jestli chcete, já pro něho dojdu," nabídl se Herbert.

"Dobře," svolil vedoucí oddílu, "ale nikde se nezdržuj!"

Herbert šel ven a okamžitě přiletěl zpátky.

"Bertrande! Bertrande!" křičel. "Hubert je na stromě a nemůže dolů."

Vedoucí oddílu vyběhl ven a my všichni jsme utíkali za ním, ale předtím jsme ještě stačili vzbudit Gualberta, který spal a nic neslyšel.

Hubert seděl na větvi úplně nahoře v koruně jednoho stromu a tvářil se nešťastně.

"Tamhle je! Tamhle je!" volali jsme a ukazovali jsme si na něho prstem.

"Ticho!" okřikl nás Bertrand. "Co tam nahoře děláš, Huberte?"

"No přece," opáčil Hubert, "šel jsem vrátit vejce tam, kde jsem je našel, jak jste mi nařídil, a našel jsem je tady, v hnízdě. Jenomže když jsem lezl nahoru, zlomila se pode mnou větev a já teď nemůžu dolů."

A dal se do breku. Hubert má pekelně silný hlas, a když brečí, je ho daleko slyšet. Ze srubu vedle stromu vylezl vedoucí jiného oddílu a vypadal značně naštvaně.

"To jsi ty a tvůj oddíl, kdo tu dělá ten randál?" zeptal se našeho vedoucího. "Vzbudil jsi všechny moje zajíce, a dalo mi to pořádnou fušku, než jsem je uspal!"

"Jen si stěžuj," vyjel na něho Bertrand. "Já mám kluka na stromě!"

Ten druhý vedoucí se podíval nahoru a dal se do smíchu, ale smál se jen krátce, jelikož všichni kluci z jeho oddílu se vyhnuli ven, aby se podívali, co se děje. Stála nás tam pod stromem pěkná hromada.

"Jděte si lehnout!" nařídil jim jejich vedoucí. "Vidíš, co jsi spísal? Když si někdo nedovede udržet kázeň, nemá jezdit jako vedoucí do tábora!"

"Chtěl bych tě vidět na mém místě," řekl mu náš vedoucí. "Ostatně tvoji zajíci nedělají o nic menší rámus než moji!"

"No jo," řekl vedoucí druhého oddílu, "ale tvoji zajíci vzbudili moje!"

"Bertrande, já chci dolů!" záúpěl Hubert.

Oba vedoucí oddílů se přestali hádat a šli pro žebřík.

"Ten musí být trochu natvrdlejší, takhle zůstat trčet na stromě!" poznamenal jeden kluk z toho druhého oddílu.

"Co ti je do toho? Starej se o sebe!" řekl jsem.

"Se ví!" přidal se k němu druhý kluk z jejich oddílu. "Ve vašem oddílu jsou vůbec samý trdla, to je známá věc!"

"Řekni to ještě jednou!..." vykřikl Gualbert.

Ten kluk to opakoval, a tak jsme se začali prát.

"Haló, kluci! Héj! Počkejte, až slezu. Neperte se ještě!" volal na nás Hubert. "Héj, kluci, počkejte!"

Vtom přiběhli vedoucí oddílů s žebříkem a s panem Poldou, to je vedoucí tábora a chtěl vidět, co se přihodilo. Všichni křičeli jeden přes druhého, bylo to úplně senzační až na to, že se vedoucí oddílů tvářili silně nakvašeně, nejspíš proto, že Hubert nečekal, až přijdou, a sám slezl ze stromu, tolik pospíchal, aby se mohl bavit s námi.

"Vraťte se všichni do svých srubů, okamžitě!" zařval pan Polda a měl hlas jako Polívka, to je náš dohlážitel ve škole.

A tak jsme se vrátili do srubu a pokračovali jsme v odpoledním odpočinku.

Ale netrval moc dlouho, jelikož už byla hodina nástupu, a tak nás vedoucí vyhnal ven. Mám takový dojem, že ani on nemá odpolední odpočinek moc rád.

Ale úplně hladce se to taky neobešlo, jelikož Hubert usnul a zanic na světě jsme ho nemohli dostat z postele.

Milý Mikulášku,

doufáme, že nezlobíš, že jíš všechno,

co ti dají, a že se dobře bavíš.

Pokud jde o odpolední klid, pan Polda

má pravdu. Musíš si
odpočinout a pořádně se vyspat
po obědě i po večeři.
My tě přece známe, kocourku, kdyby tě
člověk nechal dělat, co se ti
zlíbí, nejradši by sis hrál i v noci.
Ještě štěstí, že jsou tam vedoucí, aby
na tebe dohlédli, a ty je musíš
poslouchat. O tom domácím úkolu
Z počtů tatínek říká, že věděl,
jak se to vypočítá, ale chtěl, abys na to
přišel sám...

(Úryvek z dopisu Mikulášových rodičů Mikulášovi)

Noční hra

Dnes večer při večeři pan Polda, který je vedoucí našeho tábora, o něčem dlouho mluvil s vedoucími oddílů. Povídali si spoustu věcí tichým hlasem a přitom po nás pořád pokukovali. A potom - když jsme snědli rybízovou zavařeninu - nám řekl, že si máme jít rychle lehnout.

Vedoucí našeho oddílu se za námi přišel podívat do srubu a zeptal se nás, jestli jsme ve formě, a potom nám poradil, abychom se snažili rychle usnout, poněvadž budeme mít zapotřebí čerstvých sil.

„A k čemu, Bertrande?“ zeptal se ho Norbert.

„To uvidíte,“ řekl náš vedoucí a pak nám popřál dobrou noc a zhasil světlo.

Cítil jsem, že tahle noc není jako ostatní, a věděl jsem, že nebudu schopen usnout. Už to znám, je to pokaždé, když se před spaním rozčílím.

Zničehonic jsem se probudil a slyšel jsem výkřiky a nějaké hvízdání.

„Noční hra! Noční hra! Nástup k noční hře!“ vykřikoval někdo venku.

Posadili jsme se v postelích, všichni kromě Gualberta, který nic neslyšel a spal dál, a kromě Robertka, který měl strach a brečel pod dekou. My jsme ho neviděli, ale slyšeli jsme takové hmm, hmm, hmm. Jenže my ho už známe a víme, že křičí, že se chce vrátit k tatínkovi a mamince, to říká vždycky.

Pak se dveře do srubu otevřely a vstoupil náš vedoucí, rozsvítil světlo a řekl nám, abychom se v rychlosti oblékli, že je nástup k noční hře a že si máme natáhnout teplé svetry. Vtom Robertek vystrčil hlavu zpod deky a začal kňourat, že se bojí jít v noci ven, že by ho tatínek s maminkou v noci určitě nikdy ven nepustili a že prostě v noci ven nepůjde.

„Dobrá,“ řekl vedoucí našeho oddílu, „můžeš tu tedy zůstat.“

Nato se Robertek oblékl a byl první připraven vyrazit, jelikož, jak povídal, měl strach zůstat ve srubu sám, a ještě povídal, že si bude stěžovat tatínkovi a mamince.

Nástup byl uprostřed tábora, a poněvadž to bylo pozdě v noci a byla strašná tma, rozsvítili světla, ale stejně nebylo moc vidět.

Pan Polda na nás už čekal.

„Drahé děti,“ řekl nám, „zahrajeme si teď noční hru. Náš hospodář pan Koleno, kterého máme všichni tak rádi, odešel z tábora s praporkem. Vaším úkolem je pana Kolena najít a přinést praporek zpátky do tábora. Bude to soutěž oddílů, a oddíl, který přinese praporek, získá právo na mimořádný přiděl čokolády. Pan Koleno vám tu nechal některé údaje, které vám usnadní hledání. Tak poslouchejte: Jel jsem do Číny a před hromadou bílých oblázků ... Nechtěli byste přestat dělat ten hluk, když mluvím?“

Hubert si strčil píšťalku do kapsy a pan Polda pokračoval: „...a před hromadou bílých oblázků jsem si to rozmyslil a šel jsem do lesa. Abych se neztratil, počínal jsem si jako Paleček a... Tak naposledy, přestanete si hrát s tou píšťalkou, nebo ne?“

„Ach promiňte, pane Poldo,“ řekl nějaký vedoucí oddílu. „Myslil jsem, že už jste skončil.“

Pan Polda těžce vzdychl a řekl:

„Dobrá. Teď máte pomůcku, která vám umožní najít pana Kolena a jeho praporek, prokážete-li, že máte dost důvtipu, bystrozraku a iniciativy. Oddíly, držte se při sobě, a nejlepší ad zvítězí. S chutí do toho!“

Vedoucí oddílů začali zuřivě pískat a všichni kluci se rozutekli na všechny strany, ale jen po táboře, poněvadž nikdo nevěděl, kam jít.

Všem se to ohromně líbilo. Taková hra v noci, to je senzační zážitek!

„Jdu si pro baterku,“ volal Norbert.

Ale vedoucí oddílu ho zavolal zpátky.

„Nerozptylujte se,“ řekl nám. „Poradte se mezi sebou, abyste věděli, kde máte začít s hledáním. A pospěšte si, jestli nehcete, aby se jinému oddílu podařilo najít pana Kolena dřív než vám.“

Toho jsme se myslím moc bát nemuseli, jelikož všichni pobíhali sem tam a pokřikovali, ale tábor ještě nikdo neopustil.

"No tak, přemýšlejte přece," řekl nám vedoucí oddílu. "Pan Koleno řekl, že jede do Číny. Kterým směrem by se jelo do této orientální země?"

"Já mám atlas, kde je Čína," řekl nám Herbert. "Dala mi ho teta Rozálie k narozeninám. Já bych byl radši dostal kolo."

"Já mám bezva kolo," řekl Hubert.

"Závodní?" zeptal jsem se.

"Neposlouchej ho," řekl Herbert, "to jsou kecy."

"A ta facka, co ti dám, to budou taky kecy?" zeptal se Hubert.

"Čína je na východě!" zařval vedoucí našeho oddílu.

"Na východě, kde to je?" zeptal se nějaký kluk.

"Je, podívej, Bertrande," vykřikl Norbert, "ten kluk k nám nepatří! Je to špión!"

"Já nejsem žádný špión," bránil se kluk. "Já jsem z oddílu Orlů, to je nejlepší oddíl z celého tábora!"

"Tak si k nim tedy jdi, k tomu svému oddílu," řekl mu náš vedoucí.

"Když já nevím, kde jsou," řekl kluk a dal se do breku.

Byl to pitomeček, ten kluk, jelikož jeho oddíl přece nemohl být daleko, když ještě nikdo neodešel z tábora.

"Na které straně vychází slunce?" zeptal se náš vedoucí.

"Vychází na Gualbertově straně, ten má postel vedle okna. A ještě nadává, že ho to budí," řekl Norbert.

"Je, Bertrande," zvolal Herbert, "Gualbert tady není!"

"To je fakt," řekl Hubert, "ještě se nevzbudil. Má senzační spaní. Jdu pro něho."

"Pospěš si!" volal za ním náš vedoucí.

Hubert odběhl a za chvíli se vrátil a řekl, že Gualbert je ospalý a nechce přijít.

"Jeho chyba," prohlásil vedoucí, "ztratili jsme už spoustu času." Ale poněvadž ještě nikdo neopustil tábor, nebylo to tak zlé.

Vtom se pan Polda, který zůstal stát uprostřed tábora, rozkřikl:

"Ticho! Vedoucí oddílů, postarejte se o pořádek! Shromážděte své oddíly a začněte hrát!"

Byla to dost těžká práce, jelikož jsme v té tmě byli všichni pomíchaní. U nás stáli dva Orlí a dva Rekové. Robertka jsme snadno objevili u Siouxů, poněvadž jsme poznali jeho způsob breku. Norbert šel na výzvědy k Zálesákům, kteří hledali svého vedoucího. Bezva jsme se bavili, ale pak se spustil liják, jen to svištělo.

"Hra se přerušuje!" volal pan Polda. "Oddíly se vrátí do svých srubů!"

To šlo ráz na ráz, jelikož naštěstí nikdo neodešel z tábora.

Pana Kolena jsme ráno viděli, jak se vrací se svým praporkem vozem statkáře, který má pomerančovníkový sad. Řekli nám později, že pan Koleno byl schován v borovém lese. Když se dalo do deště, měl už po krk čekání a chtěl se vrátit do tábora. Ale zabloudil v lese a spadl do příkopu plného vody. Začal křičet, až se z toho rozštěkal statkářův pes. Tak se statkáři podařilo pana Kolena najít a odvézt ho na statek, kde ho nechal oschnout a přespat.

Jenom nám neřekli, jestli tomu statkáři dali mimořádný přiděl čokolády. Měl na ni přece právo!

"Chytání ryb na udici

má nesporné uklidňující účinky..."

Těchto pár slov, která si

přečetl v nějakém časopise, udělalo

hluboký dojem na vedoucího

oddílu Rysí oko Bertranda Baštu, který

potom celou noc snil

o dvanácti nehybných a tichých chlapcích,

pozorně sledujících dvanáct

splávků, jak se zvolna pohupují na

mírných vlnách ...

Rybí polévka

Jednou ráno přišel náš vedoucí Bertrand Bašta do našeho srubu a řekl nám:

"Kluci! Nebavilo by vás, kdyby se dneska pro změnu místo koupání šlo na ryby? Co tomu říkáte?"

Všichni s tím souhlasili. Tedy skoro všichni, jen Robertek mlčel, jelikož tomu se pořád něco nezdá a nejraději by se vrátil k tatínkovi a k mamince. Ani Gualbert nic neřekl, jelikož ještě spal.

"Tak dobrá," řekl Bertrand. "Už jsem ohlásil kuchaři, že k obědu doneseme ryby. Náš oddíl dnes zajistí polévku celému táboru. Ostatní oddíly si aspoň uvědomí, že Rysí oko je nejlepší ze všech. Rysímu oku . . . hip, hip!"

"Hurrá!" zvolali všichni kromě Gualberta.

"A naše heslo?" vyzval nás vedoucí.

"Odvalu!" zařvali jsme všichni, tentokrát i s Gualbertem, který se mezitím probudil.

Po ranním nástupu šli ostatní na pláž, a nám vedoucí tábora pan Polda rozdělil udice a dal nám starou plechovku plnou

červů.

"Nevracejte se moc pozdě, abych měl kdy uvařit polévku!" volal na nás kuchař a řehonil se. Když někdy přijdeme za ním do kuchyně, křičí pokaždé: "Už ať jste venku, bando žebrácká. Ze na vás vezmu velkou vařeku a poženou vás! Jen počkejte, uvidíte!" A dá nám sušenky.

Šli jsme s udicemi a plechovkou červů na molo, až úplně na konec. Nebyl tam nikdo, jen nějaký tlustý pán v bílém klobouku, který chytal ryby a nevypadal nadšeně, když nás uviděl.

"Při rybaření je ze všeho nejdůležitější," řekl nám náš vedoucí, "být úplně zticha, jinak se ryby polekají a utečou. A buďte opatrní, ne aby ně-kdo z vás spadl do vody! A držet se pohromadě. Zákaz lézt na skály! A dávejte pozor, abyste se neporanili o háčky."

"Už je konec?" zeptal se tlustý pán.

"Prosím?" opáčil Bertrand udiveně.

"Ptám se vás, kdy už přestanete řvát jako pavián," řekl tlustý pán. "Takový randál by zaplašil i velrybu."

"Tady jsou velryby?" zeptal se Hubert.

"Jestli jsou tu velryby, jdu pryč," rozbřečel se Robertek a řekl, že má strach a že chce k tatínkovi a k mamince. Ale nešel pryč, odešel jen tlustý pán a to bylo dobře, poněvadž jsme aspoň zůstali sami a nikdo nás nerušil.

"Kdo z vás už někdy rybařil?" zeptal se Bertrand.

"Já!" přihlásil se Albert. "Loni jsem chytil takovouhle rybu." A rozpráhl ruce, jak nejvíc mohl. My jsme se chechtali, jelikož Albert je strašlivý lhář. Největší lhář z nás ze všech.

"Kecáš," řekl mu Hubert.

"Jsi nádiva a závidíš!" řekl mu Albert. "Abys věděl, tak moje ryba byla takováhle!" Hubert využil toho, že má Albert rozprážené ruce, a vlepil mu pohledek.

"Tak dost, vy dva, nebo vám zakážu chytat ryby. Rozuměli jste?" křičel vedoucí. Hubert s Albertem už byli zticha, jenom Albert ještě řekl, že budeme koukat, jakou rybu chytí, bez legrace! A Hubert zase řekl, že ví na beton, že ta jeho ryba bude největší ze všech.

Bertrand nám ukázal, jak se nabodává červ na špici háčku.

"Ale hlavně," řekl nám, "dávejte pozor, abyste se o háček neporanili!"

Všichni jsme to zkusili po něm, ale nebylo to lehké. Bertrand nám s tím pomohl, hlavně Robertkovi, který se červů bál a ptal se, jestli koušou. A sotva měl jednoho na háčku, honem, honem mrskl šňůru do vody, jenom aby byl červ od něho co nejdál. My ostatní jsme taky spustili udičky do vody, jen Albert s Hubertem ne, jelikož se jim zamotaly šňůry, a Gualbert s Norbertem taky ne, jelikož se rozhodli uspořádat na molu červí dostihy.

"Dávejte pozor na splávek!" upozorňoval nás vedoucí.

Sledovali jsme splávky, ale pořád se nic nedělo, až najednou Robertek vykřikl, vytáhl udici a na konci šňůry měl rybu.

"Ryba!" křičel Robertek. "Maminko!" A zahodil udici a ta spadla mezi skály.

Bertrand si přejel rukou přes obličej, chvíli se díval na Robertka, který brečel, a nakonec řekl: "Počkejte tady na mě, dojdou pro udici toho... toho malého nešiky."

Slezl na skály, což je nebezpečné, jelikož jsou strašně kluzké, ale všechno dobře dopadlo až na to, že Herbert tam slezl za ním, aby vedoucímu pomohl, a spadl do vody. Naštěstí se Bertrandovi podařilo ho vytáhnout, ale příšerně přitom křičel, tedy Bertrand, že až daleko na pláži bylo vidět, jak lidi vstávají, aby se podívali, co se děje. Když vedoucí vrátil Robertkovi udici, už na ní ryba nebyla. Ale Robertek byl rád, tím spíš, že na ní už nebyl ani červ. Robertek byl ochoten pokračovat v rybaření, ale jen pod tou podmínkou, že už mu nedají na háček červa.

První rybu chytil Gualbert. Byl to jeho slavný den: Napřed vyhrál v červích dostizích, a teď chytil rybu. Všichni jsme se na ni šli podívat. Nebyla moc velká, ta jeho ryba, ale Gualbert na ni byl přesto pyšný a vedoucí mu gratuloval. Potom Gualbert prohlásil, že když už má rybu, že už končí, a natáhl se na molo a usnul. Kdo vytáhl druhou rybu, to neuhádnete. Byl jsem to já! Ulovil jsem nádhernou rybu! Opravdu fantastickou. Byla jen o něco málo menší než Gualbertova, ale fakt pěkná. Jenom byla smůla, že když ji vedoucí sundával z háčku, poranil se o něj. (Je to legrace, ale byl bych se vsadil, že se to stane.) Asi taky proto Bertrand prohlásil, že už je načase se vrátit. Albert s Hubertem nechtěli jít a měli řeči, jelikož se jim ještě nepodařilo rozmotat šňůry.

Když jsme ty ryby nesli kuchaři, bylo nám trochu trapně, jelikož dvě ryby na polévku pro celý tábor, to asi není moc.

Ale kuchař se řehonil a řekl, že je to senzace, že to akorát stačí. A aby nás odměnil, rozdál nám sušenky.

Kuchař je fakt bezva chlap! Polévka byla děsně dobrá a pan Polda provolal: "Rysímu oku ... hip, hip ..."

„... hurrá!“ křičeli všichni a my taky a byli jsme pekelně pyšní.

Po obědě jsem se zeptal kuchaře, jak je to možné, že ty ryby v polévce byly tak veliké a že jich tam bylo tolik. Kuchař se řehonil a vysvětlil mi, že ryby vařením nabývají na objemu. A jelikož je strašně prima, dal mi chlebiček s marmeládou.

Vážení rodiče,

Herbertovi se daří dobře a jsem šťasten,
Že vám mohu napsat, jak
jsme s ním spokojeni. Dítě se výborně
přizpůsobilo a dobře si rozumí
s kamarády. Někdy má snad, trochu

sklon k "tvrdým" způsobům
(odpust'te mi ten výraz). Chce, aby ho
jeho kamarádi přijímali jako
muže a jako svého vůdce.
Je temperamentní,
s výrazně vyvinutým smyslem pro
iniciativu, a má proto
silný vliv na své mladé přátele, kteří
podvědomě obdivují jeho
sebevědomé chování.
Velmi rád bych se s vámi
setkal, až budete projíždět naším
krajem...

(Úryvek z dopisu pana Poldy Herbertovým rodičům)

Herbertovi přijela návštěva

Modrý tábor, kde jsme letos na prázdninách, je primovní. Mám tu řadu kamarádů a senzačně se bavíme. Jenom škoda, že tu nejsou naši tatínkové a maminky. Je sice fakt, že si píšeme spousty dopisů, tatínkové a maminky nám a my jim. My jim vyprávíme, co děláme, píšeme, že jsme hodní, že pořádně jíme a dobře se bavíme a že jim posíláme milión pus, a oni nám odpovídají, že máme poslouchat vedoucí, jíst všechno, co nám dají na talíř, že máme být opatrní a že nás objímají a líbají... Ale to vůbec není totéž, jako kdyby byli s námi.

Zato Herbert měl ohromné štěstí. Jednou jsme se zrovna usadili k obědu, když vešel vedoucí tábora pan Polda a s širokým úsměvem na tváři řekl:

"Herberte, mám pro tebe radostné překvapení. Přijeli se na tebe podívat tvůj tatínek s maminkou."

Všichni jsme vyběhli ven, abychom byli při tom. Herbert skočil mamince kolem krku, potom tatínkovi, dal jim pusy a oni mu řekli, že vyrostl a že je krásně opálený. Herbert se jich zeptal, jestli mu přivezli elektrický vláček, a všichni vypadali moc šťastní, že se zase vidí. Potom Herbert řekl tatínkovi a mamince:

"Tohle jsou moji kamarádi. To je Hubert, Mikuláš a Gualbert, tohle

je Robertek a tady Albert, tamhle jsou ostatní a tamto je vedoucí našeho oddílu a tamhle je náš srub a včera jsem ulovil kupu mořských racků."

"Poobědváte s námi?" zeptal se pan Polda.

"Nechtěli jsme vás rušit," řekl Herbertův tatínek. "Jeli jsme jenom kolem."

"Ale mě by zajímalo ochutnat, co papá ta drobotina," řekla Herbertova maminka.

"S radostí to zařídím," usmál se pan Polda. "Vyřídím kuchaři, aby připravil o dvě porce víc."

A tak jsme šli do jídelny.

Herbertův tatínek a maminka seděli u stolu pana Poldy ještě s panem Kolenem, to je náš hospodář. Herbert zůstal mezi námi a tvářil se děsně nafoukaně a ptal se nás, jestli jsme viděli auto jeho tatínka. Pan Polda řekl jeho tatínkovi a mamince, že všichni v táboře jsou s Herbertem velice spokojení, že je iniciativní a činorodý. Potom jsme se dali do jídla.

"Ale to je velmi chutné!" zvolal Herbertův tatínek.

"Je to strava sice prostá, ale dostatečná a zdravá," přikývl pan Polda.

"Oloupej si pořádně párek, králíčku, a dobře kousej!" zavolala Herbertova maminka na Herberta.

Herbertovi se to, myslím, nelíbilo, že na něho maminka volá. Nejspíš proto, že už snědl svůj párek nesvlečený. Musím přiznat, že v jídlu je Herbert činorodý až hrůza.

Potom byla ryba.

"Je lepší než ta ryba, co jsme měli v hotelu na Costa Brává," poznamenal Herbertův tatínek. "Ten olej tam..."

"Kosti! Pozor na kosti, králíčku!" volala Herbertova maminka. "Vzpomeň si, jak ses tenkrát naplakal, když jsi doma jednu spolkl!"

"Neplakal jsem," zabručel Herbert a zrudl. Vypadal ještě opálenější než předtím.

Pak jsme dostali moučník se šlehačkou, děsně dobrý, a potom pan Polda řekl:

"Po obědě máme ve zvyku zazpívat si pár písniček."

Vstal a řekl:

"Pozor!"

Kýval rukama do taktu a my jsme zpívali tu o těch kamíncích na všech cestách, a potom o té loďce malé, co na ní tahali krátkou slámkou, by určili, kdo, kdo má sněden být, ohé, ohé, ohé! Když jsme skončili, vyzvala maminka Herberta:

"Králíčku, zazpívej nám tu o té houpačce!"

A vysvětlila panu Poldovi, že tu písničku zpíval Herbert, když byl

ještě malý, ještě předtím, než ji jeho tatínek donutil, aby mu dala ostříhat vlasy, což je velká škoda, protože mu ty dlouhé kudrny moc slušely. Ale Herbert nechtěl zpívat a tvrdil, že tu písničku už zapomněl, a tak se mu maminka

pokusila pomoci:

"Jup-lá, jup-lá, malá houpačka.. ."

Ale Herbert stejně nezpíval a vypadal nakvašeně, když se tomu Hubert začal chechtat. Vtom pan Polda vstal a řekl, že je čas jít od stolu.

Vyšli jsme z jídelny a Herbertův tatínek se zeptal, co obvykle v tu dobu děláme.

"Mají odpolední odpočinek," řekl pan Polda. "Je povinný. Je totiž třeba, aby si odpočinuli a trochu se uvolnili."

"To je velice rozumné," prohlásil Herbertův tatínek.

"Já nechci odpočívat," řekl Herbert. "Chci dneska zůstat s tatínkem a s maminkou."

"To víš, že ano, králíčku," řekla jeho maminka. "Jsem přesvědčená, že ti pan Polda povolí pro dnešek výjimku."

"Jestli nebude Herbert odpočívat, nebudu taky!" vykřikl Hubert.

"To je mi jedno, co ty si budeš nebo nebudeš dělat," odsekl Herbert. "Ale já dneska odpočívat nebudu!"

"No dovol, proč bys neměl odpočívat?" zeptal se Albert.

"Se ví," zvolal Norbert, "když nebude odpočívat Herbert, nebudeme odpočívat nikdo!"

"Ale proč bych neměl odpočívat?" namítal Gualbert. "Mně se chce spát a mám na odpočinek právo, i když ten nádiva Herbert odpočívat nechce."

"Chceš facku?" zeptal se ho Norbert.

Pan Polda se najednou bůhvíproč naštval a řekl:

"Ticho! Všichni půjdou odpočívat a konec řečí. Už ani slovo!"

Herbert se zničehonic dal do křiku a rozběhl se a zuřivě mával rukama i nohama, což nás udivilo, jelikož tohle normálně dělá jenom Robertek. Robertek je jeden kluk, co v jednom kuse jenom bulí a pořád mele, že se chce vrátit k tatínkovi a k mamince, ale teď stál a neřikal vůbec nic, tak byl překvapený, když jednou viděl brečet taky někoho jiného.

Herbertův tatínek vypadal dost rozzlobeně. "My stejně musíme hned jet, jestli máme dorazit ještě dnes večer na místo, kam jsme chtěli..."

Herbertova maminka řekla, že to bude opravdu rozumnější. Dala Herbertovi pusku, zahrnula ho spoustou rad a pokynů, a potom se rozloučila s panem Poldou.

"Je to tady velmi hezké," řekla. "Jenom mám dojem, že děti, když jsou tak daleko od rodičů, ztrácejí trochu nervy. Bylo by velice prospěšné, kdyby je rodiče mohli pravidelně navštěvovat. To by je uklidnilo, v rodinném ovzduší by zase našly ztracenou rovnováhu."

Potom jsme si šli lehnout. Herbert už nebrečel, a kdyby mu byl Hubert neřekl: "Králíčku, zazpívej nám tu o té houpačce!", snad bychom se ani nepoprali.

Prázdniny jsou u konce,

nastal čas opustit tábor. Je to smutné,

samozřejmě, ale dětem je

útěchou představa, jakou radost budou

mít rodiče, až je zase uvidí.

Den před odjezdem bylo v Modrém

táboře velké mecheche na rozloučenou.

Každý oddíl předvedl,

co umí. Mikulášův oddíl se postaral

o zlatý hřeb slavnosti - udělali

lidskou pyramidu. Na vrcholek pyramidy

vylezl jeden z cvičenců, mával vlajkou

oddílu Rysí oko a ostatní kluci

provolali válečný pokřik:

"Odvahu!"

Odvahu a statečnost taky všichni

projevili ve chvíli loučení

- kromě Robertka, který brečel a křičel,

že chce zůstat v táboře.

Vzpomínky na prázdniny

Vrátil jsem se z prázdnin. Byl jsem na táboře a bylo to moc prima.

Když jsme přijeli na nádraží, stáli tam už všichni tatínkové a maminky a čekali na nás. Bylo to senzační! Někteří kluci brečeli, poněvadž ještě nenašli své maminky nebo tatínky, jiní se smáli, poněvadž je našli, vedoucí oddílů, co tam byli s

námi, pískali, abychom se nerozbíhali, železniční zřizenci pískali, aby vedoucí nepískali, jelikož měli strach, aby jim nějaký vlak neodjel, a najednou jsem uviděl tatínka a maminku a to bylo tak nádherné, že vám to ani nemůžu vypovědět. Skočil jsem do náruče mamince, potom tatínkovi, dali jsme si pusy a oni mi řekli, že jsem vyrostl a že jsem opálený, a maminka měla vlhké oči a tatínek se pořád usmíval a dělal "he, he". Potom mi položil ruku na vlasy a já jsem jim začal vyprávět, jaké to bylo o prázdninách, a šli jsme z nádraží pryč a tatínek ztratil můj kufr.

Byl jsem celý šťastný, že jsem zase doma, u nás to krásně voní, a pak, můj pokoj se všemi hračkami. Maminka šla připravit večeři, to je bezva, jelikož na táboře se sice jedlo dobře, ale maminka kuchyně je nejlepší na světě, a i když maminka někdy zkazí nákyp, je stejně pořád lepší než cokoli, co jste kdy jedli. Tatínek si sedl do křesla, aby si přečetl noviny, a já jsem se ho zeptal:

"Co mám teď dělat?"

"Nevím," odpověděl tatínek. "Jsi jistě po cestě unavený, jdi si odpočinout do svého pokoje."

"Ale já nejsem unavený," řekl jsem.

"Tak si jdi hrát," řekl tatínek.

"S kým?" zeptal jsem se.

"S kým, s kým, to je otázka!" řekl tatínek. "Asi s nikým."

"Ale já si sám hrát neumím," řekl jsem. "To není žádná spravedlnost, na táboře bylo spousta kluků a bylo tam pořád co dělat."

Tatínek odložil noviny na kolena, vyvalil na mě oči a řekl mi: "Tady už nejsi na táboře, tak bud" tak hodný a jdi si hrát sám!"

Dal jsem se do pláče a maminka přiběhla z kuchyně a řekla: "To to pěkně začíná!" a utěšovala mě a poradila mi, abych si šel hrát do zahrady, než bude večeře, a že bych třeba mohl navštívit Marii-Hedviku, která se právě taky vrátila z prázdnin. Utíkal jsem rychle dolů a maminka zatím mluvila s tatínkem. Myslím, že mluvili o mně, jsou hrozně šťastní, že jsem se vrátil.

Marie-Hedvika je dcera našich sousedů, pana a paní Plátkových. Pan Plátek je vedoucím oddělení obuvi v obchodním domě Malý střádal, třetí poschodí, a často se s tatínkem hádá. Ale Marie-Hedvika je bezva, i když je to holka. Měl jsem štěstí, jelikož sotva jsem vyšel ven, uviděl jsem Marii-Hedviku, jak si hraje na jejich zahradě.

"Ahoj, Marie-Hedviko," zavolal jsem na ni, "nechceš si přijít hrát k nám na zahradu?"

"Třeba," řekla Marie-Hedvika a prolezla dírou v plotě, kterou tatínek ani pan Plátek nechťejí dát opravit, poněvadž každý z nich tvrdí, že ta díra je na zahradě toho druhého. Marie-Hedvika od té doby, co jsem ji naposled viděl před prázdninami, celá zhnědla a měla docela bleďší modré oči a docela světlounké vlasy, vypadalo to moc hezky. Ne, vážně, přestože je to holka, Marie-Hedvika je hrozně prima.

"Jak ses měl o prázdninách?" zeptala se mě.

"Senzáčně," odpověděl jsem. "Byl jsem na táboře, měli jsme oddíly a ten náš byl nejlepší, jmenoval se Rysí oko a já jsem byl vedoucí."

"Myslela jsem, že vedoucí jsou jen dospělí," řekla Marie-Hedvika.

"Ano, ale já jsem byl pomocníkem vedoucího, nedal beze mě ani ránu. Ve skutečnosti jsem o všem rozhodoval já."

"A byly na tom táboře taky holky?" zeptala se Marie-Hedvika.

"Pch!" odpověděl jsem. "To se ví, že ne, na holky to tam bylo moc nebezpečné. Šíleně jsme vyváděli, musel jsem zachraňovat dva kluky, co se topili."

"Nekeceje nesmysly," řekla Marie-Hedvika.

"Jak to, nesmysly?" rozčilil jsem se. "Nebyli dva, ale tři, na jednoho jsem zapomněl. A chytali jsme ryby, já jsem vyhrál závody, vytáhl jsem takovouhle rybu," roztáhl jsem paže, jak nejvíc jsem mohl, a Marie-Hedvika se začala hihňat, jako kdyby mi nevěřila. To mě došňuplo. S holkami se nedá mluvit, to je fakt. Tak jsem jí vykládal, jak jsem tenkrát pomohl policii najít zloděje, který se schoval v táboře, a jak jsem plaval k majáku a zpátky a všichni měli nahnáno, a když jsem se vrátil na pláž, gratulovali mi a říkali, že jsem senzační borec, a ještě jak se všichni kluci ztratili v lese plném divokých šelem a já jsem je našel.

"Já zas," vyprávěla Marie-Hedvika, "jsem byla u moře s tatínkem a s maminkou a skamarádila jsem se tam s jedním klukem, jmenoval se Jeníček a nádherně uměl dělat kotrmelce. ..."

"Marie-Hedviko!" ozvala se paní Plátková, která právě vyšla z domu, "pojd' honem, večeře je na stole!"

"Dopovím ti to jindy," řekla Marie-Hedvika a úprkem zmizela dírou v plotě.

Když jsem se vrátil domů, tatínek se na mě podíval a zeptal se: "Tak co, Mikuláši, setkal ses se svou kamarádkou? Máš už lepší náladu?" Ale já jsem neodpověděl, utíkal jsem do svého pokoje a nakopl jsem dveře od skříně.

Fakt, co na tom Marie-Hedvika má, kecat mi o svých prázdninách takové nesmysly? Především mě to vůbec nezajímá. A vůbec, ten její Jeníček je pitomec a šereda!

Každé prázdniny

jednou skončí a školní rok pomalu

pohltní i vzpomínky.

Hrnou se starosti, zlosti, mrzutosti.

Mají je nejen děti, ale

i rodiče. Ještě štěstí, že tatínek si umí

poradit...

Byli jsme s tatínkem nakupovat

Po večeri seděli tatínek s maminkou nad domácím účetnictvím.

"Nechápu, kam mizí všechny ty peníze, co ti dávám," říkal tatínek.

"No to je nádherné," řekla maminka, ale nevypadala moc potěšené.

Potom řekla, že tatínek nemá ponětí, co stojí jídlo, ale že by to pochopil, kdyby jednou jedinkrát v životě šel nakupovat, a že není vhodné se hádat před dítětem.

Tatínek odpověděl, že to jsou samé plané řeči, že kdyby chodil na nákup on, ušetřilo by se, a ještě bychom lip jedli, a že dítě má už dávno spát.

"Tak víš co," řekla maminka, "když jsi tak chytrý, tak zítra půjdeš nakupovat ty."

"Výborně!" souhlasil tatínek. "Zítra je neděle, půjdu na trh. Aspoň uvidíš, že já se ošidit nenechám."

"Senzace!" vmísil jsem se do jejich rozmluvy. "Mohl bych jít taky?" a oni mě poslali spát.

Ráno jsem se zeptal tatínka, jestli bych nemohl jít s ním, a tatínek řekl, že ano, že dneska budou nakupovat chlapi. Měl jsem děšnou radost, jelikož s tatínkem chodím moc rád, a na trhu je to bezva. Všichni tam křičí jeden přes druhého - vypadá to tam jako ve škole o velké přestávce, navíc plné vůní. Tatínek mi řekl, abych s sebou vzal nákupní tašku, a maminka se smála na celé kolo, když se s námi loučila.

"Jen se směj," řekl jí tatínek. "Však ty se smát přestaneš, až uvidíš, jaké přineseme dobroty za únosnou cenu. Nás chlapy se nikdo podfouknout neodváží. Ze mám pravdu, Mikuláši?"

"Se ví," přikývl jsem.

Maminka se pořád jen smála a řekla, že postaví vařit vodu na ty lan-gusty, co jí přineseme, a my s tatínkem jsme šli do garáže pro auto.

V autě jsem se tatínka zeptal, jestli opravdu nakoupíme langusty.

"A proč ne?" usmál se tatínek.

Velké potíže jsme měli se zaparkováním. Ukázalo se, že na trh přijely spousty lidí. Naštěstí tatínek zmerčil jedno místočko - můj tatínek má oči jako rys! - a ruče tam zaparkoval.

"Tak," řekl, "a teď dokážeme mamince, že dobře nakupovat není žádný problém, a naučíme ji, jak se má šetřit. Co říkáš, člobrdo?"

Potom šel tatínek k prvnímu stánku, kde měla prodavačka vyložené pyramidy různé zeleniny, a usoudil, že rajčata nejsou drahá.

"Dejte mi kilo rajčat," poručil si.

Prodavačka nám hodila do sít'ovky pět rajčat a zeptala se:

"A co si dáte k tomu?"

Tatínek koukl na sít'ovku a řekl: "Jak to? To je na kilo jen pět rajčat?"

„A co jste si myslel?“ opáčila ta paní, "že budete mít za tu cenu plantáž? Takhle to vypadá vždycky, když jdou nakupovat mužští, jsou všichni stejní, jeden jako druhý!"

"Manželé se aspoň nenechají šidit jako naše ženy, v tom je ten vtíp!"

"Opakujte to ještě jednou, jestli jste chlap!" řekla ta prodavačka, která se strašně podobala panu Obrasovi, uhlíři z naší čtvrti.

Tatínek řekl: "No dobrá, to je v pořádku," a dal mi nést sít'ovku a šli jsme pryč, zatímco ta prodavačka mluvila o tatínkovi s ostatními trhovkyněmi.

Vtom jsem uviděl stánek s pultem plným ryb, a byly tam i dlouhé langusty.

"Táti, koukej! Langusty!" vykřikl jsem.

"Výborně. Jdeme se na ně podívat," řekl tatínek.

Šel k prodavači a zeptal se ho, jestli jsou ty langusty čerstvé. Prodavač mu odpověděl, že jsou prvotřídní.

"A jestli jsou čerstvé?" zasmál se. "To bych řekl, vždyť jsou živé!"

"No dobře," řekl tatínek. "A kolik stojí tahle veliká, ta, co hýbe nožičkami?"

Prodavač mu řekl cenu a tatínek vykulil oči, div mu nevypadly z důlků.

"A tahle, ta nejmenší?" zeptal se. Prodavač mu znovu řekl, co stojí, a tatínek prohlásil, že to je neuvěřitelné a že to je hanba.

"Prosím vás," zeptal se obchodník s rybami, "přišel jste nakupovat langusty, nebo kraby? To jsou totiž různé ceny. Vaše žena vás na to měla upozornit."

"Pojď, Mikuláši," řekl tatínek. "Půjdem koupit něco jiného."

Ale já jsem mu řekl, že to je zbytečné, že mi ty langusty připadají senzační, jak hýbou nožičkami, a vůbec, že langusty jsou moc a moc dobré.

"Mikuláši, nebav se a pojď," řekl tatínek. "Prostě langusty nekoupíme a hotovo."

"Ale táti," namítal jsem, "maminka na ně přece hřeje vodu, musíme je koupit!"

"Jestli okamžitě nepřestaneš, Mikuláši," řekl tatínek, "půjdeš do vozu a počkáš tam na mě."

Dal jsem se do pláče. To nebylo od tatínka fěr, no uznejte!

"Čím dál tím lip," řekl prodavač, "nejenže jste držgrešle a nedáte své rodině ani najíst, ale ještě týráte toho ubohého chlapce!"

"Neplet' se do věcí, do kterých vám nic není," rozkřikl se tatínek. "A vůbec, když je někdo zloděj, neměl by jiným nadávat držgrešle!"

"Já že jsem zloděj?" zařval prodavač. "Chcete přes hubu?"

A rozmáchl se makrelou.

"Ten pán má pravdu," přidala se nějaká paní. "Ta treska, co jste mi včera prodal, nebyla čerstvá. Nežrala ji ani kočka."

"Moje treska že nebyla čerstvá?" rozčiloval se obchodník.

Najednou tam bylo plno lidí a my jsme se prodírali pryč, zatímco se všichni kolem nás hádali a prodavač se rozzuřeně oháněl makrelou.

"Vrátíme se domů," řekl tatínek. Vypadal nervózně a unaveně. "Je už moc pozdě."

"Ale táti, vždyť máme jenom pět rajčat," bránil jsem se. "Myslím, že jedna langusta ..."

Ale tatínek mě nenechal domluvit a chytil mě prudce za ruku, což mě tak překvapilo, že jsem upustil síťovku a ta spadla na zem. To byl teda gól. Za námi totiž šla jedna tlustá paní a ta na rajčata šlápla, až to udělalo "krujš, krujš", a ještě nám řekla, že máme dávat pozor. Když jsem síťovku zvedl, nevyhlížel její obsah moc vábně.

"Musíme se vrátit a koupit jiná rajčata," řekl jsem tatínkovi. "S těmahle je amen."

Ale tatínek nechtěl ani slyšet, a tak jsme se vrátili k autu. Tam se tatínek dopálil, protože na něm měl lísteček, že musí zaplatit pokutu za nesprávné parkování.

"To je dneska den!" vzdychl.

Vlezli jsme do auta a tatínek se rozjel.

"Dávej pozor, kam dáváš tu síťovku!" zavolal na mě. "Mám kalhoty celé zapadané od rozmačkaných rajčat. Dívej se, co děláš!"

A vtom jsme narazili na nákladák. Bodejt' by ne, to se prostě stát muselo, když tak vyváděl!

Když jsme vycházeli z opravy, kam jsme auto zavezli - není to nic moc vážného, požití to bude opravené -, vypadal tatínek příšerně našťavaně. Nejspíš kvůli tomu, co mu říkal řidič toho nákladáku, byl to děsný sprostáček.

Když maminka uviděla síťovku, chystala se něco říct, ale tatínek se rozkřikl, že nechce nic slyšet. A jelikož jsme neměli doma nic k jídlu, zavezl nás tatínek taxíkem do restaurace. Bylo to senzační. Tatínek moc nejedl, ale my s maminkou jsme si dali langustu s majonézou jako o narozeninách bratrance Eliáše. Maminka prohlásila, že tatínek měl pravdu, že šetření je báječná věc.

Doufám, že příští neděli pojedeme s tatínkem zase nakupovat!

Starosti však doléhají

i na Mikulášovy kamarády. Člověk by

řekl, že nejvíc lapálii mají

kluci ve škole, ale někdy se na ně

trable sesypou i doma...

Jáchym má trápení

Jáchym nebyl včera ve škole a dneska přišel děsně pozdě a tvářil se pekelně našťavaně, a my jsme údivem valili bulvy. Nepřekvapilo nás ani tak to, že Jáchym přišel pozdě a že se tváří našťavaně - chodí pozdě v jednom kuse a tváří se načůreně pokaždé, když musí do školy -, ale spíš nám vyrazila dech paní učitelka, jelikož se na něho usmála a řekla:

"Gratuluju ti, Jáchyme. Jsi jistě šťastný, vid'?"

To nás udivilo ještě víc, jelikož se už sice stalo, že paní učitelka byla na Jáchyma milá (je moc roztomilá, když se na někoho usmívá, ať už je to kdo chce), ale ještě nikdy, fakt nikdy, mu negratulovala. Jenomže se nezdálo, že by z toho Jáchym měl radost - tvářil se pořád stejně namíchnuté a šel si beze slova sednout do lavice vedle Fridolína. Otočili jsme se a dívali jsme se na něho, ale paní učitelka zaklepala pravítkem na stůl a řekla, abychom se nerozptylovali, starali se o své a opsali si do sešitů, co je napsáno na tabuli, ale bez chyby, prosím.

Potom jsem zaslechl Augustýnův hlas, jak za mnou říká:

"Jáchym má brášku. Dejte to dál!"

O přestávce jsme se všichni nahrnuli k Jáchymovi, který stál opřený o zeď s rukama v kapsách, a ptali jsme se ho, jestli je to pravda, že má bráchu.

"Se ví," přikývl Jáchym. "Včera ráno mě tatínek vzbudil. Byl už oblečený, ale neoholený a zarostlý, dal mi pusku a řekl mi, že se mi v noci narodil bratříček. Pak jsem se musel rychle obléct a šli jsme do porodnice, kde byla maminka. Ležela v posteli, ale tvářila se stejně nadšeně jako tatínek, a vedle její postele ležel v kolíbce nový bratříček."

"Ty ale nevypadáš moc nadšeně," řekl jsem mu.

"Proč bych taky měl být nadšený?" ucedil Jáchym. "Předně má děsnou šlehu. Je úplně prťavý a celý červený a v jednom kuse řve a jím se to zdá roztomilé. Když já se doma trochu rozkřiknu, hned mě napomínají, abych byl zticha, a tatínek mi ještě řekne, že jsem pitomec a že se mu rozskočí hlava."

"Jo, to já znám," přidal se k němu Viktorín. "Já mám taky mladšího bráchu, s tím jsou jenom potíže. Je mazlíček našich a může si dělat, co ho

napadne, a když mu jednu vrazím, hned utíká žalovat, a já mám pak ve čtvrtek zakázaný biják."

"To u nás je to zrovna naopak," řekl Albín. "Já mám staršího brácha a mazánek je on. Ustavičně tvrdí, že se vším nadělám, a každou chvíli mi nařeže a smí zůstat vzhůru dlouho do noci a koukat na televizi, a nechají ho kouřit!"
„Od té doby, co mám brácha, mě pořád jenom hubují," stěžoval si Jáchym. "Maminka v porodnici chtěla, abych dal bratříčkovi pusku, a já jsem neměl moc chuť, ale přesto jsem k němu šel a tatínek hned začal křičet, abych dával pozor, že převrhnou kolíbku a že v životě neviděl takové nemehlo, jako jsem já."

"Čím se takové mně živí?" zeptal se Vendelín.

"Pak jsme šli domů," pokračoval Jáchym, "já a tatínek, a doma bylo bez maminky děsně smutno. Zvlášť když se tatínek namíchl, jelikož když dělal večeri, nemohl najít otvárač konzerv, a taky jsme tam neměli nic jiného než sardinky a hory sterilovaného hrášku. A ráno při snídani mě tatínek znovu seřval, když mi při vaření uteklo mlíko."

"To ještě uvidíš," prorokoval Viktorín. "Až ho přinesou domů, bude spát v ložnici rodičů, ale potom ho strčí k tobě. A pokaždé, když začne brečet, budou si myslet, žeš mu něco udělal."

"Můj velký brácha spí taky v mém pokoji," řekl Albín. "Teď už mi to moc nevadí, ale když jsem byl malý, to už je dávno, měl ten blbec ve zvyku bavit se tím, že mě strašil."

"Tak to teda ne!" vykřikl Jáchym. "Jen ať si to zkusí, u mě spát nebude. Můj pokoj patří mně, a když chce u nás spát, ať si najde jiné místo!"

"Pche!" ušklíbl se Viktorín. "Jestli tvoji rodiče rozhodnou, že bude spát v tvém pokoji, bude spát v tvém pokoji a šmytec!"

"To ne, pane! To zase prrr, pane!" křičel Jáchym. "Ať si spí, kde chce, ale u mě ne! Já se v pokoji zavřu a konec, bašta fidli!"

"Jak to chutná, sardinky s hráškem?" zajímal se Vendelín.

"Odpoledne mě tatínek znova vzal do porodnice," vyprávěl Jáchym, "a byl tam strejda Oktáv a teta Edita a teta Lýdie a všichni říkali, že se můj bráška podobá spoustě lidí, tatínkovi a mamince a strejdovi Oktávovi, a tetě Editě i Lýdii, a dokonce i mně. A pak začali mluvit o tom, že jsem jistě štěstím bez sebe a že teď musím být děsně hodný a pomáhat mamince a dobře se učit ve škole. A tatínek řekl, že doufá, že se budu trochu snažit, že jsem až doteďka byl lajdák a že musím být bráškovi příkladem. A pak

se o mě už nestarali. Jenom maminka, ta mi dala pusku a řekla mi, že mě má ráda úplně stejně jako malého brášku."

"Poslouchejte, kluci," přerušil ho Augustýn, "co takhle dát si kopanou, než skončí přestávka?"

"Jo, počkej," vzpomněl si Viktorín, "a až budeš chtít jít ven, zahrát si s kluky, řeknou ti, že máš zůstat doma a hlídat bratříčka."

"Cože? To zrovna! Jen ať se hlídá sám," řekl Jáchym. "Přece se ho nikdo neprosil. Půjdu si hrát, kdy budu chtít."

"Budou ti dělat maléry," věstil Viktorín. "A nakonec ti řeknou, že na něho žárlíš."

"Cože?" zvolal Jáchym. "To by tak ještě scházelo!"

Potom nám řekl, že vůbec nežárlí, že to je pitomost, něco takového říkat, že se o svého brácha prostě nestará. A jediná věc, kterou by nerad, je, aby ho s ním otravovali a strkali mu ho do jeho pokoje a aby mu zakazovali hrát si s kamarády, a že nesnáší mazánky, a jestli mu s ním nedají pokoj, že odejde z domova a že se pak všichni chytanou za nos, a ať si ho nechají, toho svého Leonka, a že budou rodiče litovat, až bude pryč, zvlášť až se dovědí, že se stal kapitánem námořní lodi a vydělává spoustu peněz, a že už má domova i školy až po krk a že nikoho nepotřebuje, a vůbec, že je mu to všechno k smíchu.

"Kdo to je, ten Leonek?" zeptal se Kryšpín.

"No přece můj brácha," odpověděl Jáchym.

"To je legrační jméno," řekl Kryšpín.

A Jáchym se na něho vrhl a zboxoval ho, a právem, jelikož, jak nám řekl, jednu věc nesnáší: Když někdo uráží jeho rodinu.

Všechny nové věci

v okolí školy stojí za podívanou.

A což teprve když je to

nový obchod s nacpanou výlohou,

ve které je k vidění tolik věcí!

To přímo láká vejít dovnitř

a důkladně si všechno prohlédnout.

Zvlášť když obchod s dárky,

kde kluci kdysi koupili

trpaslíky pro paní učitelku, se už

okoukal a ztratil své kouzlo.

Ať tedy žije...

Nové papírnictví

Nedaleko naší školy, tam, co bývala prádelna, otevřeli nové papírnictví, a tak jsme se tam šli s kluky po vyučování

podívat.

Papírnictví má správnou výlohu - je v ní plno časopisů, novin, knih, plnicích per a propisovaček, a když jsme s kluky vešli dovnitř, pan vedoucí se na nás široce usmál a řekl:

"No vida! Zákazníci. Jste z vedlejší školy? Uvidíte, že budeme dobrými přáteli. Mé jméno je Jiskra."

"Já se jmenuju Mikuláš," řekl jsem.

"A já Viktorín," řekl Viktorín.

"A já Augustýn," řekl Augustýn.

"Máte revui Ekonomicko-sociologické problémy moderního světa?" zeptal se nějaký pán, který přišel po nás.

"A já Fridolín," řekl Fridolín.

"Eh, ano... to je hezké, chlapečku," řekl pan Jiskra. "... Hned jsem vám k službám, pane." A začal se hrabat ve stohu časopisů.

Vendelín se ho zeptal:

"Za kolik prodáváte tyhle sešity?"

"Cože? Prosím?" zeptal se pan Jiskra. "Ach, ty? Po pěti francích, chlapečku."

"Ve škole nám je prodávají po třech," řekl Vendelín.

Pan Jiskra přestal hledat časopis pro toho pána, obrátil se a řekl:

"Cože? Po třech francích? Stostránkové sešity s čtverečkováným papírem?"

"To ne," přiznal Vendelín. "Ty ve škole mají jen 50 stran. Můžu se podívat na ten papír?"

"Ano," řekl pan Jiskra, "ale utři si důkladně ruce. Máš je plné másla od těch chlebů, co jsi právě jedl."

"Tak máte revui Ekonomicko-sociologické problémy moderního světa, nebo nemáte?" zeptal se pán.

"Ale ano, ovšemže mám, pane, hned ji najdu," řekl pan Jiskra. "Právě jsem se tady zařídil a nemám ještě vše dokonale utříděno... Co to tam děláš, ty?"

A Vendelín, který mezitím šel za pult, řekl:

"Když nemáte čas, šel jsem si pro něj sám, pro ten sešit se sto stránkami!"

"Ne! Nedotýkej se ho!" volal pan Jiskra. "Nebo to všechno shodíš. Rovnal jsem to celou noc... Na, tady máš ten sešit, a dej pozor, ač s tím rohlíkem nenadrobíš!"

Potom pan Jiskra vytáhl nějaký časopis a řekl:

"Á vida, tak tady jsou ty Ekonomicko-sociologické problémy moderního světa."

Ale protože pán, který chtěl časopis koupit, už odešel, pan Jiskra těžce vzdychl a dal časopis zpátky na místo.

"Koukejte!" zvolal Viktorín a položil prst na jiný časopis. "Tenhle časopis čte naše maminka každý týden!"

"No výborně," řekl pan Jiskra, "teď" si ho maminka může kupovat tady."

"Ale kdepak," smál se Viktorín. "Maminka si ten časopis nekupuje. Dává jí ho naše sousedka paní Kytíčková, vždycky když ho dočte. Ale paní Kytíčková si ho taky sama nekupuje. Posílají jí ho každý týden poštou."

Pan Jiskra se díval na Viktorína a mlčel. Augustýn mě zatahal za ruku

a pošeptal mi: "Pojď se na něco podívat." Šel jsem a on mě dovedl ke zdi, kde bylo na policích spousta ilustrovaných seriálů. Začali jsme si prohlížet obálky, potom jsme nadzvedávali titulní strany, abychom viděli, co je uvnitř, ale nebylo nic moc vidět, jelikož sešity byly sepnuté svorkami. Báli jsme se ty svorky sundat, jelikož panu Jiskrovi by se to asi nelíbilo, a my jsme ho nechtěli popudit.

"Hele," povídá Augustýn, "tenhle seriál mám. Je to příběh o letcích, vrrrr... Jeden z nich je hrdina, ale pořád se kolem něho motají chlápkové, co se mu pokoušejí provést něco na stroji, aby spadl. Ale když se to letadlo nakonec přece zřítí, není v něm zrovna ten hrdina, ale čirou náhodou jeho kamarád. A všichni ostatní letci myslí, že to letadlo nechal naschvál spadnout ten hrdina, aby se svého kamaráda zbavil, ale není to pravda, a ten letec nakonec sám bandity vypátrá. Ty jsi to nečetl?"

"Ne," řekl jsem. "Já jsem četl příběh o jednom kovbojovi a opuštěném dolu, neznáš to? Když tam ten kovboj přijde, jsou tam maskovaní zločinci a začnou na něho střílet. Bang! bang! bang! bang!"

"Co se děje?" vyděsil se pan Jiskra, který právě napomínal Kryšpína, aby si nehrál s tou otáčecí věcí, kam se dávají knihy, aby si je lidi mohli prohlédnout a koupili si je.

"Vyprávím mu příběh, který jsem četl," řekl jsem panu Jiskrovi.

"Nemáte to?" zeptal se Augustýn.

"Jaký příběh?" zeptal se pan Jiskra a prohrábl si rukou vlasy.

"Je to o jednom kovbojovi, jak přijde do opuštěného dolu, a v tom dolu na něho číhají maskovaní chlápkové a..."

"Já to četl!" volal Albín. "Ti chlapi na něho začnou střílet: Bang! bang!"

"...Bang! A pak přijde šerif a řekne mu: 'Buď zdrav, cizince,'" řekl jsem, „nemáme tu v lasece zvědavce ..." "

"Přesně tak," řekl Albín, "a tak ten kovboj vytáhne revolver a bang! bang! bang!"

"Dost!" zařval pan Jiskra.

"Já mám radši příběhy o letcích," řekl Augustýn. "Vrrrr! Vrrrr!... Bum!"

"Nenech se vysmát, ten tvůj příběh o letcích je k smíchu," řekl jsem.

"Vedle toho mého příběhu o kovbojovi je ten tvůj příběh o letci úplně debilní!"

"Ale? Vážně?" řekl Augustýn. "Tak když chceš něco vědět, tak je tvůj příběh o kovbojovi pitomější než všechno, co jsem kdy četl!"

"Chceš dostat do nosu?" zeptal se Albín.

"Děti!..." křičel pan Jiskra.

Najednou se ozvala zvláštní šupa a celá ta točící věc s knihami se zřítíla na zem.

"Já jsem se toho skoro nedotkl!" volal Kryšpín a zrudl od hlavy k patě.

Pan Jiskra se netvářil moc potěšené a řekl:

"Tak to by stačilo! Ničeho se tu už nedotýkejte! Chcete si tu něco koupit, nebo nechcete?"

"Devadesát devět... sto!" řekl Vendelín. "V tom vašem sešitě je fakt sto stránek, takže to nebyl vtip. To je senzace. Já bych si ho koupil."

Pan Jiskra vzal sešit z Vendelínových rukou, což nebývá obvyčejně nic lehkého, jelikož Vendelín má v jednom kuse lepkavé prsty. Když si pan Jiskra sešit prohlédl, řekl:

"Nešťastníku! Zamastil jsi všechny stránky. No, koneckonců, tvoje chyba. Pět franků!"

"Ano," přikývl Vendelín. "Jenomže já u sebe nemám ani pětník. Doma při obědě poprosím tatínka, jestli by mi na to nedal peníze. Ale moc s tím nepočítejte, jelikož jsem včera zlobil a tatínek povídal, že mě musí potrestat."

A protože už bylo dost pozdě, zavolali jsme: "Na shledanou, pane Jiskro!" a šli jsme ven.

Pan Jiskra nám neodpověděl. Prohlížel si sešit, který si Vendelín od něho možná koupí.

Návštěva v novém papírnictví se mi moc líbila a jsem přesvědčený, že nás tam pokaždé rádi uvítají. Jak říká naše maminka: "S prodáváči má být člověk zadobře. Když si vás pamatují, vždycky vás dobře obslouží."

A zase jedna

neděle a jedno pozvání na svačinu.

U Celestýna se Mikulášovi

moc nelíbilo, zato šachy u Vendelína,

to byla opravdu

královská hra! Tentokrát pozval kluky

Fridolín...

Fridolín kouzelníkem

Kluci a já jsme dostali pozvání na svačinu k Fridolínovi a to nás moc překvapilo, jelikož Fridolín nikdy nikoho nezve.

Jeho maminka si to nepřejí, ale tentokrát nám Fridolín vysvětlil, že jeho strýček, který je námořník - ale já si myslím, že vůbec není námořník, že Fridolín jen tak kecá -, tak ten strýček mu daroval kouzelnickou krabici, a dělat kouzla, když se na to nikdo nekouká, to není žádná zábava, a tak maminka dovolila Fridolínovi, aby nás pozval.

Když jsem k nim přišel, byli tam už všichni kluci a Fridolínova maminka nám podala svačinu - čaj s mlékem a chlebičky s pomazánkou: nic moc. Všichni jsme závistivě pokukovali po Vendelínovi, který jedl čokoládový biskupský chlebiček, co si přinesl z domova, ale je zbytečné si mu o něj říkat, jelikož Vendelín je sice bezva kamarád a půjčí vám cokoli, oč si řeknete, jenom to nesmí být k snědku.

Po svačině nás Fridolín zavedl do salónu, kde postavil židle do jedné řady jako u Kryšpína, když nám jeho tatínek hrával loutkové divadlo. Sám Fridolín se postavil za stůl, na kterém stála kouzelnická krabice. Fridolín sundal víko a uvnitř byla spousta všelijakých věcí. Fridolín z toho vytáhl kouzelnickou hůlku a velikou kostku.

"Vidíte tu kostku?" řekl. "Je veliká, ale jinak je to úplně normální kostka jako všechny ostatní..."

"Ne," přerušil ho Augustýn, "je dutá a uvnitř je další kostka..."

Fridolín otevřel pusku a podíval se na Augustýna.

"Odkud to víš?" zeptal se ho.

"Vím to, jelikož mám doma přesně takovou kouzelnickou krabici. Dal mi ji tatínek, když jsem byl v pravopise na dvanáctém místě."

"Chceš říct, že to je švindl?" zeptal se Viktorín.

"Ne, páně, to není žádný švindl," rozkřikl se Fridolín. "Augustýn je sprostěj lhář!"

"Ta tvoje kostka je dutá jako vořech!" řekl Augustýn. "A řekni ještě jednou, že jsem lhář, a jednu ti ubalím!"

Ale neprali se, jelikož Fridolínova maminka zrovna vešla do pokoje. Chvilí zůstala stát a dívala se na nás, pak si vzdychla a šla zase pryč, ale vzala s sebou velikou vázu, co stála na krku. Mě ten trik s dutou kostkou zajímal, a tak jsem šel blíž ke stolku, abych si to mohl prohlédnout.

"Ne!" zavolal na mě Fridolín. "Ne! Vrať se na místo, Mikuláši! Zblízka se nikdo nesmí koukat."

"Smím se zeptat proč, prosím tě?" zeptal jsem se.

"Protože to je švindl, to je jasný jak řeka," řekl Viktorín.

"No jasně," opakoval Augustýn, "ta kostka je dutá, a když ji postavíš na stůl, tak ta druhá kostka, co je uvnitř..."

"Jestli nepřestaneš, půjdeš domů!" zařval Fridolín.

A jeho maminka znovu vešla do salónu a odešla se soškou, která stála na klavíru.

Fridolín nechal kostku kostkou a vytáhl něco, co vypadalo jako kastrůlek.

"Ten kastrol je prázdný," řekl Fridolín a ukázal nám ho.

Podíval se na Augustýna, ale ten byl zabraný do vysvětlování triku s kostkami Kryšpínovi, který to nepochopil.

"To znám," řekl Jáchym. "Ten kastrol je prázdný, ale ty z něho vytáhneš bílého holuba."

"Jen jestli se mu to povede," zapochyboval Viktorín. "V tom je jistě taky trik."

"Holuba?" opakoval po něm Fridolín. "Ale vůbec ne! Odkud bych mohl vytáhnout holuba, troubo!"

"Trouba jsi ty! Já jsem viděl v televizi kouzelníka a ten vytahoval odevšad spousty holubů!" namíchl se Jáchym.
"Tak za prvé," řekl Fridolín, "holuba bych vytáhnout nesměl, ani kdybych chtěl, jelikož maminka si nepřeje, abych doma choval zvířata. Když jsem si jednou přinesl domů myš, byl z toho průšvih. A za druhé, smím se zeptat, kdo že tu je trouba?"

"To je škoda," řekl Vendelín. "Holubi jsou bezva! Není na nich sice moc masa, ale se zeleným hráškem je to pošušňáníčko. Skoro jako kuře."

"Trouba jsi ty. Teď to teda víš," řekl Jáchym Fridolínovi.

A znovu se objevila Fridolínova maminka - v duchu jsem se ptal, jestli snad neposlouchala za dveřmi - a řekla nám, že máme být hodní a dávat pozor na lampu, která stojí v rohu salónu.

Když odcházela, vypadala příšerně nervózně ...

"Ten kastrol je dutý jako ta kostka?" zeptal se Kryšpín.

"Kastrol ne, jenom jeho dno," odpověděl mu Augustýn.

"Zase švindl," poznamenal Viktorín.

Fridolín se naštvál a řekl nám, že nejsme žádní kamarádi, zavřel krabici a prohlásil, že nám žádné kouzelnické kousky neukáže. Trucoval a my jsme mlčeli. Vtom přiběhla do salónu Fridolínova maminka, celá udýchaná.

"Co se tu děje?" křičela. "Už vás neslyším!"

"Když oni jsou takoví...", řekl Fridolín. "Nenechají mě udělat žádný kouzelnický kousek!"

"Poslyšte, děti," řekla nám Fridolínova maminka. "Jsem ráda, když se bavíte, ale musíte být hodní. Jestli ne, vrátíte se všichni domů. Musím si

teď jít nakoupit a spoléhám na vás, že se budete chovat jako rozumní hoši. A dejte pozor na ty hodiny, co stojí na komodě."

Ještě jednou se na nás podívala a pak šla pryč a vrtěla přitom hlavou a zdvíhala oči ke stropu.

"Tak jedeme," řekl Fridolín. "Vidíte tuhle bílou kuličku? Nechám ji zmizet."

"To je trik?" zeptal se Viktorín.

"Ovšem," řekl Augustýn. "Schová ji v ruce a strčí ji do kapsy."

"Ne, pane!" zuřil Fridolín. "Ne, pane! Nechám ji zmizet! Úplně dokonale!"

"Ale jdi, prosím tě," řekl Augustýn. "Nenecháš ji zmizet, povídám, že si ji dáš do kapsy!"

„Ale v tom případě bílá kulička zmizí, ne?“ vmísil se do toho Albín.

"Samozřejmě že ji nechám zmizet, jestli ovšem budu chtít," řekl Fridolín. "Jenomže já nechci, jelikož vy nejste žádní kámoši, abyste věděli! A maminka má pravdu, když říká, že jste horda vandalů!"

"Co jsem vám říkal!" vytahoval se Augustýn. "Na to, aby člověk mohl nechat zmizet kuličku, musí být opravdický kouzelník, a ne břídl!"

Fridolín se naštnupl a utíkal k Augustýnovi, aby mu dal pohlavek, ale Augustýn na to nečekal, shodil jeho krabici na zem a děsně se rozzuřil a začali se s Fridolínem fackovat. My jsme se dobře bavili, ale Fridolínova maminka přiběhla do salónu a tvářila se nespokojeně.

"Všichni domů! Okamžitě!" poručila nám.

Šli jsme tedy pryč a já jsem byl dost zklamaný - i když to jinak bylo bezva odpoledne -, jelikož jsem chtěl vidět Fridolína, jak dělá kouzelnické kousky.

"To je toho!" řekl Kryšpín. "Mám dojem, že Viktorín má pravdu. Fridolín zdaleka není jako kouzelníci v televizi. U něho je všechno jenom švindl."

Druhý den ve škole na nás byl Fridolín pořád ještě naštvaný, protože když po našem odchodu uklízel kouzelnickou krabici, zjistil, že bílá kulička zmizela.

Několikrát do roka

je Mikuláš pozván na oslavu narozenin.

Obvykle ke svým kamarádům

a to se obvykle skvěle rozvine - když

jsou kluci pohromadě,

je o zábavu předem postaráno. Zato

s děvčaty nemá Mikuláš

nejlepší zkušenosti. Ty jejich hry, třeba

na obchod a na prodavačky!!!

S Marií-Hedvikou je to ovšem něco

docela jiného. Marie-Hedvika

je jeho stará kamarádka, má ji rád

a líbí se mu...

Narozeniny Marie-Hedviky

Na dnešek jsem byl pozváný na oslavu narozenin Marie-Hedviky. Marie-Hedvika je sice holka, ale je fakt bezvadná.

Má žluté vlasy a modré oči a je celá růžová a je to dcera Plátkových, našich sousedů. Pan Plátek je vedoucí v oddělení obuvi v obchodním domě Malý střádal a paní Plátková hraje na klavír a zpívá k tomu pořád jednu a tu samou píseň, plnou všelijakých trylek, což je každý večer dobře slyšet až k nám.

Maminka koupila pro Marii-Hedviku dárek - malou kuchyňku s kastroly a všelijakým kuchyňským náčiním, ale mně se nezdá, že by si s tím někdo mohl vážně hrát. A pak mi maminka dala tmavomodré šaty s kravatou a namazala mi vlasy brilantinou, aby držely učešané, a řekla mi, že musím být strašně hodný, že se musím chovat jako pravý muž, a doprovodila mě až k Marii-Hedvice, až ke dveřím jejich domu. Já jsem se těšil, jelikož mám oslavy narozenin rád a mám rád Marii-Hedviku. Je sice fakt, že na všech narozeninách nejsou kluci, jako třeba Vendelín nebo Augustýn, Albín, Viktorín, Kryšpín, Jáchym a Fridolín, to jsou moji kamarádi ze školy, ale všude se nějaká zábava najde. Je tam vždycky dort a hrajeme si na kovboje, na četníky a zloděje, zkrátka je to prima.

Otevřela nám maminka Marie-Hedviky a začala vyrazet všelijaké výkřiky, jako by ji překvapilo, že přicházím, ačkoli sama telefonovala naší

mamince a pozvala mě. Byla ke mně moc hodná a říkala, že jsem zlato, a potom zavolala Marii-Hedviku, aby se podívala na krásný dárek, který jsem jí přinesl. Marie-Hedvika přišla, ještě růžovější než obvykle, v bílých šatech plných volánků, a fakt jí to moc slušelo. Já jsem se dost styděl, když jsem jí měl dát ten dárek, jelikož jsem byl přesvědčený, že se jí bude zdát pitomý, a souhlasil jsem s paní Plátkovou, když říkala mamince, že jsme to neměli dělat. Ale zdálo se, že Marie-Hedvika je s kuchyňkou náramně spokojená. Ty holky jsou ale cvoci! A potom maminka odešla, ale předtím mě ještě napomenula, abych byl děsně hodný.

Vešel jsem do Plátkovic domu a byly tam už dvě holky, taky šaty samý volánek. Jedna se jmenovala Melánie a druhá Eulálie a Marie-Hedvika o nich prohlásila, že to jsou její nejlepší kamarádky. Podali jsme si ruku a já jsem se šel posadit do křesla v rohu pokoje, zatímco Marie-Hedvika ukazovala svým nejlepším kamarádkám kuchyňku. Melánie řekla, že má úplně stejnou, ale větší, a Eulálie řekla o Melániině kuchyni, že určitě není tak hezká jako porcelánový servis pro panenky, který ona, Eulálie, dostala k svátku. A začaly se všechny tři hádat.

Potom někdo zazvonil, a pak zase a znovu, a začaly přicházet spousty holek a všechny měly na sobě šaty s volánky a dávaly Marii-Hedvice samé nemožné dárky, a jedna nebo dvě z nich si dokonce s sebou přinesly panenky. Kdybych to byl věděl, byl bych si vzal kopací míč.

Potom paní Plátková řekla:

"No tak, už jsou tu všichni. Můžeme začít se svačinou. Prosím, ke stolu!"

Když jsem viděl, že jsem tu jediný kluk, měl jsem tisíc chutí vrátit se domů, ale neodvažoval jsem se, a když jsme šli do jídelny, bylo mi pekelně horko v obličeji. Paní Plátková mě posadila mezi Otýlii a Emílii, což byly taky, jak mi řekla Marie-Hedvika, její dvě nejlepší přítelkyně.

Paní Plátková nám dala každému na hlavu papírovou čepici. Já jsem dostal špičatou klaunskou, která držela na gumíčku. Holky se smály, když se na mě podívaly, a mně z toho bylo v obličeji ještě větší horko a kravata mě škrtla, div jsem se nezalkl.

Svačina nebyla špatná. Bylo tam čajové pečivo a čokoláda a potom přinesli dort se svíčkami a Marie-Hedvika je sfoukla a holky jí tleskaly. Já jsem, ani nevím proč, neměl moc hlad. A přitom je svačina hned po snídani, po obědě a po večeři moje nejoblíbenější jídlo. Mám ji skoro tak rád jako namazaný chleba, co si nosím do školy na přesnídávku. Holky jedly hodně, jim chutnalo. Celou tu dobu mluvily všechny najednou, smály se a dělaly, jako když krmí dortem svoje panenky.

Potom nám paní Plátková řekla, že se zase vrátíme do salónu, a já jsem se šel posadit do křesla v koutě.

Marie-Hedvika se postavila doprostřed salónu s rukama sepjatýma za zády a přednášela nějakou básničku o ptáčkách. Když skončila, všichni jsme jí zatleskali a paní Plátková se zeptala, jestli by ještě někdo jiný nechtěl něco přednést, něco zarecitovat, zatančit nebo zazpívat.

"Co Mikuláš?" navrhovala. "Takový roztomilý chlapec jistě umí nějakou básničku."

Měl jsem v krku obrovský knedlík, a tak jsem jenom mlčky zavrtěl hlavou, a holky se chichotaly, jistě jsem s tou špičatou čepičkou vypadal jako kašpar. Vtom vyskočila Otýlie, dala svou panenku do opatrování Leokádii, šla k pianu, a vystrkujíc špičku jazyka, zahrála jakousi melodií. Jenomže zapomněla konec a dala se do breku. Paní Plátková vstala, řekla, že to bylo velice hezké, dala Otýlii pusu a nám nařídila, že jí máme zatleskat, a tak holky tleskaly.

Pak Marie-Hedvika nakupila doprostřed koberce všechny dárky a holky nad tím povykovaly a smály se, a přitom v celé té hromadě nebyla ani jediná kloudná hračka. Byla tam moje kuchyňka, ještě jedna kuchyně, o něco větší, šicí stroj, šaty pro panenky, skříň do panenkovského pokojíčku a malá žehlička.

"Proč si nehraješ se svými kamarádkami?" zeptala se paní Plátková.

Díval jsem se na ni a mlčel jsem. Paní Plátková zatleskala a zvolala:

"Už vím, co teď" budeme dělat! Kolo! Já budu hrát na piano a vy budete tančit!"

Nechtěl jsem jít, ale paní Plátková mě vzala za ruku a musel jsem podat jednu ruku Evženii a druhou Eulálii a udělali jsme všichni kolo, a zatímco nám paní Plátková hrála svou píseň, točili jsme se dokola. Napadlo mě, že kdyby mě viděli kluci, musel bych přestoupit na jinou školu.

A potom se u dveří ozval zvonek a byla to moje maminka, přišla si pro mě. Když jsem ji uviděl, byl jsem šťastný jak blecha.

"Mikuláš je zlatíčko," řekla paní Plátková mamince. „V životě jsem neviděla tak hodného chlapce. Snad je trochu plachý, ale z našich malých návštěvníků je to nejlépe vychované dítě!"

Maminka se tvářila trochu překvapeně, ale spokojeně. Doma jsem si mlčky sedl do křesla, a když tatínek přišel domů, zeptal se maminky, co mi je.

"Jsem na něho opravdu pyšná," řekla maminka. "Byl dnes na oslavě narozenin naší malé sousedky a byl mezi hosty

jediný chlapec, a paní Plátková mi řekla, že je ze všech nejlíp vychovaný!"
Tatínek si chvíli mnul bradu, pak mi sundal špičatou čepičku, pohladil mě po vlasech, utřel si kapesníkem brilantinu z prstů a zeptal se mě, jak jsem se bavil. Místo odpovědi jsem se dal do breku.
Tatínek se rozesmál a ještě ten večer mě vzal do kina na film, kde byli samí kovbojové, mlátili se po hlavě a v jednom kuse stříleli z koltů. Bing! bing! bing!

Když přijde jaro
a začne být teplo a krásné, má člověk
někdy pocit, že to je
ve škole už k nevydržení. Ve většině
případů zůstane u toho pocitu.
Ale někdy se stane, že se člověk přece
jen pokusí o únik.

Byli jsme za školou

Když jsem dnes ráno šel do školy, potkal jsem Vendelína a ten mi řekl: "Co kdybysme dneska nešli do školy?"
Já jsem mu řekl, že chodit za školu není správné, že by se paní učitelka zlobila a tatínek vždycky říká, že člověk musí pracovat, aby to v životě někam dotáhl a stal se letcem, a pak, maminka by byla smutná, a ostatně lhát se nemá.
Vendelín mi odpověděl, že dnes máme matematiku, a tak jsem řekl: "No dobrá," a šli jsme za školu.
Obrátili jsme se čelem vzad a utíkali jsme na druhou stranu. Vendelín začal funět a přestal mi stačit. Musím vám říct, že Vendelín je tlouštík, který od rána do večera jenom jí, a to dá rozum, že mu běh dává zabrat, zvláště když běží se mnou, já jsem totiž přeborník na čtyřicet metrů - to je délka našeho školního dvora.
"Přidej, Vendelíne," povzbuzoval jsem ho.
"Já už nemůžu," řekl mi Vendelín, funěl jako hroch a nakonec se zastavil.
Tak jsem mu řekl, že tam zůstat nemůžeme, jelikož by nás mohli vidět tatínkové a maminky a za trest by nám večer nedali moučnik, a taky by
nás mohli sebrat školní inspektoři a odvést nás do vězení, kde by nás nechali o chlebu a vodě. Když tohle Vendelín uslyšel, dodalo mu to takovou fantastickou sílu, že vystřelil jako blesk a já jsem ho nemohl dohonit.
Zastavil se pořádně daleko, až u hokynářství pana Kompaniho. Pan Kompani je moc prima, maminka u něho nakupuje jahodový kompot, a ten já rád, jelikož v něm nejsou pecky jako v meruňkovém.
"Tady už jsme v suchu," oddechl si Vendelín, vytáhl sušenky a začal jíst, jelikož, jak řekl, z toho běhu tak brzy po snídani dostal hrozný hlad.
"To byl bezva nápad, Vendelíne," řekl jsem mu. "Když si představím, jak se kluci potí při matice, mám chuť se smát."
"Já taky," odpověděl Vendelín, a tak jsme se smáli. Když jsme se dost nachechtali, zeptal jsem se Vendelína, co budeme dělat.
"To nevím," řekl Vendelín. "Můžeme jít třeba do kina."
To byl bezvadný nápad, jenomže jsme neměli ani pětník. V kapsách jsme našli jenom provázek, kuličky, skákací gumu a drobký. Drobky jsme si nenechali, jelikož byly ve Vendelínově kapse, a on je ruče snědl.
"To nevadí," řekl jsem. "Vsadím se, že i bez kina by nám ostatní záviděli a chtěli by být s námi!"
"Bodejt'," přikývl Vendelín, "mě stejně ta Šerifova pomsta neláká."
"To se ví," přikývl jsem, "je to docela obyčejná kovbojka."
Šli jsme kolem kina a podívali jsme se na obrázky. Byla u toho taky kreslená groteska.
"Co takhle jít na hřiště, udělat si kouli ze zmačkaného papíru a trénovat fotbal?" navrhl jsem.
Vendelín odpověděl, že by to nebylo špatné, ale že na hřišti je hlídač, a kdyby nás viděl, ptal by se, proč nejsme ve škole, a odvedl by nás do vězení a tam by nás nechali o chlebu a vodě. Pouhé pomyšlení na to v něm probudilo hlad, a tak vytáhl z tašky chleba se sýrem. Šli jsme dál po ulici, a když Vendelín dojedl svůj chleba, uchichtl se: "Klukům ve škole není do smíchu!"
"To je fakt," souhlasil jsem s ním, "ale my už tam stejně nemůžeme, paní učitelka by nám napařila trest."
Prohlíželi jsme si výklady. Vendelín mi vysvětlil, co je to za speciality, které měli ve výloze lahůdkářství, a pak jsme se všelijak pitvořili před parfumerií, kde měli ve výkladu zrcadla, ale zase jsme přestali, jelikož jsme si všimli, že lidi v obchodě se na nás dívají a tváří se udiveně. Ve výloze hodináře jsme viděli hodiny, ale bylo ještě hrozně brzy.
"To je bezva," řekl jsem, "máme ještě řůry času na zábavu, než budeme muset domů."
Jelikož už jsme byli unavení chozením, vzpomněl si Vendelín, že bychom mohli jít na plácek, tam nikdo není a můžeme si tam sednout na zem. Plácek je bezva místo a bavili jsme se tam tím, že jsme se střefovali kamením do plechovek od konzerv. Ale pak už jsme měli házení dost, a tak jsme si sedli a Vendelín se pustil do chleba se šunkou, to bylo poslední jídlo, co měl v tašce.
"Ve škole se asi zrovna moří s příklady," poznamenal.
"Ba ne," řekl jsem, "touhle dobou je asi přestávka."
"Pche," udělal Vendelín, "tobě se zdají přestávky zábavné?"

"Pche," opakoval jsem po něm a dal jsem se do breku.

Je totiž fakt, že to nebyla vůbec žádná legrace, být tam tak sám a nemoci nic dělat a muset se schovávat a já jsem měl tisíc důvodů jít raději do školy, i s její matematikou a příklady, a kdybych nebyl potkal Vendelína, byl bych teď o přestávce na školním dvoře a hrál bych kuličky nebo na zloděje a četníky, a v kuličkách já jsem přeborník.

"Co brečíš, prosím tě?" rozčilil se Vendelín.

"To je tvoje vina, že si teď nemůžu hrát na zloděje a četníky," vyčetl jsem mu.

Vendelína to dopálilo.

"Já jsem se tě neprosil, abys chodil se mnou. Kdybys to byl odmítl, byl bych šel do školy, za všechno můžeš jenom ty!"

"To myslíš vážně?" zeptal jsem se Vendelína, tak jako se náš tatínek vždycky ptá pana Durdy, což je náš soused, který si rád dělá z tatínka šoufky.

"Ovšem," odpověděl Vendelín přesně tak jako pan Durda našemu tatínkovi, a začali jsme se prát tak jako tatínek s panem Durdou.

Když jsme se přestali prát, začalo přiset, a tak jsme vzali nohy na ramena a utíkali jsme z plácku pryč, protože tam není žádný přístřešek, kde by se člověk mohl schovat, aby nepromokl, a maminka mi pořád říká, že si nepřeje, abych chodil v dešti, a já maminku skoro vždycky poslouchám.

Šli jsme se s Vendelínem schovat k hodinářskému krámu. Pršelo dost hustě a ulice byly liduprázdné, byli jsme tam sami a nebylo nám do smíchu. Tak jsme tam čekali až do chvíle, kdy jsme měli jít domů.

Když jsem přišel domů, řekla mi maminka, že jsem nějaký bledý a vypadám unaveně, a jestli chci, že nemusím zítra do školy. Já jsem odmítl a maminka na mne překvapeně vykulila oči.

Až budeme zítra s Vendelínem ve škole vyprávět, jak jsme se dneska senzačně pobavili, budou nám kluci pekelně závidět!

Všecko má svůj konec,
a tak i tento školní rok pomalu dobíhá
do finíše. Ale ještě než
žákům rozdají vysvědčení a ceny a než
nastanou vytoužené další
prázdniny, koná se veřejná školní
slavnost. A na ní...

Tombola

Dneska ke konci vyučování nám paní učitelka oznámila, že škola pořádá tombolu, a vysvětlila Kryšpínovi, že tombola je něco jako loterie: Lidi si koupí očíslované lístečky a pak se táhnou čísla jako v loterii nebo ve sportce, a každé číslo, které se vylosuje, vyhrává nějakou cenu, a hlavní cena je moped.

Pak nám paní učitelka ještě řekla, že peněz, které se vyberou při prodeji lístků, bude použito na úpravu hřiště, aby děti z naší čtvrti měly kde sportovat. Tomu jsme dobře rozuměli, jelikož my už máme takový bezva plácek, kde pěstujeme řůru sportů, a navíc je tam ještě staré auto, které sice nemá kola, ale je s ním stejně prima zábava. Přitom jsem si pomyslně, jestli je to napadne, dát na to nové hřiště taky auto.

Ukázalo se, že na tombole je zajímavá ještě jedna věc. Paní učitelka vytáhla ze stolku štůsek malých bločků a řekla nám: "Prodávat lístky do tomboly budete vy samy, děti. Dám vám každému jeden bloček po padesáti lístcích. Lístek stojí jeden frank. Prodáte ty lístečky rodičům, příbuzným, a třeba, proč ne - i sousedům nebo lidem, které potkáte na ulici. Získáte tak pocit uspokojení z toho, že pracujete pro obecné blaho, a vyzkoušíte si rovněž vlastní odvalu, protože budete muset překonat nesmělost a ostych."

Paní učitelka vysvětlila Kryšpínovi, co je to obecné blaho, a pak nám rozdala lístečky do tomboly. Každý jsme dostali blok a byli jsme spokojení.

Když jsme stáli s číselovanými lístky před školou, řekl nám Augustýn, že je prodá všechny jedním vrzem svému tatínkovi, který je moc bohatý.

"To není žádná hra," namítal Viktorín. "Nejsprávnější je prodat ty lístky úplně neznámým lidem. Tomu říkám zábava."

"Já prodám ty lístky řezníkovi," prohlásil Vendelín. "My tam hodně nakupujeme a tak dobrým zákazníkům nebude moc odmítnout."

Ale my ostatní jsme spíš souhlasili s Augustýnem, že nejlepší je prodat ty lístky tatínkům. Viktorín nám řekl, to že se pleteme, a přistoupil k pánovi, co šel právě kolem, a nabídl mu lístečky do tomboly, ale pán šel dál, ani se nezastavil, a tak jsme šli domů, kromě Kryšpína, který se musel vrátit do školy, jelikož zapomněl svůj blok na lavici.

Přiběhl jsem domů s lístečky v ruce.

"Maminko! Maminko!" křičel jsem. "Je tatínek doma?"

"Je to tak moc, chtít po tobě, abys vcházel domů jako civilizovaná bytost?" zeptala se maminka. "Ne, tatínek není doma. Co mu chceš? Už máš zase nějaký průšvih?"

"Ale ne! Chci, aby si koupil lístky, aby pro nás upravili hřiště, kde by se daly pěstovat sporty, všichni kluci z naší

čtvrti, a možná že tam dají auto a hlavní cena je moped a je to tombola," vysvětlil jsem mamince.

Maminka se na mě dívala široce otevřenýma očima a potom řekla:

„Z toho tvého brebentění jsem vůbec nepochopila, oč jde. Domluvíš se s tatínkem, až přijde. Zatím si jdi nahoru udělat úkoly.“

Šel jsem tedy rovnou nahoru, jelikož maminku rád poslouchám a vím, že má radost, když neodmlouvám. Potom jsem uslyšel, že tatínek přišel domů, a tak jsem chytil bloček a utíkal jsem dolů.

"Táti! Táti!" křičel jsem. "Musíš si koupit tyhle lístečky, je to tombola, dají na plácek auto a my tam budeme sportovat!"

"Nevím, oč jde," řekla tatínkovi maminka. "Přišel ze školy celý rozčilený, rozjívěnější než obvykle. Mám dojem, že škola asi pořádá tombolu a Mikuláš ti chce prodat lístky."

Tatínek se zasmál a pohladil mě po hlavě.

"Tombola? To je zajímavé!" řekl. "Když jsem chodil do školy, pořádali jsme taky několikrát tombolu. Dokonce jsme soutěžili, kdo prodá nejvíce lístků, a já jsem vždycky levou rukou vyhrál. Ovšem musím říct, že jsem nebyl ňouma, nikdy jsem se nedal odbýt. Tak co, člobrdo, kolik stojí ty tvoje lístky?"

"Jeden frank," řekl jsem. "Ale jelikož jich je padesát, spočítal jsem to a dohromady to dělá padesát franků."

Podal jsem bloček tatínkovi, ale on si ho nevzal.

"Za mých časů to bylo lacinější," vzdychl. "No tak dobrá, dej mi jeden lístek."

"To ne," bránil jsem se, "jeden lístek ne, celý blok! Augustýn nám řekl, že jeho tatínek si od něho koupí celý bloček, a tak jsme se domluvili, že to uděláme taky tak."

"Co udělá Augustýnův tatínek, do toho mi nic není," řekl tatínek. "Já si od tebe koupím jeden lístek, ale jestli nechceš, nekoupím si nic. Tak jak chceš."

"To je nespravedlivé," křičel jsem. "Když si všichni ostatní tatínkové koupí celý blok, proč si ho nekoupíš ty?"

A pak jsem se dal do breku a tatínek se peklenně namíchl a maminka přiběhla z kuchyně.

"Co se zase děje?" zeptala se.

"Děje se to," odpověděl tatínek, "že nechápu, jak můžou takovou práci svěřit dětem. Nedal jsem své dítě do školy proto, aby mě proměnilo v pouličního prodáváče nebo v žebráka. A taky se v duchu začínám ptát, jestli ty tomboly jsou vůbec legální záležitost! Mám chuť zatelefonovat řediteli školy."

"Chtěla bych mít doma trochu klidu," řekla maminka.

"Ale ty jsi mi přece říkal," vyčítal jsem plačky tatínkovi, "že jsi taky prodával lístečky do tomboly a že jsi na to byl přeborník. Proč já nikdy nemůžu dělat nic z toho, co ostatní?"

Tatínek si chvíli mnul čelo, pak se posadil, vzal si mě mezi kolena a řekl mi:

"To je pravda, Mikuláši, ale není to totéž. Nám řekli, že máme ukázat, jak se dovedeme ohánět, jak si v takové situaci sami poradíme. Byl to dobrý trénink, příprava na tvrdý boj o život. Nám nikdo neřekl jednoduše: Prodejte to tatínkovi!..."

"Ale Viktorín se pokusil prodat ty lístečky jednomu pánovi, kterého neznal, a ten pán se ani nezastavil!" namítal jsem.

"Kdo po tobě chce, abys chodil za lidmi, které neznáš?" řekl tatínek. "Proč se neobrátiš třeba na našeho souseda Durdu?"

"To se bojím," přiznal jsem se.

"Tak já tě doprovodím," zasmál se tatínek. "Ukážu ti, jak se to dělá, jak se obchoduje. Hlavně si nezapomeň ten bloček."

"Nezdržte se tam dlouho," řekla maminka. "Večeře bude za chvíli."

Zazvonili jsme u Durdů a pan Durda nám otevřel.

"A hele!" řekl. "To je Mikuláš a jeho tentononc."

"Jdu vám prodat blok s lístky, je to na tombolu, která má za úkol vyrobit pro nás hřiště, kde budeme sportovat, a stojí to padesát franků," vychrlil jsem na něho rychle.

"Tak to zase prr!" zvolal pan Durda.

"O co jde, Durdo?" opáčil tatínek. "Mluví z tebe tvoje obvyklá lakota, nebo jsi švorc?"

"Poslouchej, tentononci," zeptal se pan Durda, "to je teď nová móda, chodit žebrat dům od domu?"

"To jsi celý ty, Durdo, jenom ty můžeš odmítnout udělat dítěti radost!" rozkatal se tatínek.

"Já neodmítám udělat dítěti radost," odpověděl pan Durda. "Já jenom odmítám podporovat je na nebezpečné cestě, na kterou ho ženou jeho nezodpovědní rodiče. Ostatně proč si od něho nekoupíš ten bloček sám?"

"Výchova mého dítěte se týká jenom mne," řekl tatínek, "a nedovolím nikomu, aby pronášel soudy o věcech, o nichž nemá nejmenší poněti! A pak, mínění takového skota, jako jsi ty..."

"Skota," přerušil ho pan Durda, "který ti půjčuje svou sekačku na trávu, kdykoli potřebuješ."

"Strč si tu svou sekačku za klobouk. Nikdo se tě o ni neprosí!" křičel tatínek. A začali jeden do druhého strkat, až přiběhla paní Durdová, to je žena pana Durdy.

"Co se tu děje?" zeptala se.

Já jsem se dal do pláče a vysvětlil jsem jí všechno o tombole a o hřišti, a že si nikdo nechce koupit mé lístečky a že je to nespravedlivé a že si něco udělám.

"Neplač, králičku," konejšila mě paní Durdová. "Já si od tebe ten bloček koupím."

Paní Durdová mi dala pusku, šla si pro kabelku, zaplatila mi, já jsem jí dal bloček a vrátil jsem se domů šťastný a spokojený.

Zato tatínek s panem Durdou jsou teď otrávení, jelikož paní Durdová si dala ten moped do sklepa a nechce jim ho půjčit.

A tak skončil dále úmorný školní rok. Mikuláš opět získal cenu za výmluvnost, i když v jeho případě jako obvykle neocenili kvalitu, nýbrž kvantitu. S trochou smutku se rozloučil se svými spolužáky Vendelínem, Viktorínem, Albinem, Augustýnem, Fridolínem, Jáchymem, Kryšpínem a Celestýnem, a začíná se těšit. Nové prázdniny začínají.. .